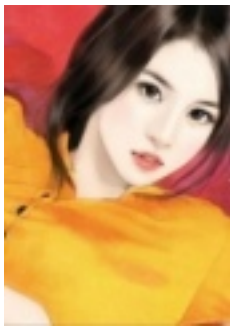

Kiều Thê Tuyền Hứng Của Hoàng Đế

Contents

Kiều Thê Tuyền Hứng Của Hoàng Đế	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	10
4. Chương 4	18
5. Chương 5	27
6. Chương 6	36
7. Chương 7	45
8. Chương 8	51
9. Chương 9	61

Kiều Thê Tuyền Hứng Của Hoàng Đế

Giới thiệu

Rõ ràng là ngọt ngọt ngào ngào gả vào nhà giàu, nhưng..... nhìn thái độ của lão công thân ái đối với

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-tuy-hung-cua-hoang-de>

1. Chương 1

Bóng đêm dày đặc

Trong phòng màu trắng, phong cách Victoria trang hoàng, hoa lệ, không gian hết sức rộng rãi, trong phòng đặt một chiếc giường cỡ lớn (Kingsize).

Tất cả đồ đạc trang trí trong phòng đều đặc biệt được phối hợp với nhau, tất cả đều xa xỉ nhưng lại tạo cảm giác thoải mái, nói vậy thân phận chủ nhân của căn phòng này ắt phải là người giàu có.

Tiếng nhạc mềm nhẹ phát ra phối hợp với ngọn đèn ám muội đã tạo nên một bầu không khí mập mờ.

Giang Minh Nhân đem hai rương hành lý cất vào trong tủ quần áo, sau đó cô thay chiếc váy lụa phấn hồng mới mua ở công ty bách hóa ngày hôm qua, cầm lọ nước hoa Chanel cao cấp xịt vào người mình.

Cô đi đến bàn trang điểm trước giường, chải mái tóc dài có mùi hương hoa nhài ngào ngạt, đồng thời nhìn khuôn mặt đang mỉm cười ngọt ngào của mình trong gương.

Cho dù đã làm vợ được hai năm, nhưng vì tuổi còn trẻ nên vẫn khiến cô giống một thiếu nữ ngây thơ, nhất là cặp mắt to vô tội kia, không khỏi càng làm cho người ta yêu thương, mà lúc này đã muộn, cô đang tính lợi dụng ưu thế này để hấp dẫn người đàn ông nào đó. (Kim: ừm, đang tự hỏi người nào là người nào)

>

Vừa mới giúp bản thân làm xong khẩu hiệu tự tin, đằng sau lập tức truyền đến tiếng bước chân, tim Giang Minh Tâm không ngừng đập nhanh hơn.

Cô chạy ra trước cửa, đôi mắt đen tuyền mở to, răng khê cắn cắn môi dưới, lộ ra vẻ mặt vừa khờ dại lại vừa tội nghiệp, tuyệt đối không có người đàn ông nào có thể vượt qua được đợt tấn công này.

Triển Hoàng Tu vừa mở cửa phòng ra liền nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu động lòng người của cô.

Anh vốn giật mình, sau đó thuận tay đóng cửa phòng lại, kéo cà vạt trói buộc cả ngày ra, còn chưa bỏ quần áo tây trang ra, lập tức liền có người bay qua thay anh cố gắng hít thở lấy.

“Ông xã, anh vất vả rồi, em đã giúp anh chuẩn bị nước tắm, bên trong còn thả một ít tinh dầu bạc hà mà anh thích nhất!”

Lời nói quen tai này, chẳng phải là một lời thoại quảng cáo trên tivi sao?

Hai tròng mắt Triển Hoàng Tu nửa khép lại, tùy ý để cô vợ nhỏ giúp anh cởi bỏ nút áo sơ mi, giống một đế vương lười biếng, không những là người tuần mỹ mà còn tràn ngập khí phách.

Thật sự rất khó tưởng tượng, cái người bình thường này ở trên thương trường hô phong hoán vũ, giá trị con người không thể tính, tính cách lại lạnh lùng làm cho người ta khó có thể nắm lấy, vậy mà lại là chồng của cô.

Giang Minh Nhân cởi một cúc áo sơ mi ra, một bên mặt đỏ ngời muốn, ánh mắt không dám tùy tiện chạy loạn, tuy đây không phải lần đầu tiên thấy thân trên anh xích lõa (Kim: cởi trần???, vẫn thấy từ này hay hơn) nhưng cô vẫn có chút thẹn thùng.....!

“Sao còn chưa ngủ?” Triển Hoàng Tu luôn luôn ít nói, điển hình cho kiểu người trầm mặc, không phải là chuyện quan trọng thì tuyệt đối không mở miệng, những câu nói phát ra đều là câu nói quan trọng, lời ít nghĩa nhiều.

“Đương nhiên là chờ anh.” Giang Minh Nhân giương đôi mắt to lên, khoe miệng lại hiện lên nụ cười yếu ớt, lộ ra chút đáng yêu không chút điệu đà, lập tức thành công khiến thân nhiệt ông xã vọt lên, bắp thịt toàn thân bắt đầu buột chặt

Tầm mắt nóng rực của Triển Hoàng Tu bắt đầu càn rỡ lướt quá đáng người của bà xã.

Theo xương quai xanh xinh đẹp lộ ra bên ngoài, lại đến đầu vai tròn bóng loáng, cùng với phần căng tròn non nớt như ẩn như hiện phía dưới lớp áo, không buông tha một chỗ nào.

Ánh mắt của anh càng ngày càng rừng rực lửa nóng, phảng phất như phóng thích liệt hỏa vô hình trên người Giang Minh Nhân, thiếu cô từ trong ra ngoài đều là một mảnh đỏ hồng.

Thực rất thẹn thùng nga, sớm biết không nên chọn cái áo ngủ này, giống như rất lộ liễu

Triển Hoàng Tu ngồi vào mép giường, bàn tay to kéo đôi tay nhỏ bé của cô vợ nhỏ qua, đôi môi khê nở một nụ cười đẹp đẽ.

“Đặc biệt chờ anh hay muốn nói gì với anh?”

“Nào có!” Không thể tưởng được dụng tâm kín đáo của mình cứ nhiên bị ông xã một mắt liền nhìn thấu, Giang Minh Nhân vừa quần vừa thẹn vội phủ nhận.

“Nhân Nhân, đừng náo loạn.” Triển Hoàng Tu không quen dễ dàng, những lời này nghe qua có vẻ như là khiển trách.

Giang Minh Nhân cắn môi, mắt to chớp chớp nhìn anh, tiếp tục sắm vai tiểu bạch thủ thuần khiết của cô, một bàn tay cũng không an phận di chuyển trên vòm ngực rắn chắc mạnh mẽ, vô thức vẽ vòng tròn trên đó, khiêu khích dục vọng hừng hực giấu sâu bên trong cơ thể người đàn ông.

“Hoàng Tu, anh là tốt nhất.....”

Tiếng nói ngọt ngào giống như chiếc bánh ngọt đầy bơ, đôi môi đỏ mọng thì thảo khê động kia giống như quả anh đào, làm người ta hận không thể hung hăng cắn một ngụm.

Nhưng Triển Hoàng Tu rất có kiên nhẫn, hoặc nên nói anh có khả năng kiềm chế hơn người, vẫn duy trì tư thế như cũ, lắng lắng nghe cô vợ nhỏ của mình làm nũng.

“Hoàng.....” Giang Minh Nhân nheo mắt một tiếng, giống như không ngừng thêm đường trên chiếc bánh ngọt, không ngừng lặp lại.

“À?” Triển Hoàng Tu lười nhác đáp lại, bàn tay to nắm giữ ngón tay trắng nõn vẫn đang vẽ loạn trước ngực, ngăn cản cô tiếp tục phóng lửa.

“Ngày mai có phải anh muốn đi châu Âu công tác không?” Đại dã lang (con sói lớn) còn chưa bắt đầu hành động, tiểu bạch thủ cũng không chờ kịp mà lộ ra đuôi hồ ly. “Có thể mang em cùng đi hay không?”

“Vấn đề này lúc trước chúng ta cũng đã thảo luận qua, đáp án là không thể.” Triển Hoàng Tu đem ngón tay trắng nõn kia đặt ở bên miệng khê cắn, đưa tới một trận khinh ngâm tê dại của cô vợ nhỏ vô tội.

Chán ghét, người ta đang thảo luận chính sự đứng đắn, anh luôn lựa chọn lúc mấu chốt này để tán tỉnh, rõ ràng là muốn rời đi lực chú ý của cô.

“Vì sao không thể mang em đi? Anh nói ra một cái lý do a? Em không phải cam đoan với anh là sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không âm ỹ, không nháo, em sẽ tự mình đi chơi.....”

Triển Hoàng Tu đương nhiên biết cô sẽ ngoan ngoãn, chính là ngẫu nhiên sẽ lộ ra vẻ mặt cô đơn, sau đó lẻ loi một mình một người dạo phố mua sắm, một mình ăn các món ăn xa hoa của nước ngoài, không ai có thể chia sẻ một bữa cơm, khiến anh sẽ cảm thấy đau lòng.

Chỉ cần tưởng tượng, liền vô cùng đau lòng, nhưng là đã sắp xếp tốt hết cả hành trình, anh không cho phép lại thêm vào một khoảng trống trống rỗng làm bạn, cho nên anh kiên quyết không chịu gật đầu đáp ứng.

Hướng hồ, ngày đó nhất định sẽ có rất nhiều cầu tử (đội chó săn) truyền thông chen chúc tới, anh không muốn cô trở thành một con đom đóm dưới ánh đèn, tùy ý để cho mấy cái tạp chí bát quái soi mói, nếu vậy sẽ khiến tâm tình anh rất kém, thậm chí để cảm xúc ảnh hưởng tới công tác.

“Hoàng, anh đáp ứng nha! Được không? Đáp ứng em một lần, một lần là tốt rồi.” Cô vợ nhỏ không hiểu được bản khoăn cùng đau lòng của anh nên vẫn nheo mắt năn nỉ, cố ý vươn một bàn tay nhỏ bé khác phủ xuống ngực anh, phạm vi vẽ loạn càng lớn.

Triển Hoàng Tu nhẹ nhàng lắc đầu, Giang Minh Nhân dậm chân thật mạnh, còn rút ngón tay ở bên miệng anh ra, dứt khoát xoay người sang chỗ khác không nhìn anh, tức giận đến vành mắt đều bắt đầu ửng hồng.

Nhưng không bao lâu, một đôi bàn tay to nổi rõ khớp xương theo sau cô lại đây, mang theo ý an ủi chạm vào cô.

Cô đổi bỏ ra bàn tay to kia ra, cố ý bước vài bước, nhưng vô dụng, bóng dáng cao lớn kia đã bao phủ lên, cô ngay cả cơ hội thoát cũng không có.

Triển Hoàng Tu từ phía sau vòng trụ thất lưng mảnh khảnh của cô, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển hướng về phía mình, sau đó cúi đầu hôn trụ cánh môi đang giương lên thật cao kia, cho cô một nụ hôn thật sâu.

Đầu lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng đang cắn chặt của cô, xâm nhập vào cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, quyến rũ chiếc lưỡi bị động, miệng lưỡi hai người dây dưa thật lâu, thẳng đến khi cô không thở nổi mới thôi.

“Ngoan ngoãn, anh sẽ lo lắng khi mang em theo cùng.” Triển Hoàng Tu hôn dọc theo đến bên tai trắng nõn, khẽ cắn vùng mẫn cảm nhất của cô.

Giang Minh Nhân vừa vui vừa thẹn, hai chân hơi hơi phát run, cơ hồ đứng không vững, chỉ có thể đem hai tay khoát lên trên hông trần trụi của anh, cảm giác nóng bỏng của làn da trong lòng bàn tay giống như một ngọn lửa nóng bỏng.

Cô thật ngoan thật ngoan, giống một cái kẹo đường xốp màu hồng, để mặc anh liếm cắn.

Anh hôn lên xương quai xanh, một tay vòng trụ eo cô, một tay kia kéo xuống dây áo ngủ tinh tế, sau đó xoa nắn da thịt non mềm của cô. Lòng bàn tay lạnh lẽo ở trên da thịt tuyết trắng chuyển động, cô khẽ kêu một tiếng, đem hết sức nặng thân thể yên tâm mà giao cho anh.

Triển Hoàng Tu bắt đầu công thành đoạt đất, bàn tay to theo áo ngủ đi vào, vuốt ve vùng đùi cùng bụng tuyết trắng, sau đó mới lấy tốc độ thập phần thông thả hướng lên trên.....

Cô rên rỉ một tiếng, hai gò má phớt hồng, thật không có khí thế nhắm hai mắt lại, chỉ dám dùng thân thể để cảm nhận anh yêu thương nồng nhiệt.

Anh đứng ở phía sau cô, hai tay hoàn toàn tham tiến vào trong áo ngủ màu hồng, ở mặt ngoài thoạt nhìn không có gì, bên trong lại đang tiến hành tra tấn ngọt ngào.

Bàn tay nam tính to lớn thô ráp khi nặng khi nhẹ vân vê nhào nắn, ác ý treu đùa vùng mẫn cảm khác, khiến cho cô phát ra càng nhiều tiếng kêu kiều mỹ làm lửa nóng của anh không ngừng tăng lên.

“Không cần.....” Cô cầu xin tha thứ, thẹn thùng phát hiện một chỗ kia đã xuân triều mãnh liệt.

“Ngoan ngoãn, anh mới mang em đi cùng.” Anh hôn lên gáy cô từ phía sau, hai tay chưa từng ngừng lại, ngược lại càng thêm cần cù.

chương 1.2

Đại khái là khuyên dỗ hiệu quả, thiên hạ mềm mại không còn chống cự, tùy ý để anh ôm ngang, cực kỳ che chở đặt trên giường lớn.

Cô nằm ngửa, hai mắt mê muội mông lung, hàm răng bất an cắn cắn môi, một bộ dáng tiểu bạch thỏ hồn nhiên lại vô tội, nhất thời kích thích khát vọng đàn ông.

Anh cúi người, cắn vai áo bên kia, làm nó rơi xuống, bàn tay to tùy ý lôi kéo, áo ngủ tơ tằm màu hồng lập tức rơi xuống đến tận eo cô.

“Hoàng.....” Cô bắt lực gọi tên anh, thân mình mềm mại nhẹ nhàng đong đưa, sợ hãi loại tiết tấu bị treu đùa thông thả này, quả thực không khác gì lãng trì.

“Ngoan, nghe lời.” Anh dỗ cô, hai tròng mắt sâu thẳm đều không chút nào che giấu dục vọng.

Ngón tay không ngừng treu đùa, chậm rãi treu đùa trong cấm khu tư mật, đầu ngón tay dính đầy mật ngọt của cô làm cho tâm tình anh đặc biệt sung sướng, là bản năng nguyên thủy của anh, là chúa tể duy nhất của cô, tồn tại giống như thiên thần.

Cô là người yêu bé nhỏ mà anh luôn che chở, luôn giấu ở trong hào trạch hoa mỹ (nghĩa là khu nhà cao cấp hoa lệ a~), không muốn làm cho người ngoài có cơ hội nhìn thấy.

Anh cứ như vậy yêu cô, sinh mệnh có cô mới là hoàn mỹ chân chính, cho dù có vô số người cho rằng bọn họ không xứng đôi, nhưng, trong mắt anh, cô là người duy nhất anh chân thành yêu thương, ai cũng không thể thay thế được.

Tựa như tác phẩm nghệ thuật cao quý không thể bị sao chép, cô là vật báu hiếm có, bị anh độc chiếm.

“Hoàng..... Em sợ.....” Cô rất sợ thời khắc mình mất đi không chế này, mỗi dây thần kinh đều bị anh thao túng, buộc chặt.

“Đừng sợ, anh sẽ yêu em thật tốt.” Chiêu bài dụ dỗ của anh luôn rập theo một khuôn, nhưng mỗi lần đều dễ dàng hiệu quả, dễ dàng đem cô dỗ ngọt.

Đã không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi khi đến thời điểm yêu nhau này, cô vẫn rất thẹn thùng giống như cô gái chưa trải sự đời, ngượng ngùng non nớt đáp lại, ngược lại lại càng khơi mào dục vọng chiếm giữ của đàn ông.

Anh tăng thêm tốc độ xoa nắn, khoái cảm cao trào đánh úp lại, cô cắn cắn ngón cái, nhin tiếng rên rỉ trên môi xuống .

Cao trào nháy mắt đột kích, cô diễm đam đáng yêu nức nở, “Hoàng, đủ.....” Hơn nữa cô chịu không nổi.

“Anh biết.” Anh khàn khàn hưởng ứng, cởi bỏ quần của mình, sau đó đè lên trên thân mình mềm mại đang đắm chìm trong cơn sóng tình của cô.

Cô mở con người ướt át, thưởng thức nhìn thân mình anh , đường nét rắn chắc nhưng không có một tia sẹo lồi trên da, bả vai rộng rãi tin cậy , thắt lưng đến eo mông đầy đặn, cùng với..... Vật nam tính làm cho người ta thẹn thùng.

Cô rất thích vụng trộm nhìn anh như vậy, lại hoàn toàn không biết ánh mắt thẹn thùng cùng khát vọng dò xét của cô, giống như con sơn dương nhỏ vô tội, khiến anh rất muốn một ngậm nuốt cô vào bụng.

Triển Hoàng Tu cúi người, khát vọng của anh so với cô cũng không kém, thậm chí càng thêm mãnh liệt.

Một cương một nhu, hai thân thể không hề có khe hở quần quýt, mềm mại của cô không ngờ vừa vặn với dương cương của anh như thế, khiến anh lâm vào trầm mê, phảng phất vĩnh viễn muốn cô không đủ.

Anh không hề tiết chế yêu cô, giống như mê muội, tựa như hóa thân chỉ còn lại bản năng của dã thú, hung hăng muốn cô.

Không ai biết, hình tượng bên ngoài của người đàn ông này luôn lãnh khốc giống như băng, đối mặt vô số địch thủ trên thương trường, bị ví như máy kiểm tiền không cảm xúc, nhưng khi ở trên giường cũng là lửa nóng như thế, nhiệt tình đủ để thiêu đốt hết thảy cả tòa băng sơn.

Cô yếu ớt bất lực, nơi bí mật tắm tối ngọt ngào ấy buộc chặt bao trọn lấy anh, triệt để cướp đi chút lý trí còn sót lại của anh.

Ngọn lửa nóng bỏng tiến vào rồi lại tiến ra, trêu chọc càng nhiều mật ngọt, phảng phất giống như độc dược khiến anh mê muội , hương thơm ngọt ngào kích thích, làm cho anh không kìm hãm được tốc độ, cũng không dừng lại được, chỉ có thể điên cuồng lạc vào bên trong u động ấm áp cực chặt.

“Hoàng..... Em thực ngoan..... Thực ngoan.....” Cho nên nhất định phải mang cô đi Châu Âu nga! Ngàn vạn không thể bỏ cô lại một mình không thể vụng trộm rời đi.

“Hừ..... Anh biết.” thanh âm thô ách liếm láp của anh vang lên bên tai cô.

Cao trào đánh lại , đưa bọn họ nhập sâu dưới đáy biển tình dục, tế bào khắp cả người giống như là một lần lại lần bị khoái lạc đánh tới.....

Giang Minh Nhân trượt một cái xoay người tỉnh lại.

Cô mờ mịt ngồi dậy, lập tức toàn thân cảm thấy vô lực đổ xuống giường, thân mình mềm mại cùng tất cả tứ chi đều đau muốn chết

Nhớ lại một màn hoan ái tối hôm qua, quả thật sắp lấy mất cái mạng nhỏ của cô.

Tối hôm qua anh ra sức, phảng phất muốn đem dùng hết khí lực trên người cô , mới bằng lòng bỏ qua.

Nhưng như vậy sẽ không ảnh hưởng công tác của anh sao? Có thể ngồi trên máy bay bị hạ đường huyết hay không?

Có nên bảo người giúp việc nấu cho anh một nồi canh gà, giúp anh bồi bổ thật tốt..... Đợi chút, cô ngủ bao lâu?

Giang Minh Nhân dừng động tác vâng về mặt lại , ý tưởng trong đầu đột nhiên dừng lại, cô ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ lớn, ánh mặt trời sáng ngời, năm giây sau cô lập tức phát ra tiếng hét chói tai hơn nữa còn hoá tốc nhảy xuống giường.

“Triển Hoàng Tu em muốn giết anh!”

Cố nén cảm giác không khoẻ đau nhức toàn thân, Giang Minh Nhân tùy tiện mặc quần áo trên giường lại, lại kéo hành lý giấu ở trong tủ quần áo ra, muốn dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới sân bay.

Cô liếc liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ cổ trên tường một cái, lúc này đã là 12 giờ trưa, chuyến bay cất cánh lúc bảy giờ rưỡi, giờ này người kia sớm ở trên chuyến bay bay đi châu Âu..... Vừa nghĩ đến nơi này, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lập tức suy sụp, than khóc giống như một đóa hoa nhỏ bị rơi rụng rơi tã.

Trên bàn tròn nhỏ ly trà lạnh đã muốn lạnh, còn có rất nhiều bánh mật ong đường, cùng với một tờ giấy Triển Hoàng Tu tự tay viết lưu lại cho cô .

Trên tờ giấy thế nhưng ngay cả một câu xin lỗi cũng không có! Chỉ có vài câu ngắn gọn nói rõ, muốn cô ngoan ngoãn ở nhà đừng chạy loạn, đừng làm những việc nhảm chán vô nghĩa như thế nữa.

Giang Minh Nhân lập tức tức giận đến phát khóc, anh thật là một tên xấu xa đáng ghét! Tối hôm qua đem cô dỗ dành giống như tiểu quai quai , tùy ý để anh tận tình hưởng thụ, kết quả sau khi hưởng thụ ngon ngọt, lại tự mình vô mộng bay đi châu Âu.

Làm sao anh có thể làm như vậy! Cô thực sự rất muốn đi châu Âu với anh, trừ bỏ lần đi hưởng tuần trăng mật kia, cô đã lâu chưa từng rời Đài Loan với anh, cô một mình bị nhốt trong căn nhà giam hoa lệ cô đơn này.....

Anh sao có thể thế ,đêm hôm trước vẫn cuồng dã triền miên, mới cách một buổi sáng lại một mình im ắng rời đi, để một mình cô bơ vơ ở nhà?

Triển Hoàng Tu là đại hỗn đản, là đại phôi đản (đồ trứng thối a ^^) ác liệt đến cực điểm! Xú nam nhân bá đạo lại ích kỷ, lúc này đây đánh chết cô cũng sẽ không tha thứ cho anh!

Đúng vậy, cô muốn cho anh biết cô không phải dễ dỗ dành như vậy, cũng muốn cho anh biết, kết cục của việc lừa gạt cô sẽ có nhiều thể thảm như thế nào.

Cô..... Cô muốn rời nhà trốn đi!

Không, vậy cũng không đủ để bù lại thương tổn về thể xác và tinh thần của cô.

Cô..... Cô muốn ly hôn! (Kim: hờ, lớn chuyện rồi)

※※※

Đoàn người chậm rãi đi ra sân bay, đã xong một chuyến hành trình đi Châu Âu, cán bộ cao cấp của Tập đoàn “Hoàng Duệ” thực sự muốn chết, nhưng vị tổng giám đốc Triển Hoàng Tu đi đằng trước tinh thần vẫn sáng lạn như cũ, khuôn mặt tuấn mỹ toả sáng, nhìn không thấy chút gì mệt mỏi.

“Lần này có thể thành công kí kết hợp đồng cùng công ty Lorenzo, mọi người vất vả rồi.”

Triển Hoàng Tu một thân quần áo tây trang vừa vận tuấn mỹ , bày ra dáng điệu thưởng thức lại bất phàm, thừa dịp thư ký chưa lái xe đến, anh xoay người dùng ngôn ngữ thăm hỏi cấp dưới cùng đi nước ngoài đàm phán lần này.

“Đâu có, đây là việc mọi người phải làm.” Giám đốc nhanh miệng lên tiếng cho mọi người.

“Ngày mai là cuối tuần, sau khi trở về mọi người nghỉ ngơi cho tốt, đúng chín giờ sáng ngày kia họp.” Triển Hoàng Tu gật gù đầu, đơn giản phân phó.

Trên thực tế, trừ một số trường hợp quan trọng hoặc việc đàm phán trên thương trường , còn không Triển Hoàng Tu tựa như một tòa băng sơn ngàn năm, cơ hồ có thể nói là không cười không nói, nghiêm túc lại lạnh lùng.

Thân là nhân viên lâu năm của Tập đoàn “Hoàng Duệ”, mọi người đều rất rõ tính cách của tổng giám đốc, ai cũng không dám tùy ý lỗ mãng hoặc nói đùa, chỉ cần nơi có Triển Hoàng Tu, mọi người chỉ dám ép thấp bả vai cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một tiếng.

Tiền thư ký đã đem xe hơi Bentley chạy đến cửa sân bay, giám đốc chạy nhanh tiến lên mở cửa sau của xe, vô cùng cung kính nói “Tổng giám đốc mời.”

Triển Hoàng Tu chân dài bước tới, lưu loát ngồi vào bên trong xe, chiếc Bentley lập tức chạy khỏi sân bay, biến mất ở bên trong bóng đêm nồng đậm.

“Tổng giám đốc, về công ty hay là.....” Tiền thư ký nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, phát hiện Triển Hoàng Tu chuyên tâm nhìn chiếc điện thoại trên tay.

Triển Hoàng Tu ấn mở hộp thư thoại, phát hiện tổng cộng có hơn ba mươi thư thoại, mi dài vừa nhú, biểu cảm chưa biến, lập tức ấn xuống nghe.

“Triển Hoàng Tu anh là tên gia hỏa vô tình lại không thú vị ! Vì sao muốn đi châu Âu công tác cũng không mang em cùng? Ngày đó ra cửa còn lên lút rồi đi, vì sao không gọi em tỉnh lại? Có cần cóa.....”

Triển Hoàng Tu ấn mở thư thoại thứ hai.

“Đại hôn dẫn! Vì sao anh không nhạ điện thoại của em? Trên đời này có ông xã nào lại không nhận điện thoại của bà xã không? Anh coi như là người đầu tiên?”

Tin thứ ba

“Triển Hoàng Tu, anh thực sự thực đáng giận nha! Kết hôn hơn hai năm, cho tới bây giờ anh cũng không nói yêu em, luôn đối với em lạnh như băng, anh đem em lấy về nhà để làm người nấu cơm sao?”

Triển Hoàng Tu nhu nhu mi tâm, anh nhớ từ khi kết hôn đến bây giờ, hẳn cũng không để cho bà xã của mình nấu qua một bữa cơm, liền ngay cả một đĩa trứng ốp lếp đều để người hầu làm, cô khi nào bước vào phòng bếp? Một bước cũng không có!

“Anh đem em nuôi coi như làm gối ôm hình người sao, buổi tối thời điểm đi ngủ ôm sưởi ấm? Anh cưới em rốt cuộc có rắp tâm gì? Anh nói a? Em mặc kệ a! Em lần này là nghiêm túc em muốn ly hôn!”

Động tác xoa mi tâm đột nhiên ngừng lại, biểu cảm lạnh như băng của Triển Hoàng Tu cuối cùng cũng có chút biến hóa, như là nghe thấy được ngôn ngữ vượt quá ngoài dự kiến.

“Đúng vậy, anh không có nghe lầm, em muốn ly hôn với anh! Giấy thỏa thuận li hôn em đã ký tên, để ở trên bàn trong phòng khách, từ giờ trở đi, em không còn là bà xã của anh, em muốn rời khỏi cái gia đình lạnh như băng lại không biết đến yêu thương này!”

chương 1.3

Leng keng! Leng keng!

Giang Minh Nhân liếc mình ấn chuông cửa, giống như có cừu oán với chuông cửa vậy, càng không ngừng ấn, dùng sức mà ấn, làm thanh âm của chuông cửa điên cuồng vang lên.

“Trời ạ! Giang Minh Nhân, cậu muốn hại mình bị hàng xóm mắng sao?” La Hiểu Uy chạy nhanh ra mở cửa, hơn nữa còn lấy một con dao chặn bàn tay nhỏ bé của Giang Minh Nhân vẫn đặt trên chuông cửa lại.

“Tức chết mình ! Thực sự tức chết mình !” Giang Minh Nhân kéo một rương hành lý thật to, nổi giận dùng đòn đi vào nhà trọ, giống như trở lại căn nhà quen thuộc của mình.

Trên thực tế Giang Minh Nhân quả thật đem gia sản của bạn tốt trở thành nhà của mình, cố tình không thêm ở căn nhà giá trị trên trăm triệu kia, cứ cách hai ba ngày lại chạy đến căn nhà trọ nhỏ giá mấy chục này ở lì không thềm đi .

“Đại tiểu thư của tôi ơi, lần này cậu trốn khỏi nhà là vì cái khúc gỗ kia sao?” La Hiểu Uy thay bạn tốt rót chén hồng trà hương mật, để cho cô tiêu tan lửa giận.

Giang Minh Nhân ngồi sững trên sofa mềm mại, một chút cũng không giống hình tượng phu nhân, một phen đoạt lấy chén hồng trà hương mật lạnh kia, uống từng ngụm từng ngụm, thuận lời làm nhuận yết hầu.

“Hiếu Uy, cậu có biết người đàn ông kia có bao nhiêu đáng giận không? Mình rõ ràng đau khổ cầu xin anh ta mang mình đi công tác châu Âu cùng, trước một ngày đi công tác anh ta lại làm chuyện xấu táng tận lương tâm với mình, hại mình ngày hôm sau ngủ dậy trễ....”

“Chậm đã!” La Hiếu Uy đem kính mắt đẩy lên trên sống mũi. “Cái gì gọi là làm loại chuyện xấu táng tận lương tâm?”

Nghe thấy bạn tốt cố ý lấy ra từ mẩu chốt, thoáng chốc hai gò má cô đỏ bừng, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm nghẹn chết, lập tức thẹn quá hóa giận “ Dù sao chính là như vậy! Triển Hoàng Tu là đại hôn đản, suốt ngày chỉ biết khi dễ mình, cần bản không cho mình một ngày yên lành.”

“Ân hừm.” La Hiếu Uy hưởng ứng có lệ, tiếp tục vùi đầu vào laptop của mình.

“Hiếu Uy, cậu có nghe mình nói hay không?” Giang Minh Nhân giận, cầm cái gối ôm ném qua.

“Mình hỏi cậu, cậu nói ông xã cậu không cho cậu một ngày yên lành?”

“Đúng vậy!” Giang Minh Nhân tức giận mãnh liệt gật đầu.

“Tốt lắm, mình lại hỏi cậu, khu nhà cao cấp giá trị một trăm triệu ba ngàn sáu trăm vạn kia đứng danh nghĩa của ai?”

“Mình a.” Vô nghĩa! Vậy mà cũng phải nói!

“Vậy hai chiếc xe thể thao trong gara kia là dưới danh nghĩa ai?” La Hiếu Uy ngoài miệng hỏi, nhưng mười ngón vẫn gõ trên bàn phím như cũ.

“Đương nhiên là mình!” Giang Minh Nhân đứng lý hợp tình lại gật đầu.

“Lúc trước kết hôn, ông xã cậu có yêu cầu cậu ký tên vào hiệp định trước hôn nhân không?”

“Anh ta dám!” Giang Minh Nhân nghiêng răng nói. “Nếu như thế, làm sao mình có thể gả cho anh ta!”

“Sau khi kết hôn tổng cộng cậu nấu cơm mấy lần?”

Giang Minh Nhân sững sốt, mắt to mềm mại đáng yêu nhìn lên trần nhà, ánh sáng trong mắt lóe lên, lẩm nhẩm bấm móng tay tính, qua vài phút sau mới có chút chốt dạ nói “Không có..... Một lần cũng không có.”

“Tốt lắm, như vậy là đủ rồi.” La Hiếu Uy hướng bạn tốt lộ ra một cái mỉm cười hài lòng.

“Nha? Cái gì gọi là đủ rồi?” Về mặt Giang Minh Nhân hoang mang.

“Theo như mình vừa điều tra được, từ sau khi kết hôn, mỗi một ngày trôi qua đều là ngày lành, nói cách khác, kết án của cậu lên ông xã cậu không được thành lập.” La Hiếu Uy đưa ra kết luận, ngay lập tức tuyên cáo kết án. “Rõ ràng là mệnh phu nhân, còn cả ngày không ồm mà rên, cậu tự kiểm chế lại một chút được không?”

“Cái gì phu nhân? Mình căn bản là oán phụ!”

“Cuộc sống của cậu mỹ mãn như vậy, có gì phải oán?” La Hiếu Uy không nhịn được liền châm chọc.

“La Hiếu Uy!” Giang Minh Nhân cất cao thanh âm mềm mại, tức giận đến thiếu chút nữa văng chậu hoa nhỏ bé trong lòng ngực ra.

Không nên không nên, chậu hoa nhỏ là bảo bối cô dốc lòng chăm sóc, tuyệt đối không thể đập bể, đập vỡ cô sẽ đau lòng.

Hành động dè dặt cẩn trọng của Giang Minh Nhân bị đôi mắt sắc của La Hiếu Uy bắt được, lập tức hướng bạn tốt nói hết bài này đến bài khác. “Ngay cả lúc rời nhà trốn đi cậu cũng mang theo bốn hoa yêu quý của Triển Hoàng Tu? Nếu ông xã cậu đối với cậu không tốt, cậu có thể lo lắng chiều cổ chậu hoa của anh ta sao?”

Giang Minh Nhân bị câu hỏi của bạn tốt làm cho nghẹn lời, chạy nhanh để chậu hoa nhỏ màu vỏ quýt lên trên bàn, mười phần giấu đầu lòi đuôi.

Chán ghét, mỗi lần rời nhà trốn đi đều không sửa được thói quen mang theo chậu hoa này cùng đi, điều này hại cô thất vọng nghiêm trọng.

“Lại nói, cái cây xương rồng này rốt cuộc có sức quyến rũ gì?” La Hiểu Uy bỏ máy tính xuống, không nhìn được tờ mớ tay sờ chậu hoa.

Nhìn bạn tốt vươn bàn tay ra, Giang Minh Nhân khấn trương hề hề ôm chậu hoa đi. “Nói với cậu rất nhiều lần, đây không phải là cây xương rồng, cây này là cây Đa Nhục** (Kim: theo Kim tra là Cây Mộng nước), tên là Vương Phi Lôi Thần Bạch Phúc Luân.”

“Tên dài như vậy, ai nhớ được?” La Hiểu Uy nhún nhún vai.

“Đây là vật khi kết hôn Triển Hoàng Tu tặng mình, có ý nghĩa rất lớn.”

Cho nên khi ở một mình cô đều vụng trộm gọi nó là tiểu Hoàng Tu, mỗi khi ông xã không ở nhà, đều là tiểu Hoàng Tu bởi cô vượt qua đêm dài, hiện tại ngấm lại, chính mình cần bản lề cho cái chậu hoa nhỏ này.

“Đã nghĩ tới ông xã cậu như vậy, vậy còn không mau về nhà? Không phải nói hôm nay ông xã cậu về hay sao?” Nhìn thấu tâm bạn tốt, La Hiểu Uy nhanh nhẹn mở miệng mạnh mẽ cổ vũ.

“Mình mới không quay về! Đi công tác một tháng ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi, mình gọi đi cũng là chuyển đến hộp thư thoại, hành tung lên lút, nói không chừng là đi châu Âu ăn vụng! Lần này đừng hòng mình sẽ dễ dàng tha thứ cho anh ta!”

“Tiểu thư, sức tưởng tượng của cậu rất phong phú nha?” La Hiểu Uy bật cười lắc đầu.

“Lần này mình nghiêm túc! Mình còn đem giấy li hôn đã kí tên, đặt lên bàn chờ anh ta về nhà xem.” Giang Minh Nhân vội vàng khoe ra quyết tâm của mình có bao nhiêu kiên định, ai ngờ La Hiểu Uy sớm nghe đến phát ngáy.

La Hiểu Uy quá rõ tính cách khi thiện lương khi hung ác của bạn tốt, cô (Giang Minh Nhân) tựa như một súng vật bị chủ nhân làm hư, tùy hứng lại không ngoan, ba lần bốn lượt cấu gắt hoặc là mất tích, nhưng là mỗi lần vừa chạm vào vào khí phách uy nghiêm của chủ nhân, cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn làm nũng.

Về phần vịn chủ nhân kia..... Triển Hoàng Tu cũng không phải là dễ chọc, đường đường là người nổi nghiệp tập đoàn “Hoàng Duệ”, giá trị con người trên trăm vạn, tuổi trẻ tuổi trẻ, thủ đoạn kinh doanh hạng nhất, từ đầu đến chân trừ bỏ hoàn mỹ vẫn là hoàn mỹ, cơ hồ là con người toàn vẹn không chê vào đâu được.

Duy nhất làm người ta không đoán ra là, có tính cách lạnh lùng như Triển Hoàng Tu, đến tột cùng thích cái vị Giang Minh Nhân luôn đem mọi chuyện biến thành gà bay chó sủa này ở điểm nào?

Thật sự rất kinh ngạc khi hai người này trở thành một đôi, cho dù ghi lại vào sự kiện lạ trên thế giới, hẳn cũng sẽ không có ai phản đối hoặc cảm thấy kỳ quái.

“Hiểu Uy, mình thực nghiêm túc!” Thấy bạn tốt thất thần, Giang Minh Nhân tức giận lớn tiếng ồn ào, lấy biểu thị công khai quyết tâm của mình có bao nhiêu cương nghị.

“Được được được, mình biết cậu thật nghiêm túc. Nhưng mình hỏi cậu, nếu cậu thực sự thành công ly hôn với Triển Hoàng Tu, cậu muốn làm gì để nuôi sống mình?” La Hiểu Uy có ý xấu hổ, chờ nhìn bạn tốt suy sụp cúi mặt.

Không ngờ, Giang Minh Nhân chẳng những không có lộ ra bộ mặt ủ rũ uất ức, ngược lại nắm chặt hai đấm, trên mặt còn tươi cười xán lạn.

“Không cần cậu nói, mình đã sớm nghĩ tốt vấn đề này!” Cô thực sự rất thông minh, ha ha! “Không phải năm trước Mạnh Mộng cùng anh trai cậu ấy đầu tư một tiệm ăn sao? Mạnh Mộng nói gần đây trong tiệm rất thiếu nhân viên, cậu ấy nói nếu mình cần công việc thì có thể trực tiếp đi qua tìm cậu ấy, lại còn nói tiền lương khá tốt, đãi ngộ đặc biệt tốt.”

Mạnh Mộng cùng La Hiểu Uy và Giang Minh Nhân là bạn bè tốt ở trường, tình cảm ba người có thể so sánh như chị em tốt, chưa từng bởi vì Giang Minh Nhân gả cho Triển Hoàng Tu mà có sự thay đổi.

La Hiểu Uy vốn đang bưng chén hồng trà hương mật đến bên miệng, tỉnh té ném thử, nghe được ý nghĩ kì quái của bạn tốt, một ngụm hồng trà đến bên miệng kia nhất thời phun ra toàn bộ.

Không muốn làm phu nhân tổng giám đốc Isij chạy đi làm nữ bồi bàn? Đầu óc Giang Minh Nhân này là bã đậu sao?

“Minh Nhân, lời cậu nói không phải sự thực đi?” Nếu cô là ông xã của bạn tốt, nhất định nghĩ muốn bóp chết tiểu ngu ngốc này!

Giang Minh Nhân một mặt cười tủm tỉm, thể hiện mình rất nghiêm túc.

“Mình đã thương lượng với Mạnh Mông rồi, ngày mai mình bắt đầu đi làm.” Cứ như vậy, cô có thể bước ra bước đầu tiên của độc lập tự chủ, thật tốt!

Trên mặt La Hiểu Uy hiện lên ba vạch đen >.<|||, giờ=“” cao=“” hồng=“” trà=“” trong=“” tay,=“” thực=“” vô=“” lực=“” nói=“” =“” “chúc=“”” cậu=“” may=“” mắn.....”=“” (kim:=“” giống=“” cào=“” thể=“” may=“” mắn=“” quá=“”>

Đường đường là phu nhân tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Duệ lại muốn đi làm nữ bồi bàn của nhà hàng ăn ? Đây là cái tiết mục vớ vẩn gì vậy? Vạn nhất bị đám phóng viên bắt quái biết, thật không biết sẽ nháo thành việc lớn gì.

Còn có, Mạnh Mộng làm sao vậy? Thế nhưng cũng đi theo tiểu ngu ngốc này cùng nhau ồn ào.....

Lại nói tiếp, bà xã của mình lại triển khai lần thứ n hành động nháo đòi ly hôn, rốt cuộc Triển Hoàng Tu đang làm cái gì? Sao còn chưa bắt bà xã của anh ta trở về?

** đây là cây đa nhục nè

2. Chương 2

3. Chương 3

Hai người gặp nhau một năm kia, Giang Minh Nhân học đại học năm ba, bởi vì trường học cùng xí nghiệp bất động sản hợp tác, hàng năm bỏ ra năm trăm kim ngạch, tuyển sinh viên nghỉ đông và nghỉ hè có thể vào xí nghiệp thực tập.

Lại nói tiếp hẳn là duyên phận ở giữa quấy phá, thường ngày cô cũng không chăm chỉ lắm năm ấy Giang Minh Nhân đại khái là có cảm giác lo sợ tốt nghiệp xong sẽ thất nghiệp, cho nên học kỳ kia đột nhiên khổ tâm học tập, điểm số bình quân của học kỳ thực sự là một trong sáu người đứng đầu lớp.

Lại thật trùng hợp, có một bạn học không đi thực tập, cho nên Giang Minh Nhân được bổ sung vào. Giang Minh Nhân không tin được, mãi cho đến khi trước kỳ nghỉ hè, giáo viên đọc tên trước cả lớp, khiến cho La Hiểu Uy cùng Mạnh Mộng bị cô làm phiền tới mức lấy băng keo dán miệng cô.

Nhưng mà cái tinh thần vui vẻ này, khi bước vào tập đoàn Hoàng Duệ ngay tuần thứ nhất đã triệt để tan rã.

Bên trong tập đoàn Hoàng Duệ tất cả đều là nhân tài hạng nhất, gọi là tập hợp những người cuồng công việc cũng không sai, từ bước chân đầu tiên tiến vào, lập tức có thể cảm giác một loại không khí căng thẳng.

Giang Minh Nhân ở trong này buồn đến rã rời, hơn nữa lại bị nữ phó phòng nhân sự phụ trách dẫn dắt sinh viên làm khó dễ, áp lực lớn đến nỗi mỗi ngày đều trốn đến hoa viên công ty ở tầng 23, nơi đó là một vườn hoa nhài, trốn một góc khúc thầm.

Ngày hôm đó cũng không ngoại lệ, nữ chủ quản sát thủ lại nhắm vào cô trút giận, giao toàn việc khó khăn, căn bản đem việc của hai người giao cho một mình cô. (Kim: ta ghét cái loại người này)

Cô hôm ấy thật sự bị mắng đến “máu chó đỏ đầu”, hầu như trên người đều có thương tích nên giờ nghỉ trưa vừa đến, lập tức ôm hộp cơm tiện lợi trốn đến tầng 23, ngồi ở sau bồn hoa, bắt đầu mãnh liệt tội nghiệp rơi nước mắt.

“Bệnh thần kinh! Tôi cũng không phải thạc sĩ học ở Mỹ, cũng không là sinh viên giỏi xuất thân từ trường danh tiếng, tôi cố gắng như vậy, vì sao còn soi mói tôi.....”

Kỳ thực nói trắng ra là lòng ghen tị của nữ nhân quá phá, Giang Minh Nhân đơn thuần lại hồn nhiên với cá tính vô lo cùng khuôn mặt ngọt ngào đáng yêu, vừa vào “Hoàng Duệ” đã trở thành tiêu điểm cho nhiều nam nhân viên ngắm tới.

Cô tuổi trẻ không bị cản trở, lúc nào cũng tràn ngập sức sống cùng tinh thần tuổi trẻ phấn chấn, có chút mơ hồ, có chút trực tiếp, có chút xúc động, nhưng chính là khiến người khác không thể rời mắt.

Nữ chủ quản đương nhiên cũng chú ý tới, mà nữ nhân khi tâm lý đã hướng tới ghen tị chẳng phân biệt tuổi tác, cho nên Giang Minh Nhân thuận lý thành chương (Kim: điều hiển nhiên) bị bà ta (Kim: ta ghét ta cho thành bà) biến thành đối tượng khó dễ hạng nhất, chỉ có thể nói Giang Minh Nhân thật sự là không gặp may.

“Quả nhiên gặp hên chưa hẳn đã tốt.....Mình biết mình không có loại vận may này mà:. Giang Minh Nhân hít một hơi dài, lau lau khóe mắt chứa nước mắt, do dự có nên từ bỏ công việc này.

Cô ai oán ngẩng đầu, không hề báo trước nhìn thấy đôi mắt của anh.

Cặp kia mắt rất xinh đẹp, Tròng đen như một đôi đá quý, không chứa tạp chất, nhưng là rất lạnh lùng, nếu nhìn lâu có thể làm nội tâm người khác phát lạnh.

Nam nhân trước mắt đi vào vườn hoa, có dáng người cao lớn, mặc một bộ tây trang vừa người rất hợp, thoát nhìn rất đơn giản lại không mất vẻ cao quý.

Hắn có khuôn mặt tuấn mỹ, ngũ quan tinh tế, tóc được cắt sửa cẩn thận tỉ mỉ, bày ra hình tượng nghiêm túc sắc bén. (Tiểu : Vì chưa yêu nên để hắn – cô cho hợp)

Thật...thật đẹp trai, so với nhân vật trong tiểu thuyết tình yêu miêu tả giống nhau, quả thực không thể tin được!

Triển Hoàng Tu đồng thời nhìn lại cô, gương mặt không chút biểu cảm nhưng đáy lòng lại khơi dậy một gợn sóng rất lớn.

Đến đây cũng chỉ do ngoài ý muốn, hắn luôn luôn không thích bước vào lầu 23, cũng tính đem vườn hoa của tòa nhà này gỡ bỏ, nhưng vì ba hắn thích, cho nên chậm chạp không động tới nơi này.

Có lẽ do làm việc mệt mỏi, đáng lẽ nên hướng tầng cao nhất mà đi, nhưng không biết tại sao, tay phải phát tự mình nhất nút xuống tầng 23, sau đó liền bước vào nơi này.

Nhìn thấy cô lần đầu tiên, hắn cho rằng mình nhìn thấy một tượng thiên sứ nhỏ bé bị lãng quên đặt tại vườn hoa này, khóe mắt còn vương nước mắt, làm người khác thương tiếc.

Bộ dáng kia đơn thuần lại hồn nhiên, toàn toàn tự nhiên, không mang chút giả tạo, càng không nhìn ra tâm cơ gì, chỉ cần liếc mắt một cái, có thể làm người đối diện tín nhiệm cùng yêu thích.

Cho dù lạnh nhạt như hắn thế nhưng cũng động tâm

Tuy rằng thời gian ngắn ngủi trong nháy mắt đã động tâm, nhưng cũng đã vừa đủ cho hắn đem cô gái này chặt chẽ nhớ kỹ.

Hơn nữa ngay khắc kia, đáy lòng hắn đột nhiên phát ra một ý muốn bảo hộ thật mãnh liệt đến ngay cả chính hắn cũng hết sức kinh ngạc.

Cô gái này.... “A” Cái miệng xinh đẹp nhỏ nhắn phát ra một tiếng thét kinh hãi, lại ngoài ý muốn kích thích lòng của hắn

Giang Minh Nhân kinh ngạc trừng mắt nhìn, thế nhưng chính mình lại nhìn chăm chăm một người đàn ông, lại nghiêm trọng đến mức thất thần, thật sự là không có lệ phép.

“Ồ, thực xin lỗi”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, ôm hộp tiện lợi đứng dậy.

“Chậm đã”. Hấn đưa cánh tay dài ra, kịp thời bắt lấy người đang có ý rời đi, ngay cả chính hấn cũng không thể lý giải hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Cách nói chuyện phảng phất như hai người đã quen biết nhau thật lâu, tuyệt không giống như người xa lạ lần đầu gặp mặt.

Không thể tưởng tượng được vẻ mặt của hấn thoát nhìn lạnh lùng, khó tiếp cận, nhưng giọng nói lại trầm thấp khêu gợi đầy quan tâm, Giang Minh Nhân cảm thấy trái tim nóng lên, ánh mắt không tự chủ được nhìn vào gương mặt hấn.

“Không có gì, chỉ là có chút việc.....”

“Nói cho tôi biết là chuyện gì?” Thái độ hấn cứng rắn, hoàn toàn không cho người khác cự tuyệt.

“Bởi vì.....Bởi vì ta quá ngu ngốc, luôn là không tốt mọi việc, không có biện pháp toàn thành yêu cầu của Diệp chủ quản, cho nên rất khổ sở.....”

Tất nhiên, nguyên nhân khổ sở chính là Diệp chủ quản luôn ác ý làm khó cô, ánh mắt giống như bị mù vĩnh viễn không thấy sự cố gắng của cô, luôn tìm mọi cách ngăn cản, chỉ kém không chỉ vào mặt cô mắng to “Cô thật sự là một phế thải”.

“Diệp chủ quản?” Tiễn Hoàng Tu lạnh lùng lặp lại một lần.

“Ừ, đại khái mọi việc là như thế đi”

Kỳ thực Giang Minh Nhân còn một đồng lớn mặt vàng (Kim: khó chịu) muốn phun ra, nhưng ngại không biết rõ nam nhân này, cho nên không dám tùy tiện bùng nổ.

“Cô thuộc ngành nào?” Hấn lại hỏi.

“Tôi không phải nhân viên công ty” Lo lắng hấn hiểu lầm, cô vội vàng lắc đầu giải thích. “Tôi là sinh viên đại học, nghỉ hè nên sang đây thực tập, tôi là thực tập sinh.”

Nguyên lai là thực tập sinh, khó trách tuổi của cô còn nhỏ như vậy, Tiễn Hoàng Tu suy nghĩ.

“Đúng rồi, anh tính ăn cơm trưa sao?”. Lo lắng lộ ra nhiều tâm sự của mình sẽ gặp phiền toái, Giang Minh Nhân nhanh chóng nói sang chuyện khác.

“Cơm trưa?” Tiễn Hoàng Tu nhíu mày.

“Ừ!” Giang Minh Nhân rộng rãi lấy tay chìa ra hộp cơm tiện lợi, tươi cười ngọt ngào xán lạn.

“Nếu không ghét bỏ, mời ăn cơm tiện lợi của tôi đi! Anh xem, không biết sao thật trùng hợp có người quên lấy làm hộp tiện lợi của tôi còn hai đôi nữa nga!”

Cô tự động ngồi xuống, đem hộp cơm bày ra trên đùi, lau sạch đĩa, cười meo meo nhìn hấn.

Tiến Hoàng Tu nhìn chằm chằm gương mặt dễ thương tươi cười, tâm lại trỗi dậy một trận dao động, rõ ràng đã đến thời gian hẹn, hấn hấn là nên đi lên lầu.....

Nhưng chính hấn không thể thốt ra tiếng cự đến, không đành lòng nhìn thấy biểu cảm buồn bã của cô.

“Anh không đói bụng sao? Hay là đã ăn qua?” Không đợi được hấn trả lời Giang Minh Nhân lộ ra sắc thái tịch mịch.

Tiến Hoàng Tu lắc đầu, khóe miệng hiện lên một chút cười, sau đó đến gần Giang Minh Nhân.

Hai người cứ như vậy ngồi ở trên bồn hoa, xung quanh là hoa cỏ vây quanh, chia sẻ phần cơm tiện lợi đã bắt đầu nguội lạnh.

Khi Tiễn Hòa Bách đi vào vườn hoa, vừa vặn nhìn thấy một màn này, thiếu chút nữa kinh hãi quá độ mà chết bất đắc kỳ tử. (Kim: ặc, làm gì ghê vậy?)

Tổng giám đốc cư nhiên cùng một cô gái xa lạ ăn Cheng một hộp cơm tiện lợi, hơn nữa còn mang bộ dáng ăn rất ngon?!

Hộp cơm tiện lợi kia tám mươi phần trăm là rau xanh, sườn thì nhỏ, rau xào cải thìa, đơn điệu lại ngán, đại tổng giám đốc nạm vàng làm sao có thể ăn được loại mùi vị này mà còn thấy ngon! (Tiểu : sức mạnh tình yêu đó Bách ca , ngồi cùng người đẹp nên ăn gì cũng ngon * vỗ vai*)

Tiền Hòa Bách liền dụi mắt, tưởng chính mình bị ảo giác, nhưng dù xoa xoa thế nào, người đàn ông đang mỉm cười với cô gái phía trước quả thật là đại boss tập đoàn Hoàng Duệ không có sai a!

Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là hấn tiến vào một thế giới khác?

“Tổng, tổng giám đốc.....” Tiền Hòa Bách đứng ở bên ngoài hoa viên, yếu ớt hô một tiếng.

Triển Hoàng Tu căn bản không nghe thấy, tâm tư toàn bộ đặt ở trên người Giang Minh Nhân, mà Giang Minh Nhân vừa lúc đang mở miệng nuốt đồ ăn, không có nghe thấy được.

“Cái kia, tổng giám đốc.....” Tiền Hòa Bách lại phóng đại âm lượng hô một lần.

Lần này, Giang Minh Nhân nghe được rất rõ ràng, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó lập tức nghe thấy tiếng nói nhã nhặn từ một người đàn ông đứng ở bên ngoài hoa viên đang tiếp tục gọi.

“Tổng giám đốc, họp thời gian đã đến.”

Lần này Giang Minh Nhân mười phần xác định ánh mắt người đàn ông nhã nhặn kia là nhìn vào trên người Triển Hoàng Tu, khi đó hấn mở miệng gọi “Tổng giám đốc” không phải là.....

Giang Minh Nhân sợ tới mức đứng lên, hộp tiện lợi trên đùi nhất thời ngã nhào xuống đất, cô vừa vội lại vừa hoảng, không biết làm sao đối diện với nam nhân đẹp trai còn ngồi trên bồn hoa.

“Thực xin lỗi, tôi không biết anh là Thì ra anh là tổng giám đốc, vừa rồi thật sự là quá thất lễ!” Ô ô, cô cư nhiên lại mất mặt trước ông chủ lớn, còn mời anh ta cùng nhau ăn cơm hộp, thật sự là không muốn sống rồi.

“Không phải sợ.” Triển Hoàng Tu nhận ra chính mình thật chán ghét nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sợ hãi của cô, dù đó là phản ứng tự nhiên đầu tiên của đại đa số nhân viên khi thấy hấn.

“Tôi, tôi thực sự cảm thấy có lỗi” Giang Minh Nhân đã sớm bị dọa hoảng, cúi đầu tới ép sát, hoàn toàn không dám nhìn về hướng Triển Hoàng Tu.

“Ngẩng đầu lên.” Triển Hoàng Tu trầm tiếng nói.

Giang Minh Nhân dè dặt cẩn trọng mà đem eo đứng thẳng, phát hiện sắc mặt Triển Hoàng Tu rất khó xem, tưởng cô chọc hấn mất hứng, lần đầu tiên đối mặt với lão đại , nhân vật lớn này làm cho cô rất khẩn trương, lại nghĩ đến chính mình vừa rồi còn không biết lớn biết nhỏ, lập tức toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Cô bất an không yên nà ngẩng mặt lên, lại thấy hấn lộ ra một chút mỉm cười rất ôn nhu, làm cho cô xem đếm si tâm.

Ngày đó ở tập đoàn Hoàng Duệ lâu 23, cô cứ như vậy đem tâm đặt vào bên trong nụ cười mỉm này.....

Quá trình hai người sau khi yêu nhau được chia làm hai giai đoạn—

Nữ chủ quản ác ý thích làm khó dễ Giang Minh Nhân bị thôi việc, sinh viên thực tập nhỏ nhỏ Giang Minh Nhân lại bị điều động đến phòng tổng giám đốc, cô gái thanh xuân đáng yêu xinh đẹp từ nay bị đại boss độc chiếm, không còn người nào dễ dàng gần.

Nhớ tới ngày đầu tiên đi lên trên báo danh, Giang Minh Nhân cả người khẩn trương đến rơi nước mắt.

Cho rằng chính mình sẽ bị xếp vào bộ phận thư ký, kết quả Tiền Hòa Bách trực tiếp mang cô đến văn phòng tổng giám đốc, lúc ấy Triển Hoàng Tu ngồi trên một bàn gỗ màu đen dài trong phòng làm việc,.

“Tổng giám đốc, tôi là thực tập sinh được điều tới đây, Giang Minh Nhân.....” Cô yếu ớt chào hỏi.

“Ừ”. Hần trả lời lạnh nhạt, hai mắt nhìn nhìn chằm chằm màn hình máy tính xem tốc độ tăng giảm của cổ phiếu.

“Xin hỏi tổng giám đốc có cái gì cần tôi hỗ trợ?” Cô lại cố lấy dũng khí hỏi.

“Ngồi.”

“Tổng giám đốc muốn tôi ngồi nơi nào?”

“Nơi đó.” Triển Hoàng Tu thoáng ngẩng đầu, ánh mắt chỉ một bên sofa da trâu.

Giang Minh Nhân giật mình, nơi đó không phải chỗ nghỉ chỉ thuộc về đại tổng giám đốc sao? Cô chỉ là một sinh viên thực tập nhonhỏ, làm sao có thể ngồi nơi đó?

“Ngồi”. Thái độ hần cường ngạnh, khí phách uy nghiêm, hoàn toàn không tha cho bất luận kẻ nào dám làm trái.

“Được rồi”. Cô nghe ra cổ uy hiếp, lập tức làm theo. (Kim: câu này chém)

Giang Minh Nhân ngồi xuống ổn định, hai tay gặt gao để trên đùi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm chính mình như đang tiến hành kế hoạch huấn luyện thực nữ, chỉ kém không đội một cuốn từ điển trên đầu.

Thật sự là cùng cực nhàm chán, cô lúng liếng đem con mắt bắt đầu xoay vòng nhìn lung tung, không nhìn được tầm mắt hướng về phía Triển Hoàng Tu đang ngồi.

chương 3.2

Một tay đều khiến con chuột vi tính xinh đẹp, một tay ở trên bàn phím gỗ, ánh mắt như một con chim ưng sắc bén, một cái chớp mắt cũng không động, nhìn chằm chằm biểu đồ số liệu trên màn hình máy tính.

Đây là tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Duệ, giống cổ máy kiểm tiền lạnh lùng băng giá trong truyền thuyết, đã có người so sánh gương mặt hần giống như tảng băng.

Cô thật sự là trì độn! Lúc trước một lòng chỉ lo vui mừng có thể đến xí nghiệp lớn nổi danh thực tập, nhưng không hề có chuẩn bị trước tìm hiểu, ngay cả người nói nghiệp tập đoàn Hoàng Duệ cũng không nhận ra được.

Nhưng thế này cũng không thể trách cô nha! Nghe nói ba Triển Hoàng Tu nửa năm trước vì quá lao lực mà trúng gió, cho nên thời gian trước mới giao lại, mà cô tin tức không đủ linh thông, còn luôn luôn cho rằng tập đoàn Hoàng Duệ tổng giám đốc là một ông lão, mới có thể làm ra loại sự tình đại boss rõ ràng ở trước mắt lại không nhận ra được.

Không nhận ra chính mình nhìn xem mê mẩn, Giang Minh Nhân ánh mắt cơ hồ dừng ở trên người Triển Hoàng Tu.

Ai nói phụ nữ nghiêm túc xinh đẹp nhất, đàn ông nghiêm túc cũng giống vậy rất mê người.....

Giang Minh Nhân cứ như vậy mơ mơ màng màng như đang ngủ, trong lúc ngủ mơ không phân biệt được bóng dáng của Triển Hoàng Tu, cô lại không phân rõ rốt cuộc đây là mộng đâu là thực, thẳng đến khi một cổ xúc cảm ấm áp chân thực đem cô tỉnh lại.

Giang Minh Nhân nhất thời mở to hai mắt, đầu tiên cô phát hoảng, sau đó bắt giác phát hiện bàn tay to của hần đang “du lịch” trên mặt cô.

Phảng phất như đang ngắm một tác phẩm nghệ thuật yêu thích không thể buông tay, ánh mắt hần chuyên chú hơn nữa còn có tia mê muội, làm nàng nhìn không được đỡ bưng hai gò má.

“Cái kia..... Tổng giám đốc.....” Cô khốn quẫn mở miệng.

“Triển Hoàng Tu.” Hần nhắc lại, đem cô vây bên trong bầu không khí ái muội.

“Ách? Triển..... Hoàng Tu, tôi không cần thận ngủ quên....” A a a, thật sự rất dọa người ! Nhưng mà thực sự không thể trách cô nha! Không có chuyện gì làm thật sự rất nhàm chán, ngồi một hồi tất nhiên là buồn ngủ.

”Tôi biết”. Hấn mỉm cười, nháy mắt hòa tan không khí băng giá lúc trước.

Lòng của cô càng hoảng sợ hơn nữa, hô hấp cũng theo mà không bình thường, càng ngày càng hỗn độn.
“Anh có thể hay không..... Không cần luôn nhìn tôi như vậy”. Nhìn xem cô rất thẹn thùng nga!

“Không thể.” Hấn thích nhìn cô như vậy.

Cô thật đáng yêu, biểu cảm vừa tỉnh ngủ có chút mơ màng, giống thiên sứ lạc đường, hồn nhiên lại vô tội, làm cho đáy lòng hấn dâng lên một cỗ mãnh liệt ý muốn bảo hộ.

Thật sự không cách nào hình dung, nơi nào có cô, nơi đó tựa như trở nên đặc biệt sáng ngời, trong không khí cũng tản ra mùi hương ngọt ngào vô hình, làm cho hấn không có tâm trạng làm việc.

Cô vừa ngủ, hấn lập tức ném số liệu cổ phiếu phức tạp, ngồi ở bên người cô, ngay cả chính mình cũng vô phương pháp giải thích ngồi chuyên chú nhìn chăm chăm cô.

“Giang Minh Nhân.” Hấn đột nhiên kêu tên của cô.

“Vâng.” cô khấn trương hề hề đáp lại.

“Kêu tên của tôi.”

“Tổng giám đốc..... Ách..... Triển Hoàng Tu?” Đây là mệnh lệnh kỳ quái gì? Hại cô thiếu chút lú lười.

“Không phải.”

“Nha?” cô kinh ngạc kêu sợ hãi.

“Hoàng, kêu tôi Hoàng.” Hấn giống như hoàng đế cao cao tại thượng, bá đạo ra lệnh cho thần dân của mình.

“Nhưng mà..... Nhưng mà.....” Trong đầu xoay vòng vòng, cô ngượng ngùng nói.

“Nhân Nhân, kêu tên của tôi.” Hấn kêu nhũ danh của cô, hại cô tim đập nhanh hơn, hơi thở bắt đầu bất ổn.

Trong mắt hấn tràn ngập yêu thích không chút nào che giấu, cho dù cô có ngốc lại trì độn, vẫn là nhìn ra được.

Như vậy xem như nhất kiến chung tình sao? Có thể hay không quá nhanh một chút?

“Kêu tên của tôi.” Hấn cố chấp lặp lại lời vừa nói xong.

“Hoàng.” Ở trong ánh mắt khẩn thiết của hấn, cô hồng khuôn mặt như quả táo, nhỏ giọng kêu tên của hấn.

Sau đó, hấn nở nụ cười, tươi cười đến vô hạn ôn nhu, tựa như ngày hôm qua ở trong nhà ấm (Kim: cái vườn hoa ởchap trước ấy, nhưng mà vườn hoa này là vườn hoa trong nhà kính a) như vậy.

Phảng phất giống như bị lây theo, cô cũng lộ ra nụ cười e lệ, giống một đoá bách hợp khiết màu trắng, mềm mại động lòng người.

Triển Hoàng Tu đem cô ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng ôm cô, giống như là được đến một trân bảo hiếm có.

Tình yêu cứ như vậy bắt đầu phát sinh –

Thời gian cùng địa điểm cũng không trọng yếu, bọn họ tựa như Adam cùng Eve thất lạc đã lâu, cho dù đánh mất trí nhớ kiếp trước, nhưng mà ánh mắt đầu tiên có thể nhận ra lẫn nhau.

Tình yêu từ rất sớm ngay tại trong cơ thể đâm chồi, chỉ còn chờ người trong mộng hiện thân.

Hai người yêu không thể tự kiềm chế, thật sâu vì lẫn nhau thần hồn điên đảo.

Cho đến một năm đáng nhớ, dưới sự an bài của Triển Hoàng Tu, hai người bay đến biển Caribê nhiệt tình ẩm áp, gia nhập hàng ngũ bộ tộc cưới chui. (Kim: vâng, em bê nguyên văn là “cưới chui” đấy ạ, không phải chém đầu T.T) (Tiểu : Mọii cũng muốn cưới chui vậy hic * mơ mộng *)

Trước lúc xuất phát, đại khái là lộ thông tin, có mấy nhà truyền thông chuẩn bị sẵn người, bắt quá may mắn chỉ chụp được mấy tấm ảnh mơ hồ, không có thể thấy rõ bộ mặt thật tổng giám đốc phu nhân tập đoàn Hoàng Duệ.

Hơn nữa tác phong Triển Hoàng Tu cực kỳ coi trọng sinh hoạt cá nhân riêng tư, đối với bên ngoài sinh hoạt cá nhân chính mình toàn diện phong tỏa hết thấy tin tức, cho nên bên ngoài chỉ biết tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Duệ đã kết hôn, còn đối phương là ai dự luận hoàn toàn không biết.

Chỉ có thể nói Triển Hoàng Tu thực sự đem Giang Minh Nhân bảo hộ thật tốt quá, mà cô cũng bị yêu đến mất phương hướng, một lòng chỉ nghĩ đến cùng Triển Hoàng Tu mỗi ngày dính cùng nhau, lúc ấy không có nghĩ nhiều liền quyết định bỏ dở việc học, tuổi còn trẻ mà bắt đầu học tập thể nào làm vợ người ta.

Hiện tại hồi tưởng lại, quả nhiên vẫn là rất choáng váng một chút.....

Cô hy sinh rất nhiều, mới đem đoạn thành tựu này nở hoa kết quả tình yêu, nhưng mà cảm thấy tất cả thật hư không, rất tịch mịch.

Về phần nguyên nhân ở nơi nào, cô suy nghĩ thật lâu thật lâu, mới phát hiện vấn đề ra ở thái độ Triển Hoàng Tu.

Không sai, chính là thái độ là vấn đề.....

“Vì sao gặp người, hô hấp liền trở nên thật nhanh, giống như bánh mì thượng hạng Buttercream, chậm rãi nổi lên phản ứng hoá học.....honey,honey,honey, yêu phải người phải cẩn thận, đối tâm, tri kỷ, tựa như bánh ngọt thượng kem tươi, hòa tan tâm của ta.....”

Âm nhạc thật to, nữ ca sĩ tuổi trẻ hoạt bát xoay eo bãi mông, nữ phục vụ siêu manh ngồi ghế lô Karaok cũng không kém nhiều, cầm phone lên tiếng hát vang, làm thân hình càng thêm đáng yêu.

Ca khúc nhẹ nhàng, phối hợp tiết tấu đơn giản, rõ ràng phải cảm thấy càng hát càng có sức sống, nhưng mà Giang Minh Nhân lại càng hát càng cảm thấy không vui.

Âm nhạc còn vang lên, Giang Minh Nhân lại đột nhiên dừng giọng hát ngọt ngào, quay đầu nhìn về phía nam nhân ngồi ở trên ghế sofa.

Trong ghế lô ngọn đèn mờ ám như vậy, tiếng nhạc âm ỹ như vậy, hắn không chút nào chịu ảnh hưởng, tiếp tục chuyên tâm bắt tay sử dụng điều khiển Ipad, một khắc cũng không thanh nhàn.

Nam nhân này cả một ngày đều ở “Ngọt ngào manh manh”, thẳng đến đóng cửa đều còn không chịu đi, nhưng lại phất xe đi theo cô. Bởi vì không muốn bị hấn biết chính mình trước mắt ở nhờ trong nhà bạn tốt La Hiểu Uy, cho nên cô cố ý vòng đến Karaok phụ cận, cho rằng như vậy có thể khiến hấn rời đi.

Kết quả.....

Nam nhân này không biết nơi nào hứng trí, cứ nhiên mặt không đổi sắc theo cô cùng nhau đi vào ghế lô, còn thực thoải mái giúp cô gọi một ly nước lớn, chính mình còn gọi một ly cà phê Blue Mountain.

Sau đó cũng rất thoải mái đem ghế lô Karaok làm như văn phòng, lẳng lặng ngồi ở trên ghế sofa làm vật trang sức, yên lặng nhận tiếng ca oanh tạc của cô.

“Này!” cô nắm micro hô to, một tay chỉ vào Triển Hoàng Tu trên ghế sofa. “ Anh buông Ipad trong tay anh cho tôi, nơi này là chỗ của tôi, không cho anh ở chỗ của tôi phân tâm công tác!”

Ngón tay cứng nhắc trượt trên màn hình rồi cuộc dừng lại, khuôn mặt cũng nâng lên theo, cho dù ngọn đèn mờ ám, vẫn như cũ đó có thể thấy được hình dáng tuấn mỹ kia.

Lòng của cô co rúm chút ít, sau đó tri độn phát hiện — cách biệt hơn một tháng, tưởng niệm ả sâu dưới đáy lòng có bao nhiêu mãnh liệt.

Đáng giận! cô chán ghét chính mình vô dụng như vậy, cô tuyệt không cho phép chính mình yếu thế ở trước mặt hấn.

“Tôi có mời anh theo tôi cùng nhau ca hát sao? Anh dựa vào cái gì ngồi ở trong ghế lô của tôi?” Không dám thừa nhận chính mình tưởng niệm, cho nên cô bắt đầu sở trường giỏi nhất chính mình — cố tình gây sự.

“Nhân Nhân, đừng náo loạn, ca hát xong trở về nhà.” Hấn một mặt vô hạn bao dung sủng nịch, hại cô ngượng ngùng.

“Ai nói tôi ca xong rồi?” Cô muốn tiếp tục ca hát đến tận tận hừng đông! Hấn thức thời mà sắp xếp tránh người!

“Được, trước lại đây uống ly trà, nghỉ ngơi một chút.” Hấn từ chối cho ý kiến nói.

Giang Minh Nhân bực tức, cảm thấy chính mình tùy hứng ngẫu thơ, ở trước mặt hấn năm lần bảy lượt gây sự, thật giống như con mèo nhỏ giơ móng vuốt lườm nhác trước mặt hấn gãi gãi, một chút lực sát thương cũng không có, nhiều nhất cũng chỉ là trình độ gãi ngứa.

Cùng bản thân tức giận có ích lợi gì, chính là phá hư thân thể của chính mình mà thôi! Vừa nghĩ đến điều này, Giang Minh Nhân tắt đi micro ngồi vào trên ghế sofa, uống một hớp lớn nước lớn nhuận nhuận yết hầu.

Nhìn đồng hồ chỉ thời gian, đã hơn mười hai giờ đêm, nam nhân này thế nào còn không dự tính về nhà? Chẳng lẽ hấn dự tính cùng cô tới hết giờ luôn dần sao?

Đều đã trễ thế này, hấn đã đói bụng hay không đói bụng? Có mệt hay không? Cả một ngày chưa đến công ty có thể chứ? Sẽ không phải sáng sớm ngày mai đối mặt hồ sơ chồng chất như núi đi?

Giang Minh Nhân nội tâm rất mâu thuẫn, rõ ràng còn nổi nóng, nhưng là không nhịn được lo lắng sinh hoạt thường ngày của hấn, tuy rằng chính mình cũng coi như không phải là cái gì vợ hiền dâu thảo, nhưng bình thường cô ở nhà, vẫn là theo dõi thời gian ba bữa ăn cơm của hấn.

Nam nhân này sinh mệnh trừ bỏ công tác vẫn là công tác, ý nghĩa sống phẳng phất vì công tác, ăn cơm, uống nước, ngủ, đối hấn mà nói nhất giống như là vì duy trì thân thể cơ năng liên tục vận tác động tác, đại khái ngay cả chính mình cả một ngày ăn vào cái gì cũng không rõ ràng, dù sao chỉ cần cơ thể nhúc nhích là tốt rồi.

Cô thật chán ghét loại thái độ này của hấn!

Tuyệt không hiểu được hưởng thụ sinh mệnh tốt đẹp, cũng không hiểu cuộc sống tình thú, rất giống một cái máy kiếm tiền, lạnh như băng, cứng rắn.

“Anh..... Đã đói bụng hay không đói bụng?” Vẫn mãi do dự, Giang Minh Nhân vẫn là hỏi ra miệng.

“Em đói bụng?”

“Một chút.” Tuy rằng không có gì thêm ăn, nhưng cô vẫn trả lời như vậy, nếu không như vậy, hấn nhất định sẽ không ngoan ngoãn ăn cơm.

Nghe xong Giang Minh Nhân trả lời, Triển Hoàng Tu không nói hai lời, ấn xuống chuông phục vụ, thanh toán tiền ghế lô, sau đó bá đạo vòng thắt lưng của cô rời đi.

Tiền thư ký đã tan tằm, phụ trách lái xe chờ ở bên ngoài Karaok, thẳng đến lên xe, Giang Minh Nhân mới giật mình thấy chính mình lại ngơ ngác bị vác.

“Anh muốn dẫn tôi đi nơi nào?” Cô tức giận mà hỏi.

“Về nhà.” Hấn nói.

“Về nhà ai?” Cô thật là cái tiểu ngu ngốc, cư nhiên thua vì nhược điểm quá mức lo lắng cho hấn.

“Nhà chúng ta.”

“Ai với anh chúng ta! Tôi đã ký giấy thỏa thuận li hôn, cho nên hiện tại tôi với anh hoàn toàn là không liên quan.” Nghiêm khắc nói đến chính là thân phận vợ trước cùng chồng trước.

“Nhân Nhân, đừng nữa tức giận.” Triển Hoàng Tu nhẹ giọng thở dài, cánh tay dài duỗi ra, đem Giang Minh Nhân ôm vào trong lòng, tiếng nói có chứa vài phần khàn khàn nói: “Anh là đi châu Âu công tác, không phải cố ý không mang theo em cùng nhau đồng hành.”

“Tôi không tức giận a, thực sự không tức giận.” Cô khẩu thị tâm phi nói.

“Vậy theo anh về nhà, àn?”

“được, tôi với anh trở về, tận mắt thấy anh ký vào giấy thỏa thuận li hôn, như vậy mới có thể chính thức kết thúc quan hệ của chúng ta.” Cô tiếp tục cố tình gây sự, dù sao căn cứ theo cách nói bạn tốt, đây là độc quyền duy nhất của nàng.

Triển Hoàng Tu lại than một tiếng, buộc chặt cánh tay, đem tiểu thê tử vẫn đầy bụng oán khí ôm càng chặt.

Trở lại sau vài ngày không thấy đại trạch xa hoa nhất rộng mở, trong phòng khách vẫn là cùng dĩ vãng giống nhau, quét dọn không nhiễm một hạt bụi, phô dây kết dài khăn trên bàn dài, cửa sổ xa hoa bày biện bồn đất trồng cây xương rồng.

Hắn từ nhỏ bị chứng dị ứng phấn hoa, cho nên trong nhà cấm trồng hoa.

Cây xương rồng là thực vật hắc duy nhất tán thành, bởi vì loại thực vật này chỉ cần gieo trồng dưới ánh sáng mặt trời, chỉ cần tưới nước hai ngày một lần, chiều cổ trồng trọt tương đối thuận tiện.

Tuy rằng tổng cảm thấy thực không đúng lắm, nhưng loại thực vật này cứng rắn lại không đáng yêu, tựa hồ thực phù hợp hình tượng hắn — không biết tại sao, mỗi ngày đối mặt thực vật không tình thú, cô tổng cảm thấy dường như đang hắn, có tác dụng lâu ngày sinh tình.

Giang Minh Nhân không tình nguyện theo Triển Hoàng Tu vào nhà, lại thực bị coi thường tự động giúp hắn cởi áo gió màu đen, còn nô tính đến mức giúp hắn đưa dép lê bên trong.

Cổ tình trên người cô còn mặc trang phục nữ bồi bàn, như vậy thoát nhìn thật đúng là như là tiểu nữ bộc ở nhà hầu hạ đại lão gia.

Đợi đến tập quán liên tiếp sau khi chấm dứt, Giang Minh Nhân thật sự là hối hận thật sự tưởng đâm đầu chết.

Dì giúp việc đã đem đồ ăn làm tốt, liền đặt tại trên bàn dài, nhưng là đều đã lạnh, cô đành phải đem từng cái bỏ vào trong lò vi ba một lần nữa hâm nóng, sau đó thúc giục Triển Hoàng Tu nhanh chút ăn cơm.

“Ngô lái xe còn chưa có tan tầm đi? Tôi cơm nước xong rồi đi.” Giang Minh Nhân uống canh cá trong bát ngon, thái độ ương ngạnh biểu thị công khai.

Triển Hoàng Tu không nói thêm cái gì, buông bát đĩa, cầm lấy khăn ăn trắng tuyết, tao nhã chà lau khoe miệng.

Ngược lại là Giang Minh Nhân cảm thấy kỳ quái, hắn vì sao ý tứ giữ cô lại cũng không có? Trong lòng bắt đầu khó chịu, một đồng suy nghĩ kỳ quái cũng đi theo đó thoát ra.

Chẳng lẽ..... Đã chán ghét? Vẫn là, thực sự dự tính cùng cô phân đường ai nấy đi?

Đang thời điểm Giang Minh Nhân suy nghĩ miên man, Triển Hoàng Tu đã đẩy ghế dựa ra, cũng không quay đầu, lại hướng tới lầu hai đi lên.

Nháy mắt Giang Minh Nhân một mình kinh ngạc, hai tay còn nâng chén sứ hàng hiệu xuất xứ từ Thụy Điển, ngốc ngời ở trên chỗ ngồi, hơn nữa khắc (Kim: 1 khắc = 15 phút) không bình tĩnh lại được.

4. Chương 4

Đây là cái thái độ gì?

Anh..... Thực sự dự tính để cô rời đi? Ngay cả một câu xin lỗi cũng lười nói, hay dùng một bữa tối để tiễn cô đi?

Rất vô tình! Anh làm sao có thể lãnh huyết như thế?

Làm sao có thể.....

Anh làm sao có thể lạnh nhạt như vậy! Làm sao có thể thờ ơ như vậy! Chẳng lẽ cô đối với anh mà nói cái gì cũng không phải, anh lấy cô về làm vật trang trí trong nhà, hay là ngẫu nhiên lúc cần thiết để anh phát tiết tình dục?

Giang Minh Nhân nặng nề đem bát đặt xuống, tạo thành tiếng vang thật lớn, trong mắt đã hiện lên một tầng sương mù, tràn đầy ủy khuất xông lên cổ họng.

“Triển Hoàng Tu anh là khốn kiếp này! Hôm nay anh chưa xong với em đâu!”

Sư Tử Hà Đông rống xong, Giang Minh Nhân lập tức leo lên lầu hai, vọt tới thư phòng cuối hành lang, phát hiện bên trong không có người, liền dùng dục tức giận vọt tới phòng ngủ chính.

Bị cơn tức làm cho hồ đồ, cô không chút suy nghĩ liền vọt vào phòng, rừng rừng tầm mắt phần nộ tìm, lại vẫn không thấy được cái tên nam nhân đáng giận kia.

Chết tiệt Triển Hoàng Tu trốn đi đâu rồi? Đêm nay cô nói rõ ràng cùng hắn, cô liền mang họ hắn!

Giang Minh Nhân tức đến khóc lớn ra tiếng, lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng đóng cửa cùng với thanh âm khoá cửa bên nhón.

Cô xoay người, thấy tên nam nhân đáng giận kia thể nhưng thân trên trần trụi, tóc đã rối tung, ánh mắt thâm trầm như đêm đen ngoài cửa sổ, bước chân ưu nhã mà linh hoạt giống như loài mèo hương cô thẳng tắp đi tới.

Nàng thế này mới bắt tri bắt giác phát hiện — nàng trúng kế!

“Anh, sao anh lại khoá cửa?” Giang Minh Nhân hẩn hẩn hít một ngụm khí lớn, theo bản năng chậm rãi lui về sau.

“Giúp em thay quần áo.” Triển Hoàng Tu liên tục hướng cô đến gần.

“Em mới không cần anh giúp em đổi!” lấy hai tay che ngực, tiếp tục lui về sau, không nhận ra chính mình đã hết đường lui.

“A nha!” gót chân cô bị vấp một cái, trực tiếp nằm ngửa ở trên giường lớn, quả thực chính là tự chui đầu vào lưới.

Còn chưa kịp giãy dụa đứng lên, Triển Hoàng Tu đã phủ đến trên người, một tay chế trụ hai cánh tay trắng nõn như ngó sen đang chống cự, một tay khác động thủ tháo ra nơ con bướm trước ngực cô

“Không cần! Triển Hoàng Tu tên biến thái!”

“Đừng nháo.” Anh cúi đầu, dùng môi nóng che lại tiếng mắng chửi của cô, đầu lưỡi ôm lấy cái lưỡi ngọt ngào thay phiên nhau triển miên cùng nhảy múa trong miệng hai người.

Chống cự của cô chậm rãi mềm hoá, ý thức cũng dần dần tan rã, hai mắt bắt đầu nổi lên sương mù, thân mình buộc chặt giống tiên trên đài, chậm rãi hòa tan.

Nụ hôn càng sâu sắc, càng thêm vài phần tình dục, liếm liếm cánh môi sưng đỏ của cô, còn có đầu lưỡi màu hồng, mà động tác trên tay lại chưa từng chậm lại.

Rút xuống nơ con bướm thuần trắng sau đó bắt đầu cởi khuy áo cô, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng cùng với tuyết nhũ bị tơ lụa mềm mại bao phủ.

Khát vọng dưới đáy mắt anh ngày càng sâu, ánh mắt càng thêm thâm trầm, hạ thân phần khởi đã ngưng tụ đến điểm cao nhất, dục vọng sức thể bùng bùng phần chấn.

“Nhân Nhân, thời gian ta không ở nhà, em nhớ anh sao?” Một đường hôn xuống xương quai xanh của cô, đầu lưỡi nho nhỏ kia tại chỗ lồm đồm đùa dỡn, khiến cho toàn thân cô một trận rung động.

“Đương nhiên không nhớ!” Cô khẩu thị tâm phi hô to.

“Nói dối.” Tiếng cười gợt cảm phát ra từ cổ họng, hơi thở nóng bỏng quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, phảng phất như bị thổi miên đến u mê, khiến chống cự mềm yếu của cô lại lần nữa bị vô hiệu.

“Anh tránh ra..... Em không cần anh!”

“Nhưng anh nghĩ muốn em, nghĩ cả một ngày, nghĩ đến sắp điên rồi.”

Tiếng nói của Triển Hoàng Tu khàn khàn, bàn tay to lấy ra vật nam tính khiêu khích thị giác người phụ nữ, cọ qua lại giữa nơi tuyết nhũ no đủ mềm mại kia của cô.

Một tay anh khéo léo thăm dò âu yếm, cách một tầng lụa bằng ren nhẹ nhàng xoa bóp, khiến cô phát ra thanh âm rên rỉ đầu tiên của đêm nay.

“Anh rất nhớ chúng.” Anh khẽ than nhẹ, bàn tay linh hoạt trượt đến sau lưng cô, thuần thục cởi bỏ áo lót.

Vật tuyết trắng mềm mại đầy đà thoát ly trói buộc, lộ ra nụ hoa nhỏ như hai trái anh đào màu hồng phấn, bắt lực lại đáng thương đứng thẳng.

Anh một mặt yêu thương nhìn chăm chăm chúng, yết hầu tràn ngập khát vọng thở dài, sau đó theo bản năng nam tính vội vàng cúi đầu, mở môi nóng ra, đem nụ hoa nhỏ ngậm vào miệng, nếm thử.

“A.....” Cô phát ra ngậm nga vỡ vụn, giây tiếp theo lại thâm sâu e lệ cắn môi.

“Không cần quật cường, kêu lên.” Anh liếm hôn nhũ quầng màu hồng phấn, uy hiếp ra lệnh.

“Không..... Muốn.....”

“Là không, hay là muốn?” Anh lộ ra tươi cười tà ác lại tuần mỹ, sau đó ngậm nụ hoa sớm nở rộ khác, còn ác ý xoay tròn đầu lưỡi.

“Anh...chán ghét.....” Cô không thể đè nén phát ra âm thanh yêu kiều, cảm thấy quyền khống chế thân thể đều bị anh nắm giữ, chỉ có thể mặc anh sắp đặt.

“Nhớ anh không?” Không lấy được đáp án vừa lòng, anh không chịu bỏ qua, tiến hành một lần so với một lần còn muốn giày vò lãng trì ngọt ngào.

“Nhớ.....” Cô rất vô dụng, lập tức liền đầu hàng, đơn giản là bàn tay to của anh làm càn trượt xuống dưới, đẩy quần lụa mỏng ra, đi vào trong quần lót ren mềm mại.

Cô càng thêm phóng đảng nức nở ngậm nga lấy lòng thánh giác của anh.

Cô không nói dối, cô thực sự rất nhớ hắn, không có nhiệt độ cơ thể anh làm bạn, mỗi đêm cô đều mất ngủ, đếm hơn ba ngàn con cừu cũng không có biện pháp đi vào giấc ngủ.

Nhớ mùi hương của anh, nhớ hô hấp của anh, nhớ nụ hôn nóng bỏng của anh..... Cái gì cũng đều nhớ.

“Hoàng, em muốn anh.....” Cô lại không quật cường, thần phục trước nhớ nhung cùng dục vọng, hai tay vòng trụ sau gáy anh, dâng lên đôi môi phân nộn mềm mại của mình.

Anh lại như là cố ý trừng phạt cô, cố tình né tránh nụ hôn của cô, làm cho cô nháy mắt cảm thấy hụt không.

Nhưng là giây sau, anh lại âm thầm dùng sức xoa nơi mềm mại của cô, để ngón tay thon dài tiến vào tiểu huyết ướm sưng

“Hoàng..... Không cần.....” Cô thật là khó chịu, đồng thời cũng cảm thấy vui thích thật lớn, cảm giác mâu thuẫn này dù trải qua bao nhiêu lần vẫn cảm thấy sợ hãi.

Bình thường vào lúc này, Triển Hoàng Tu sẽ rất nhẫn nại dỗ cô, hơn nữa sức tay sẽ đặc biệt ôn nhu, nhưng lúc này đây anh lại không như vậy.

Anh cường ngạnh cùng thô bạo, trực tiếp cầm vào rút ra, đè ép ra càng nhiều xuân triều, như muốn dùng hành động để dạy bảo hành động tùy hứng lần này của cô.

“Ân..... Hoàng..... Sẽ đau.....” Cô có chút khó có thể tin, khóe mắt đầm nước mắt, tiếng nói kiều mỹ cầu xin tha thứ.

Nhưng đau đớn đi qua, cô cơ hồ chìm ngập trong khuây khoả, u huyết nhỏ hẹp chảy đầy xuân lộ, dính ẩm ướt lòng bàn tay anh, anh là chúa tể của cô.

Lửa nóng cứng rắn của Triển Hoàng Tu đã sắp chịu không nổi, nhưng trừng phạt vẫn tiến hành như cũ.

Anh dùng một tay còn lại vỗ về chơi đùa tuyết nhũ, ngón cái thô ráp vuốt ve tiểu anh đào màu đỏ, như đang thưởng thức một viên ruby tốt nhất.

Một tay kia chôn ở bên trong tầng tầng quần lụa mỏng, tận tình giày xéo nhưng tơ mềm mại, giống như một phù thủy đang tránh ở chỗ tối thì triển rửa pháp tà ác.

Khuây khoả mãnh liệt khiến cho xuân triều càng tiết ra, đóa hoa mềm mại gắt gao bao chặt ngón tay anh, anh vẫn duy trì tốc độ rút ra chọc vào như lúc ban đầu, dẫn cô đến cao trào tình dục.

Ý thức dần dần mê loạn, cái gì cô cũng không nhìn rõ, chỉ có thể nhắm mắt lại cảm nhận cao trào, thế giới bắt đầu sụp đổ.

Khi cô vì không chịu nổi mà nức nở, anh mới ôn nhu cúi đầu, hôn trụ tiếng khóc của cô.

Sau đó anh cởi bỏ trói buộc ở dưới thân, đem lửa tình to lớn đã ngẩng cao đầu xâm nhập vào u kính của cô, nam tính ngấm trong mật hoa ngọt ngào, dễ chịu phẳng phất chiếm được tự do.

Anh tựa vào bên tai cô, khẽ kêu một tiếng ngâm nga thỏa mãn, ồ ồ thở dốc, làm hai má cô ửng đỏ, hơi thở hỗn độn cùng ngâm kêu kiều mỹ hòa vào nhau.

Anh không vội bắt đầu tấn công mà chỉ tiến vào cô, làm cô cảm giác được sự căng chặt của anh, sau đó thông thả vận động theo quy luật.

“Nói em yêu anh.” Anh dừng lại động tác, hôn thùy tai cô.

“Không.....” Cô kháng cự

“Nói.” Tiếng nói thô ráp mang theo giận dữ hiem thấy.

Giang Minh Nhân lại cố ý cắn chặt môi dưới, lấy trầm mặc đáp lễ sự thô bạo vừa rồi của anh

“Nhân Nhân, em thực không ngoan.” Anh than một tiếng, sau đó anh cắn nụ hoa mẩn cảm của cô, ngang nhiên tiến nhập vào trong cơ thể cô, hơn nữa còn nhanh đến chỗ sâu.

Cô thét chói tai, anh cuồng dã không khống chế đâm vào cô, nam tính cứng rắn không ngờ cô lại ướt át như thế, nơi đó hết sức ngọt ngào, ham muốn nguyên thủy nhất không chế họ.

Cô liều mình cắn đôi môi sưng đỏ, nhưng vẫn phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụ, giống như tiếng ca của yêu nữ dụ hoặc đàn ông, vì cô mà điên cuồng, vì cô mà mê muội.

Triển Hoàng Tu quả thật điên cuồng, đè nén hơn một tháng nhớ nhung cùng dục vọng, trong giờ khắc này tất cả đều được giải phóng, anh điều luyện dụng chạm vào nơi mềm mại của người phụ nữ, như muốn đem cô hòa vào bên trong người mình, triệt để hợp làm một.

Một khắc trước khi phóng thích, anh lại đột nhiên xoay người, đổi vị trí hai người, cô ở phía trên, anh nằm bên dưới.

Cô mở mị khóa ngời ở trên người anh, toác dài đen nhánh xoa trên vai, ánh mắt sương mù vô tội, một loại cảm giác mất mát nhanh lên đỉnh núi lại nhảy mất rồi xuống bắt đầu khuếch tán.

“Hoàng, anh vì sao.....”

Cô ở trên cao nhìn xuống anh, anh nằm ngửa, giống như một chú sư tử mạnh mẽ lười nhác, hai mắt trần trụi nhìn chăm chăm vào thân thể tuyết trắng.

“Em tới.” Anh khàn khàn mệnh lệnh.

“Em sẽ không.....” Cô cắn cắn cánh môi, hai gò má bị tình dục dễ chịu trở nên hồng nhuận, thẹn thùng, ngay cả ngón chân cũng lộ ra phần hồng mê người.

Triển Hoàng Tu cũng không nhúc nhích, nhìn cô không biết làm sao, càng không đoạt lại quyền chủ động, chỉ mỉm cười nhìn cô, sau đó vươn tay xoa bóp nhũ tiêm đứng thẳng, trêu chọc mẫn cảm yếu ớt của cô.

Giang Minh Nhân then thùng đem mặt bỏ qua một bên, lại nhìn thấy bóng mình trong gương trang điểm. Vạt áo của người phụ nữ hoàn toàn mở rộng, áo lót bên trong bị kéo xuống, lộ ra hai cái tuyết trắng đầy đà, ở trên trần ngập dấu vết cùng mấy vết cắn màu hồng.

Đầu vú đứng thẳng tươi đẹp giống như trái cây màu đỏ, còn lưu lại nụ hôn ướt át của anh..... Giang Minh Nhân then thùng quay mặt lại, không dám quan sát hình ảnh của mình.

May mắn, chỗ hai người kết hợp bị chiếc váy che khuất, bằng không cô thực sự then thùng đến chết.

Nam tính của anh còn chôn trong cơ thể cô, nhưng lại chậm chạp không chịu chuyển động, khoái cảm bị lùi lại, giống như dao nhỏ vô hình cắt vào giác quan của cô.

Cô muốn anh, rất muốn rất muốn.....

“Hoàng..... Anh sẽ không..... giúp em.....” Cô một mặt là chửi chửi khóc, sau đó nằm sấp trên ngực rắn chắc của anh, bắt lực thỉnh cầu trợ giúp. Anh chính là không chịu ra tay, hôn cái gáy của cô, liều mình đè nén dục vọng sắp bùng nổ.

Cô biết anh đang cố ý, là trừng phạt cô mấy ngày nay cố tình gây sự.

“Hoàng.....” Cô phát ra thanh âm tê dại, đem môi mềm mại đưa lên bên miệng anh, đầu lưỡi rụt rè thăm dò, miêu tả chiếc môi hoàn mỹ của anh, sau đó đi vào trong miệng anh.....

Anh giống như hoàng đế, lưỡi nhấc để cô hầu hạ.

Dục vọng sóng triều cuộn cuộn đến, khoái cảm trong cơ thể vỡ tung, tiếng dục của hai người như đang trả lời nhau, một tiếng so với một tiếng còn muốn dồn dập hơn.

Đến cuối cùng, căn bản phân không rõ rốt cuộc ai đang hành hạ ai, nam tính của anh lại càng thêm sưng lên, u kính ngọt ngào chống đỡ đến đau đớn, lại cảm thấy vui thích rất lớn.

Cô vợ nhỏ của anh bởi vì then thùng mà không dám động, anh đành phải tự mình ra tay.

Bàn tay to đơ lấy eo cô, giúp cô tiến hành tiết tấu tình dục, vận động theo quy luật từ chậm đến nhanh, hai người buộc chặt nhắm mắt được giải phóng.

Anh rốt cuộc không thể đè nén, một lần nữa lại lật ngược lại, đem cô đặt dưới thân, eo mông bắt đầu mạnh mẽ cuồng dã rút ra thọc vào, vọt vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Phóng dăng dâm mị nước nức, tiếng vang bú mút, trộn lẫn với nhau tạo thành một bản hòa âm

“Hoàng..... Ôm em, ôm chặt em.....” Cô mê loạn năn nỉ.

Anh bị lạc trong dục vọng to lớn, táo bạo thô ráp xâm lược cô, động tác càn rỡ điên cuồng xâm chiếm cô, làm đóa hoa nhỏ càng trở nên ướt át.

Anh cố tình không chịu ôm chặt cô, ngược lại trước cao trào, anh thu bàn tay to đơ hông cô lại, làm cô mất đi ngoại lực chống đỡ, không thể tận tình bay lượn ở thiên đường tình dục.

“Hoàng..... Không cần như vậy..... Rất khó chịu.....” Cô nước nức, ánh mắt kiều mỵ mê mang, anh lại nhấn tâm hồ hững, trừng phạt cô tùy hứng làm vậy.

“Tự em đến.” Anh thô bạo mệnh lệnh, mất đi ôn nhu lúc đầu.

“Không cần.....” Cô khóc kêu, thân thể ướt đầm mồ hôi nằm trên ngực anh, cắn môi cọ xát, trực tiếp dùng ngón tay cơ thể cầu xin anh tiếp tục.

Rốt cuộc anh cũng không kiềm chế được, tự mình di chuyển đẩy quần lụa mỏng ra, mở bắp đùi tuyết trắng để nó kẹp chặt lấy hông anh, ngón tay dài đi vào, vận xoắn vặn vào rút nhanh mềm mại, cảm nhận được một loại cảm xúc nhưng tơ, nam tính to lớn chôn sâu ở trong cơ thể cô thỉnh thoảng lại trượt nhẹ, kích thích chỗ mẫn cảm trong mật huyết.

Loại này tư thế quá xấu hổ, rất thẹn thùng..... Vì sao anh luôn làm cô thẹn thùng như vậy.....

chương 4.2

“Dem của em cho anh, toàn bộ đều cho anh.” Anh muốn cô không biết đủ.

Anh thật sự rất yêu cô, lại không biết dùng ngôn ngữ như thế nào để biểu đạt, chỉ có thể hàng đêm dùng cơ thể cuồng dã triển miên để nói cho cô biết, anh khát vọng cô đến thế nào.

Người của anh, trái tim của anh, nam tính của anh, ngày ngày đêm đêm muốn cô.

Chỉ cần có ở bên cạnh, lý trí sẽ rối loạn, cái gì cũng không có biện pháp suy nghĩ, chỉ muốn tận tình yêu cô.

Thấy trên cơ thể tuyết trắng tràn ngập dấu vết của anh, mùi của anh, anh sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, so với được cả thế giới còn vui vẻ hơn.

Ý thức của cô đã bị xé thành từng mảnh nhỏ, một câu cũng không nói nên lời, chỉ mê loạn gật gật đầu, hai gò má như cánh hoa hồng nở rộ, đỏ tươi như lửa.

Thế giới phẳng phất như biến thành muện vạn rực rỡ, ngàn vạn khói lửa cũng không thể cản trở bọn họ.

tính của anh, nữ tính của cô, không ngừng run run co rút nhanh, cùng nhau rơi vào cao trào lốc xoáy, lúc cao lúc thấp, giống như hai dã thú, dùng phương pháp cổ xưa nhất để thể hiện tình yêu.

Giang Minh Nhân gần như là chạy trốn khỏi lâu đài xa hoa, thoát khỏi giường lớn tà ác, còn không ngừng dùng chú thuật tình dục chinh phục người đàn ông của cô.

La Hiểu Uy đứng ngoài cửa, trong tay ôm mấy bộ đồ người làm dúi dúi, trên mặt treo đôi mắt thâm quầng, mệt mỏi không chịu nổi lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Hiểu Uy, mình mệt quá.....” Giang Minh Nhân khóc lóc chạy vội vào lòng bạn tốt. “Cái đại phôi đản kia căn bản không cho mình ngủ.....”

“Vừa vặn, chuyên mục “con trai con gái” của mình cần tham khảo cái loại cầm thú này, cậu có thể làm một án kiện để mình phát huy.”

La Hiểu Uy thay báo chí soạn ra chuyên mục “con trai con gái”, ngồi bút sắc bén, lời lẽ cay độc, ngẫu nhiên còn có thể trả lời thư bạn đọc, rất được độc giả hoan nghênh.

“Sao cậu có thể bán đứng bạn bè! Không cho cậu viết a!” Giang Minh Nhân sợ chết bạn tốt thực sự đem chuyện của cô với Triển Hoàng Tu đăng lên chuyên mục kia, vậy cũng thật mất mặt!

“Không quan hệ, dù sao cũng không viết tên thật của hai người ra.” La Hiểu Uy nhún nhún vai.

“Nếu như bị Triển Hoàng Tu biết, chuyên mục của cậu cũng đừng nghĩ lại có thể tiếp tục, nói không chừng ngay cả tòa soạn báo cũng phải đóng cửa.”

“Đúng nha, thiếu chút đã quên chồng cậu cố chấp bảo vệ chuyện riêng tư đến kinh người.”

“Nói cho rõ, không phải chồng mình, là chồng trước, mình đã ký giấy thỏa thuận li hôn.”

Không có thời gian cùng bạn tốt tranh cãi, Giang Minh Nhân thúc giục. “Ai, cho mình mượn bàn ủi của cậu một chút, mình còn phải nhanh đi làm, nếu đến trễ, Mạnh Mộng chết tiệt không lương tâm kia sẽ khấu trừ tiền lương của mình.”

La Hiểu Uy làm người tốt đến cùng, trực tiếp lấy ra bộ đồng phục thay cô là (ủi).

Giang Minh Nhân thì mệt đến không có khí lực, trực tiếp nằm xuống sofa, thấy trên bàn có sẵn một phần bánh mì trứng, không chút khách khí đem đến bên miệng cắn.

“Thế nào? Cậu cùng đại phôi đản trong miệng kia làm lành rồi?” La Hiểu Uy vừa là quần áo vừa hỏi.

“Làm lành?” Giang Minh Nhân hung hăng cắn bánh mì. “Không có cửa đâu!”

“Nhân Nhân, mình biết Triển Hoàng Tu thực yêu cậu, nhưng kiên nhẫn của một người đàn ông có hạn, cố tình gây sự cũng cần có giới hạn, cậu không cần thái quá.”

“Mình thái quá? Rõ ràng là anh ta phạm quy trước!” Vì sao mọi người luôn nghiêng về một bên chỉ trích cô?

“Người ta là một tổng giám đốc, vắng vẻ cậu một chút cũng không nên trách, dù sao mỗi lần cậu cũng không nên nháo như vậy?”

“Các cậu thì biết cái gì, vấn đề không phải là vắng vẻ.....” Cô vụn phần ủy khuất la hét.

“Cái gì?” La Hiểu Uy nghe không rõ ràng.

“Mình nói các cậu cũng không hiểu!” Giang Minh Nhân không khống chế được rống.

La Hiểu Uy bị dọa, thiếu chút nữa đem ngực áo ủi ra một cái lỗ lớn.

“Không hiểu thì không hiểu, cậu đột nhiên hung như vậy làm cái gì?”

Giang Minh Nhân đột nhiên khổ sở đứng lên, nỗi cô đơn giấu ở đáy lòng lâu nay giống như vết thương bị rách, chạy đến quấy phá.

Mỗi khi cô nháo ly hôn hoặc là bỏ nhà ra đi, bạn tốt chỉ biết mắng cô cố tình gây sự, có lẽ liền ngay cả Triển Hoàng Tu đều nghĩ như vậy đi?

Nhưng có ai biết, thái độ Triển Hoàng Tu đối với cô luôn làm cô cảm thấy mình không phải vợ anh, mà là người tình trong bóng tối.

Khi ra ngoài cũng chưa bao giờ manh theo cô, đi công tác cũng chưa từng, cho dù là tham gia xã giao tiệc tối cũng là một mình một người tham dự, dường như anh vẫn tự do tự tại là người đàn ông độc thân hoàng kim.

Nếu không phải nhẫn cưới trên ngón áp út nhắc nhở mọi người, căn bản không có người nhớ anh đã kết hôn.

Thái độ, thái độ!

Loại thái độ này của anh làm cô cảm thấy bất an, hơn nữa..... Còn cảm thấy tự ti.

Tuy rằng gia cảnh của cô cũng thuộc bậc khá giả, nhưng so với bối cảnh gia thế của anh, quả thực chính là bé nhỏ không đáng kể.

Anh có ngoại hình tuấn mỹ, năng lực vĩ đại xuất sắc, quả thực chính là hoàn mỹ trong hoàn mỹ, dù là người phụ nữ hoàn mỹ nhất trên thế giới, trước mặt anh cũng cảm thấy tự ti đi!

Được rồi, bỏ qua một bên điều kiện bên ngoài không nói, nói điều kiện bên trong đi!

Anh thông minh, năng lực trác tuyệt, tốt nghiệp ở một trường danh tiếng nước ngoài, lấy hai bằng thạc sĩ, còn cô thì sao? Chính là học một trường đại học bình thường, không có sở trường đặc biệt, có lẽ hoạt bát đáng yêu chính là ưu điểm có thể được mọi người coi trọng.

Có lẽ do cô rất miễn cảm, thích chuyện bé xé ra to, nhưng anh luôn nhốt cô ở trong nhà, làm cô cảm thấy mình như tiểu tam được nạp làm thiếp, loại cảm giác này rất không tốt.....

Trừ bỏ cuồng dã nhiệt tình ở trên giường, cô thật sự không cảm nhận được tình yêu của anh.

Anh đem cô giấu đi như vậy, làm cô bị thương thật nặng, cho nên cô luôn nghĩ hết cách, mặc kệ là dùng khóc, dùng âm ỹ, dùng nháo, không ngừng muốn buộc anh mang cô theo.

Hy vọng hai người có thể một đôi ra vào, xuất hiện trước mặt mọi người, ước nguyện đơn giản như vậy nhưng lại chưa từng có được.

Cho nên đã nói là thái độ của anh có vấn đề.....

Cô thật không hiểu, nếu Triển Hoàng Tu thật sự yêu cô, vì sao muốn dùng loại thái độ giấu kín này đối xử với cô?

Chẳng lẽ, là vì cô không tốt, làm anh mất mặt trước mọi người?

Nếu thật sự là như vậy, vậy lúc trước tại sao lại quyết định cưới cô?

Cô cũng biết, những lời này không nên giấu ở trong lòng, hẳn là nên thẳng thắn rõ ràng với anh, nhưng cô sợ, sợ một khi nói ra miệng, chất vấn đó sẽ trở thành sự thật, càng sợ hãi thấy biểu tình chúc thực trên mặt anh

Cho nên cô giống như đã điểu giấu đi, liền ngay ngay cả hai bạn tốt cũng không dám thổ lộ.

Ai, nói nửa ngày, này thật là thái độ vấn đề a.....

Hôm nay “Điền Mật Mạnh Mạnh” Tuyệt không ngọt ngào.

Giang Minh Nhân ai oán mặc đồng phục, đứng bên cạnh người siêu cấp vip, dưới uy quyền của bạn tốt Mạnh Mộng, chỉ có thể vô cùng cung kính hầu hạ Triển Hoàng Tu.

Nghe nói trong một tháng tới, “Điền Mật Mạnh Mạnh” đều đã bị bao trọn, trở thành văn phòng tạm thời của Triển Hoàng Tu, hơn nữa chỉ định Giang Minh Nhân phục vụ.

Cô tức giận đến tuyên bố muốn từ chức ngay lập tức, nhưng Mạnh Mộng lại mắng cô là cầu huyết, ngay cả cái gì muốn hại “Ngọt ngào mạnh mạnh” đóng cửa cũng nói ra, sau đó không trâu bắt chó đi cày đem cô tóm đến trước mặt Triển Hoàng Tu, bắt đầu kiếp sống nô lệ đáng thương.

“Chủ nhân, trà hay cà phê?” Cô bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, không tình nguyện hỏi.

“Cà phê.”

Thấy chưa! Thái độ của anh thật làm người ta phát hỏa mà! Giống như anh là hoàng đế cao cao tại thượng, mà cô chỉ là nô lệ của anh

Cô căn bản là kẻ đáng thương bị bạn tốt tự tay đẩy vào hố lửa, ngay cả bị bạn tốt bán còn ngây ngốc hồ trợ đếm tiền, quả thật là tiểu ngu ngốc không hơn không kém.

“Nhân Nhân.” Triển Hoàng Tu đột nhiên gọi cô.

Phát hiện mình thất thần, Giang Minh Nhân nhanh chóng dừng động tác đổ cà phê lại, đưa cà phê qua.

Buông cái cốc, ngón tay xanh nhạt vừa rút lại liền bị anh bắt được, nắm trong lòng bàn tay rộng rãi ấm áp, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve mu bàn tay nàng cô.

Cảm giác tê dại len qua toàn thân, làm cô không nhịn được muốn cong miệng lên mỉm cười.

Đã bao lâu rồi chưa cùng anh cầm tay ? Đã không nhớ rõ.....

“Vì sao không ăn bữa sáng liền ra ngoài?” Triển Hoàng Tu hỏi.

“Ai cần anh lo!” Giang Minh Nhân hừ lạnh.

“Ăn chưa?” Anh quan tâm.

“Không cần anh quản!” Cô tỏ vẻ không cảm kích, nhưng trong lòng thật cao hứng.

“Nhân Nhân, chơi đã, nên về nhà.”

“Anh cảm thấy em đang chơi đùa?” Cô rất chán ghét cảm giác bị anh xem thường, cái gì cũng đều bị anh gạt gao ăn, trong tay một chút lợi thế cũng không có.

“Anh biết em mất hứng, lần sau đi công tác nhất định sẽ mang e đi cùng, được không?”

“Mỗi lần anh đều trấn an em như vậy, lại mỗi lần đều không tuân thủ ước định!”

“Anh không muốn để em một mình một người.....”

“Anh luôn tìm mọi lý do để nhốt em ở nhà, hơn nữa là một mình cô đơn.” Cô vô dụng, nói đến chỗ kích động, nước mắt đều nhanh chảy xuống.

Triển Hoàng Tu nhíu mày, không khỏi nắm chặt tay nhỏ bé của cô, trong lòng giống như bị lưỡi dao nhọn cắt qua.

“Nhân Nhân, đừng khóc.”

“Vậy không cần chọc em!” Cô muốn bỏ bàn tay to lớn của anh ra, nhưng không cách nào bỏ ra được, vành mắt ửng đỏ, gắt gao trừng mắt nhìn khuôn mặt tuần tú làm cho cô vừa yêu vừa hận kia.

Vì sao? Đôi mắt của anh có thể hiểu rõ hết thấy lại vĩnh viễn không hiểu rõ nội tâm bất an của cô, đọc không được khát vọng của cô, anh thực sự yêu cô sao? Hay, chỉ là thuần túy mê luyện thân thể cô?

Trừ bỏ ở trên giường hoan ái, anh chưa bao giờ nói yêu cô, thái độ thoáng lạnh thoáng nóng này làm cho cô không thể thích ứng, cũng khiến cô thiếu thốn cảm giác an toàn. Phát hiện không khí có gì đó không thích hợp, Mạnh Mộng vốn ở sau quầy làm báo cáo tài vụ vội vàng đi tới.

“Làm sao vậy? Có chuyện từ từ nói, không nên hơi một tí liền hô to gọi nhỏ, Nhân Nhân, nhiều người, không cần trẻ con.”

Xem đi xem đi, mỗi lần vợ chồng bọn họ cãi nhau, bên tức giận trước sẽ bị trách tội, mà người kia thường thường là cô.

Mỗi một lần, toàn bộ mọi người chẳng nghe phân trần chỉ trách cứ cô đầu tiên, dường như mỗi lần đều do cô bắt đầu trước, ngay cả bạn tốt cũng cho là như vậy.

Không ai biết trong lòng cô rất khó chịu.....

“Nhân Nhân, trước ngồi xuống.” Mạnh Mộng xin lỗi nói.

Giang Minh Nhân nản lòng, ngay cả khí lực để phản bác cũng không có, tùy tiện để Mạnh Mộng đè vai cô xuống, bắt cô ngồi bên cạnh Triển Hoàng Tu.

“Tổng giám đốc Triển cũng biết, tính tình Nhân Nhân chính là như vậy, thích đùa giỡn một tí, yêu âm ỹ yêu nháo, hơn nữa bị mọi người làm hư, ngẫu nhiên sẽ tùy hứng.....”

“Mộng Mộng, không cần nói.” Giang Minh Nhân chán nản cúi đầu, không muốn lại nghe thấy lời quở trách mình.

“Cô ấy chính là cái dạng này, anh phải bao dung cô ấy nhiều hơn.” Mạnh Mộng không để tới cô, trẻ con âm ỹ một chút sẽ có kẹo ăn, Nhân Nhân chính là biết đạo lý này, cho nên mới luôn.....”

“Mộng Mộng!” Giang Minh Nhân tức giận, hung hăng vỗ mặt bàn một cái, nước mắt cũng lăn xuống theo.

Mạnh Mộng không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên phát giận, cũng ngây ngẩn cả người, trong trí nhớ của cô tựa hồ rất ít khi thấy tiểu ngu ngốc Giang Minh Nhân này phát hỏa lớn như vậy, lần này hai người rốt cuộc là âm ỹ dữ dội đến đâu?

Triển Hoàng Tu nheo hai mắt lại, biểu cảm băng sơn vạn năm không thay đổi đột nhiên nhiễm lên một tia tức giận.

Giang Minh Nhân đương nhiên biết anh vì sao tức giận, người đàn ông này tính tình vương giả, không thể chấp nhận người khác ở trước mặt anh đập bàn kêu gào. Với anh mà nói, hành vi này xem như là tuyên chiến, là tương đương với hành động không lễ phép cùng ngu xuẩn.

Anh tức giận? Tốt lắm, bởi vì cô cũng thực sự tức giận, hơn nữa tuyệt đối sẽ không dễ dàng hết giận.

“Nhân Nhân, rốt cuộc cậu đang giận cái gì?” Mạnh Mộng hỏi ra nghi vấn của mọi người.

“Giận chính mình lúc trước làm sao có thể ngốc như vậy, cư nhiên gả cho anh ta!” Giang Minh Nhân tức đến nổi nói lời không suy nghĩ. Trong nháy mắt sắc mặt Triển Hoàng Tu liền trầm xuống, con người ẩn ẩn lửa giận.

“Giang Minh Nhân.” Anh gọi tên đầy đủ của cô, nồng đậm ý tứ cảnh báo.

“Triển Hoàng Tu, tôi chán ghét anh! Nếu có thể một lần nữa lựa chọn, lúc trước tôi sẽ không gả cho anh”

Giây tiếp theo, iPad bị ném thật mạnh xuống đất, lập tức vỡ nát thành một đồng sắt vụn. (Thiên: a phí thế, cần gì làm phải thế đưa e có phải hơn ko T_T)

Ngay cả Mạnh Mộng luôn luôn gan dạ cũng bị dọa ngây người, theo bản năng lui ra phía sau vài bước, rồi xa tâm bão.

“Nhân Nhân, cậu đừng lại hồ nháo.....” Thấy sắc mặt Triển Hoàng Tu âm trầm, lo lắng tiểu ngu ngốc sẽ xảy ra chuyện, Mạnh Mộng vội vã lên tiếng khuyên bảo.

“Mình không có hồ nháo, mình thật sự hối hận vì đã gả cho anh ta.” Giang Minh Nhân cắn cắn môi cánh hoa, không để ý lời nói này sẽ làm người đàn ông mình yêu bị thương, thật sâu, giận

dối lặp lại.

Triển Hoàng Tu tối tăm trừng mắt nhìn cô, ánh mắt đen láy bình tĩnh không thấy đáy giống như vực sâu, lại nổi lên từng gợn sóng kinh sợ.

Giang Minh Nhân không cam lòng yếu thế, cũng không nhúc nhích trừng trở về, đem khí phách cùng mình đánh cuộc đến cùng, chết cũng không chịu nhận thua.

Anh một tay kia nắm chặt tách cà phê, cà phê nóng bỏng đều tràn ra ngoài, nóng đỏ cả ngón tay anh, nhưng anh giống như không cảm thấy đau, vẫn nắm chặt như cũ.

Mạnh Mộng chưa thấy qua Triển Hoàng Tu phát hỏa lớn như vậy, thật sự lo lắng anh sẽ đem cái cốc ném lên người Giang Minh Nhân — nghe nói rất nhiều những kẻ giàu có hay quý công tử gì gì đó, rất nhiều đều có khuynh hướng bạo lực — nhưng một phương diện khác lại cảm thấy anh ta sẽ không thương tổn Giang Minh Nhân.

Đợi lại chờ, Triển Hoàng Tu môi đóng chặt, một câu cũng không nói, chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cốc cà phê ra, mi tâm cũng từ từ giãn ra, lại khôi phục gương mặt lạnh như băng thường ngày. Anh đứng lên, động tác tuyệt đẹp như xưa, sau đó đem tầm mắt dời lên trên mặt cô.

“Tùy em.” Anh ném lại một câu này, quay đầu bước đi.

Anh không phát hiện, nháy mắt khi anh xoay người, Giang Minh Nhân cứng ngắc ngồi trên ghế vươn tay nhỏ bé, thiếu chút nữa đã bắt trụ cổ tay anh.

Anh thậm chí không có đá cửa, bước chân cũng bình thường vững vàng, bóng lưng vẫn cao ngất hoàn mỹ như vậy, không chút quyến luyến rời khỏi “Điền Mật Mạnh Mạnh”.

Lúc này, thực sự ngay cả một hơi thở ngọt ngào cũng không thể cảm nhận được ở “Điền Mật Mạnh Mạnh”

Giang Minh Nhân thu tay, gắt gao nắm ở trên đùi, cúi đầu, nước mắt liều mình rơi, giờ khắc này mới giạt mình thấy bản thân đã làm cái chuyện vô cùng ngu xuẩn.

Nhưngthái độ của anh vĩnh viễn đều như vậy.....

Dường như tuyệt không để ý cô.

“Nhân Nhân, cậu vì sao lại tùy hứng như vậy?” Mạnh Mộng thở dài, đem bàn tốt đang khóc suốt mướt kéo vào lòng, để cho cô có thể tận tình khóc lớn.

Không ai biết tùy hứng của cô xuất phát từ, cũng không có ai tìm hiểu, cô cố tình gây sự là bởi vì quá yêu người đàn ông này, yêu đến ngay cả tự tin cũng không có, chỉ còn lại có nồng đậm tự ti.

Cô để ý, là thái độ của anh.

Nhưng, anh chính là không biết.....

5. Chương 5

Mấy ngày tiếp theo, Triển Hoàng Tu chưa từng ghé qua “Điền Mật Mạnh Mạnh”.

Giang Minh Nhân như người mất hồn, mỗi ngày giống cái ngốc tử đứng ở cửa nhìn xung quanh.

Mạnh Mộng cười cô, rõ ràng là cô cố ý đem người đuổi đi, bây giờ còn mong chờ người ta tới cửa, nằm mơ!

La Hiểu Uy cười cô, sớm biết như thế thì lúc trước đừng làm, nam nhân dù có dễ dàng tha thứ cho nữ nhân đến đâu cũng sẽ có giới hạn, mà cô đã nghiêm trọng vượt qua giới hạn của anh, chỉ một câu thôi – đáng đời!

Giang Minh Nhân chính mình đương nhiên cũng biết, lần này Triễn Hoàng Tu thật sự bị cô chọc giận.

Nói không chừng..... Anh lần này là thật không cần cô.

Nói không chừng..... Anh đã bắt đầu xem xét tìm nhĩ lão bà.(ân vợ hai he he)

Cô cả người đều hoảng hốt, nhưng lòng tự trọng mãnh liệt không cho phép cô cúi đầu, mặc dù hối hận muốn chết, mỗi ngày mất ngủ, cũng sắp thành bệnh trầm cảm.....

Nhưng là không được, cô tuyệt đối sẽ không xin lỗi trước, người sai rõ ràng là anh!

Dù sao nói đến là thái độ có vấn đề, nhưng mỗi lần cãi nhau, mọi người chỉ biết hóa thân thành đội ngũ duy trì trật tự, liệu mình chỉ trích sai lầm của cô, chưa từng có người sửa chữa thái độ của người kia.

Dù sao, bây giờ mặc kệ kết cục ra sao, cô nhất định phải nghe được lời xin lỗi chân thành của anh.

Nhưng quyết tâm vững vàng này, lại tại một ngày liền bị dao động.....

Buổi chiều hôm nay, một người tự xưng là Điền thư ký bước vào “Điền Mật Mạnh Mạnh”, sau đó chỉ rõ muốn tìm phu nhân của Triễn Hoàng Tu, biểu tình cao ngạo lại khinh miệt.

“Tôi là Giang Minh Nhân, xin hỏi anh là?” Giang Minh Nhân vừa đưa cơm cho khách xong, nghe được tiếng Mạnh Mộng gọi liền nhanh chóng đi tới.

“Giang tiểu thư, tôi là Điền thư ký.” Trung niên nam tử cao gầy mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đơn giản chào hỏi.

“Tôi được lệnh của Triễn tiên sinh đến đây đón Giang tiểu thư.”

“Triễn tiên sinh?” Trong trí nhớ, cô chưa từng thấy qua người này xuất hiện bên người Triễn Hoàng Tu nha? Thật là kỳ quái.

“Triễn Thiệu Bình tiên sinh.”

“A?” Đúng là từ lúc kết hôn đến bây giờ cô còn chưa có gặp mặt cha chồng.

“Triễn tiên sinh phái tôi đến đây đón cô, ông ấy muốn nói chuyện trực tiếp với cô.” Điền thư ký ôn hoà trả lời, giống như tổng đài viên điện thoại trả lời tự động.

“Ông ấy..... Có nói là chuyện gì sao?” Giang Minh Nhân trong lòng hoảng hốt, theo bản năng muốn tìm Triễn Hoàng Tu.

“Triễn tiên sinh sẽ gặp mặt cùng cô nói chuyện.”

Điền thư ký bắt đầu ngôn ngữ (Nguyệt Ha : không cười không nói), tuy rằng nhìn cô, nhưng không hề đặt cô vào mắt, thái độ khinh thường thật rõ ràng, cho dù mặt không chút biểu cảm, nhưng vẫn tản mát ra tâm tình không kiên nhẫn.

Đại khái là bị tâm tình không kiên nhẫn này ảnh hưởng, Giang Minh Nhân cũng luống cuống đứng lên, hai tay xoắn lấy tạp dề màu trắng trên người, có vẻ thực không biết làm sao.

“Giang tiểu thư?” Điền thư ký lên tiếng thúc giục.

“Thực xin lỗi, tôi..... Tôi trước đi thay quần áo.....”

“Chỉ sợ thời gian không nhiều lắm, nơi này cách chỗ Triễn tiên sinh khá xa, phải lập tức xuất phát.”

Đúng rồi, Triễn Thiệu Bình lúc trước bởi vì lao lực mà trúng gió, làm cho nửa người dưới hành động không tiện, nghe nói tắm suối nước nóng có lợi cho đầu mút dây thần kinh, cho nên chuyển đến biệt thự ở phía Bắc tỉnh dưỡng.

Hiện tại đã hơn năm giờ chiều, đến nơi không sai biệt lắm hơn sáu giờ, xem ra là không định giữ cô lại ăn bữa tối, bằng không sẽ không dùng câu “Thời gian không nhiều lắm” ám chỉ cùng cô.

“Tôi đã biết.” Giang Minh Nhân nhận mệnh gật gật đầu, không kịp thay đồng phục trên người, hướng Mạnh Mộng xin phép rồi liền lên xe Điền thư ký.

Đến biệt thự trên núi thì trời đã tối, chiếc xe Benz chạy vào hoa viên trồng trái phía trước, Giang Minh Nhân thấp thỏm không yên xuống xe, đi theo Điền thư ký bước chân vào căn biệt thự đồ sộ.

Nữ quản gia tiến đến nghênh đón, không chút dấu vết liếc nhìn cô gái mặc đồng phục nữ bộc một cái, sau đó mang cô đến ngồi chờ trên sofa trong phòng khách, pha một ấm trà Đông Phương mỹ nhân thượng hạng, đưa lên cùng bánh ngọt và điểm tâm tinh xảo.

“Cám ơn.” Giang Minh Nhân gật đầu nói cảm ơn, một bên uống trà nóng, một bên đánh giá trang hoàng bên trong ngôi biệt thự xa hoa này.

Nơi này hết thảy đều thực thoải mái, tất cả đều là tác phẩm của danh gia, xa hoa quý khí, nhưng lại thiếu khuyết một chút sinh khí (sức sống), cảm giác thực trống rỗng, lạnh như băng, một chút bầu không khí ấm áp cũng không có.

Trên tường treo một bức họa, trong tranh có hai người, một người là nam nhân cô rất quen thuộc, người còn lại là trung niên nam nhân có diện mạo tương tự nhưng càng thêm vài phần lãnh khốc cùng nghiêm khắc.

Đó chính là cha chồng cô chưa gặp mặt — Triển Thiệu Bình.

Lúc hai người kết hôn, Triển Thiệu Bình không xuất hiện, giống như thần linh bí ẩn, vô thanh vô tức, vài lần cô chủ động hướng Triển Hoàng Tu nhắc đến báỉ phổng cha chồng nhưng Triển Hoàng Tu cũng chưa đáp ứng.

Bởi vì mẫu thân mất sớm, hơn nữa hai người cá tính đều lạnh nhạt giống nhau, quan hệ phụ tử giữa bọn họ thập phần xa lạ, đề tài vĩnh viễn không rời thương trường sinh ý, bình thường cũng cực ít lui tới, thật giống như thủ trưởng cùng cấp dưới, quen thuộc lại xa lạ.

“Khụ khụ.” Một trận ho trầm thấp truyền đến, đem Giang Minh Nhân đang thất thần bừng tỉnh.

Cô quay đầu, thấy Triển Thiệu Bình gầy gò nhưng tinh thần minh mẫn ngồi trên xe lăn, nửa người dưới đắp chăn lông cừu, để Điền thư ký chậm rãi đẩy ra phòng khách.

Giang Minh Nhân nhanh chóng buông ly trà đứng lên, cung kính xoay người cúi đầu. “Triển tiên sinh..... Ách, con là nói cha hử, lần đầu gặp mặt, con là Giang Minh Nhân.”

“Ngồi đi.” Triển Thiệu Bình nhìn cũng không thèm nhìn cô liếc mắt một cái, bưng lên trà Đông Phương mỹ nhân vừa pha tốt, ung dung uống.

Giang Minh Nhân như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nhìn nhìn trên người mình đồng phục nữ bộc lỗi thời, đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng lại khốn quẫn, sớm biết thì nên mượn Mạnh Mộng một cái áo khoác.....

“Nghe nói cô cùng Hoàng Tu nháo ly hôn?” Triển Thiệu Bình lạnh lùng hỏi.

“Ách, là như vậy.....”

“Tôi là đang hỏi cô, không phải phải nghe cô giải thích.” Bén nhọn tầm mắt quét lại đây, lập tức đông cứng.

“Vâng.” Thật đáng sợ, Giang Minh Nhân run lấy lấy.

“Cho nên cô dự tính ly hôn?”

“Hửn là.” Dù sao cô đã kí vào đơn ly hôn, cũng không thể phủ nhận đi?

“Có đứa nhỏ sao?”

“Không, không có.” Lạy người, cô mới vài tuổi! Nếu Triển Hoàng Tu dám hại cô mang thai, cô nhất định sẽ đem anh xử đẹp .

“Tốt lắm.” Triển Thiệu Bình cuối cùng lộ ra mỉm cười, nhưng nụ cười cũng dưới 0 độ lạnh như băng.

“Xin hỏi.....”

“Phí nuôi dưỡng nói qua sao?” Triển Thiệu Bình lại hỏi.

“Còn chưa có.” Cô còn chờ nam nhân kia cúi đầu nhận sai, nào có tâm tình suy nghĩ chuyệt vật này?

“Đã nghĩ đến vài con số đi?”

“Con không nghĩ nhiều như vậy.”

“Cũng phải, nghe nói nhà cùng xe đều đã chuyển sang đứng tên cô, đem bán đi cũng đủ cô khoái hoạt cả đời.” Triển Thiệu Bình chế giễu nói.

“Xin hỏi.....” Vì sao không để cô nói? Có tiền liền rất giỏi sao? Tuyệt không hiểu được tôn trọng người khác!

“Tốt lắm, cô xem một chút, đây là giấy thoả thuận ly hôn cùng một số điều khoản cô đã kí, nếu không có vấn đề, tôi sẽ phái người đưa cô đến văn phòng luật sư.”

Triển Thiệu Bình ra hiệu, Điền thư ký đứng bên cạnh lập tức lấy ra một cái túi da, sau đó giao cho Giang Minh Nhân đang kinh ngạc, để cô hảo hảo xem qua.

Cô tim đập như sấm, ngón tay run run, chậm rãi rút ra tập tài liệu trong túi da.

Là giấy thoả thuận ly hôn, bên trên có chữ ký của cô.....cũng có chữ kí của Triển Hoàng Tu.

Căn phòng im lặng đến nỗi có thể nghe rõ tiếng tim đập của cô, hai tai cô dường như đã điếc, cái gì cũng nghe không được.

“Hoàng Tu bạn quá, cho nên chuyện ly hôn này tôi giúp nó xử lý, cô nghĩ cho rõ phí nuôi dưỡng, sau đó liên lạc với Điền thư ký.”

“Này..... Thật là anh ấy tự mình ký tên?” Cô không tin! Anh làm sao có thể một câu cũng không nói liền.....

“Đương nhiên là thật.” Triển Thiệu Bình đề cao âm lượng, nghiêm giọng chứng thực.

“Làm sao có thể? Điều này sao có thể?”

“Đây không phải là điều cô muốn sao?” Triển Thiệu Bình châm chọc nói: “Người như cô, tôi lúc trẻ đã thấy nhiều lắm, dựa vào tuổi trẻ có chút năng lực đã nghĩ gả vào hào môn, đợi đến khi kiếm đủ mà bắt đầu nháo ly hôn, chờ lãnh phí nuôi dưỡng cao ngất trời, không làm mà hưởng cả đời.”

“Không phải, không phải như thế.....”

“Thế nào, có cần giúp cô giành một chỗ trong ngành điện ảnh không, cho cô có thể hảo hảo phát huy kỹ thuật diễn?” Triển Thiệu Bình căn bản không nghe cô giải thích, tự động giúp đỡ cô .

Biết nhiều lời cũng vô dụng, Giang Minh Nhân ngậm miệng, không muốn lại nhiều lời lãng phí vô mồm, dù sao ngay từ đầu Triển Thiệu Bình đã đem cô trở thành nữ nhân yêu tiền, trong mắt ông ta, chỉ cần thân gia bối cảnh thấp một chút, liền bị coi là kẻ giỏi tâm kế, làm mọi chuyện chỉ vì tiền.

“Thế nào, vừa lòng không?” Triển Thiệu Bình lạnh lùng hỏi.

“Con.....”

“Nếu không có vấn đề, tôi hy vọng từ nay về sau cô không cần lại cùng Hoàng Tu gặp mặt, nếu là muốn giải quyết chuyện ly hôn, chỉ cần thông qua luật sư hoặc là thư ký là được.”

Triển Thiệu Bình hoàn toàn không che giấu hèn mọn trong mắt, ánh mắt thập phần đả thương người, thái độ đã cường thế lại độc đoán, dường như không có gì là đàm phán không thông, chỉ cần ông ta nói là được.

Hiện tại là như thế nào? Này quả thực chẳng khác gì tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình đi! Ngay cả lời kịch đều không sai biệt lắm, hình như đã tỉ mỉ tập luyện đi.

Một ngụm tức giận xông lên, Giang Minh Nhân nhanh như chớp bật thốt lên: “Xin thứ cho tôi quá đáng, đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, cho dù ngài là cha Hoàng Tu cũng không được toàn quyền thay anh ấy xử lý.”

“Cô hiện tại muốn đổi ý đã quá muộn. Giấy thỏa thuận li hôn đã ký, chỉ còn chờ công chứng, trên cơ bản cô cùng Hoàng Tu đã không còn liên quan.”

“Đây là chuyện của tôi và anh ấy, mời ngài không cần lo cho.”

“Tôi là cha nó, đương nhiên là có tư cách giúp nó xử lý.”

Người cùng tôi kết hôn là Triển Hoàng Tu, không phải Triển Thiệu Bình!”

“Giang tiểu thư!” Điền thư ký khẩu khí hung ác cảnh cáo Giang Minh Nhân. “Mời cô tôn trọng một chút, Triển tiên sinh không phải người cô có thể hô to gọi nhỏ.”

“Tôi cũng không phải người ngu ngốc để các người tùy tiện sắp đặt!” Giang Minh Nhân nắm túi da trong tay, phần nộ đứng lên, bảo vệ chút tôn nghiêm cuối cùng của mình.

“Tốt lắm, chuyện đã nói xong rồi, đưa Giang tiểu thư trở về nơi của cô ấy đi.” Triển Thiệu Bình ám chỉ nói, chỉ kém không nói thẳng một câu “Chạy trở về xóm nghèo đi thôi”!

Lão hồn dân này mắt chó không thấy người!

Giang Minh Nhân nổi giận, nhưng ngại vấn đề lễ giáo với trưởng bối, cô không thể phản kích lại Triển Thiệu Bình, cũng không thể trước mặt ông chửi ầm lên, hết thấy tức giận cùng ủy khuất đều chỉ có thể nuốt vào trong lòng.

Nhưng là, một khắc bước chân khỏi biệt thự kia, nước mắt luôn luôn nhịn xuống lập tức ào ào lăn ra, giống như vòi rồng, thế nào cũng không ngăn được.

Trên đường về Đài Bắc, cô khóc suốt, khóc đến nước mắt nước mũi đều dính đầy mặt, khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ, mũi cũng hồng hồng giống tuần lộc Tùt Tùt, nói có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu.

Trở lại “Điền Mật Mạnh Mạnh”, cô ngay cả như thế nào đi vào đều không nhớ được, chính là khóc suốt, khóc suốt, đem khách nhân đều bị dọa chạy.

“Phát sinh chuyện gì? Nhân Nhân, cậu đừng chỉ khóc, nói chuyện a!”

Mạnh Mộng cầm lấy bờ vai cô, liệu mình lắc lắc, nếu không phải cô khóc rất đau lòng, thiếu chút nữa liền chuẩn bị xuất động bàn tay, đem cô đánh tỉnh.

“Mộng Mộng..... Ô ô..... Ô ô.....”

“Đếm tới ba, không cho lại khóc! Một, hai.....”

“Ô ô..... Anh ta ký tên..... Cái kia đại hôn dân ký giấy thỏa thuận li hôn rồi.....”

“Cậu nói cái gì? Giấy thỏa thuận li hôn?” Mạnh Mộng hoảng sợ nhìn đến túi da cô luôn niết ở trong tay, không nói hai lời liền đoạt lấy, chính mình xem.

“Ô ô..... Mộng Mộng..... Cái kia đại hôn dân thực sự không cần mình.....”

“Khóc, lại khóc! Xem cậu xem, suốt ngày hồ nháo, nam nhân nào sẽ không phiền lòng chứ? Mình cùng Hiểu Uy khuyên cậu như thế nào? Tùy hứng cũng có giới hạn, làm bộ làm tịch cũng phải chừng mực, không cần phải tận lực ầm ỹ.”

Mạnh Mộng cũng không lường trước được Triển Hoàng Tu lần này tuyệt tình như vậy, xem ra thật sự bị tiểu ngu ngốc này chọc giận rồi.

“Vừa rồi là Triển Hoàng Tu tìm cậu?” Mạnh Mộng quyết định trước tiên phải làm rõ chân tướng.

“Ô ô..... Không phải.....” Giang Minh Nhân tiếp tục khóc.

“Vậy kia là ai?” Mạnh Mộng rút mấy tấm khăn giấy, đem khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đẫm lau khô sạch sẽ.

“Ô ô..... Là cha anh ấy.....”

“Cho nên giấy thỏa thuận li hôn là cha Triễn Hoàng Tu cầm đến?” Mạnh Mộng mau bị tiếng khóc của cô làm phiền đến chết, dứt khoát cầm lấy mấy miếng bánh bích quy socola nhét vào miệng cô.

“Ừ..... Ô ô.....” Giang Minh Nhân suýt chút nữa vì không thể thở mà thiếu đường khí chết mất.

“Nói cách khác, cậu căn bản còn chưa có nói qua cùng Triễn Hoàng Tu?”

Giang Minh Nhân ai oán gật gật đầu, cố gắng nhắm nuốt bích quy socola.

“Vậy cậu còn ở trong này làm cái gì! Khóc có thể giải quyết vấn đề sao? Còn không mau đi tìm Triễn Hoàng Tu!” Mạnh Mộng tức giận nhéo cô một phen.

“Nhưng là..... Nhưng là mình.....”

“Mình mình cái gì! Cậu sẽ không phải vì cảm thấy thật mất mặt, không muốn nhận thua trước, cho nên không muốn đi tìm Triễn Hoàng Tu nói rõ ràng đi?”

Giang Minh Nhân không dám hé răng, cúi đầu, cam chịu.

“Cậu không phải tiểu ngu ngốc, mà là siêu cấp đại ngu ngốc! Mình làm sao có thể có người ngốc như vậy là bằng hữu chứ!” Mạnh Mộng vô lực đỡ lấy cái trán, thật muốn lấy chày gỗ đem bạn tốt đánh tỉnh.

Đến lúc nào rồi mà cô cứ nhiên còn cố giữ cái mặt mũi tuyệt không đáng giá kia, còn có lòng tự trọng vô vị, thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm!

“Mộng Mộng..... Ô ô..... Mình nên làm cái gì bây giờ?”

“Còn có thể làm sao bây giờ? Đương nhiên là nhanh lau sạch nước mắt nước mũi, dừng cảm đi tìm Triễn Hoàng Tu, sau đó đem giấy thỏa thuận li hôn đưa cho anh ta, hỏi rõ ràng anh ta có phải thực sự dự tính kết thúc quan hệ hôn nhân.”

“Nếu..... Nếu anh ấy là nghiêm túc..... Mình nên làm cái gì bây giờ?”

“Vô nghĩa! Còn có thể làm cái gì, đương nhiên là hảo hảo nghĩ rõ ràng phí nuôi dưỡng muốn bao nhiêu.” Mạnh Mộng chỉ nghĩ đến mặt thực tế.

“Mộng Mộng!” Đã lúc nào rồi, ai còn có tâm tình nghĩ chuyện tiền nong!

“Sau đó cầm phí nuôi dưỡng, đi tìm một nam nhân so với anh ta càng tốt hơn, làm anh ta tức chết.” Mạnh Mộng lại bồi thêm một câu đề nghị.

“Ở đâu tìm được nam nhân tốt hơn anh ấy chứ..... Ô ô.....” Cô rất sợ, rất sợ Triễn Hoàng Tu là thật không cần cô, sợ hãi về sau rốt cuộc không còn nhìn thấy nụ cười ôn nhu của anh, sợ hãi mất đi ôm ấp của anh.

“Giang Minh Nhân, không cho cậu lại khóc lóc kể lể!” Mạnh Mộng bày ra gương mặt nữ huấn luyện hung ác. “Hiện tại lập tức đứng lên cho mình!”

Giang Minh Nhân theo phản xạ từ ghế tựa bật đứng lên, liền mình nhịn xuống khóc thút thít, hấp hấp cái mũi màu hồng.

“Đi, lập tức đi tìm Triễn Hoàng Tu, đem lời nói cho rõ ràng, trời sập xuống còn có mình cùng Hiểu Uy giúp cậu chống đỡ, phải chết thì ba người cùng chết, cậu sẽ không cô đơn một người.”

“Mộng Mộng.....” Giang Minh Nhân cảm động lại điên cuồng rơi nước mắt.

“Không được khóc! Đứng sau quay, đi mau!” Mạnh Mộng giống sĩ quan huấn luyện tiểu binh lên tiếng hô to.

Giang Minh Nhân gật gật đầu, trên mặt tràn đầy kiên quyết, nắm chặt hai đấm, sau đó xoay người chạy ra “Diễn Mật Mạnh Mạnh”.

chương 5.2

Mạnh Mộng nói đúng, mặc kệ thế nào, cô đều phải trước mặt anh hỏi cho rõ ràng!

Xuống taxi, không để ý ánh mắt kì quái của mọi người, Giang Minh Nhân trên người còn mặc nữ bộc đồng phục liền vọt vào tập đoàn Hoàng Duệ, lại bị bảo vệ ngăn lại.

“Tôi muốn tìm Triển Hoàng Tu.” Giang Minh Nhân không muốn bị coi là người đàn bà chanh chua gây chuyện âm ỹ, nhin xuống xúc động muốn la to, bình tĩnh yêu cầu bảo vệ.

“Tiểu thư, tổng giám đốc chúng tôi bề bộn nhiều việc, không có thời gian tiếp đãi người tạp nham.” Bảo vệ không nhận biết cô, tiếp tân tiểu thư trong đại sảnh cũng vậy.

Trên thực tế, trừ bỏ Tiền thư ký cùng vài vị trợ lý cao cấp ở ngoài, trong tập đoàn Hoàng Duệ không có ai biết cô chính là tổng giám đốc phụ nhân bị giấu kín.

Cho nên cô đã nói..... Là vấn đề thái độ!

Vì sao các hào môn phụ nhân khác ba ngày thì hai buổi xuất hiện trước công chúng, không phải chụp quảng cáo chính là tham dự buổi diễn thời trang nào đó, chưa có người nào giống cô, làm tổng giám đốc phụ nhân thật uất ức, ngay cả nhân viên trong tập đoàn đều không biết cô là ai, thật sự rất bi ai.

“Tôi là lão bà của tổng giám đốc các người, nhanh chút cho tôi vào đi.” Giang Minh Nhân hít sâu một hơi, bắt đắ dĩ lại ai oán báo ra thân phận bản thân.

“Tiểu thư, mời người không cần lại hồ nháo.” Bảo vệ bất động như núi ngăn trở đường đi.

“Tôi không có hồ nháo!” Giang Minh Nhân tức giận đến thiếu chút bạo phát. “Tôi thật là lão bà của Triển Hoàng Tu!”

“Tiểu thư, cô còn nói lung tung như vậy, chúng tôi đành phải mời cô ra ngoài.....”

“Phụ nhân!” Thanh âm tranh chấp giữa bảo vệ cùng Giang Minh Nhân bỗng chốc dừng lại, song song nhìn về phía Tiền thư ký theo cửa thang máy đi ra.

“Đây là có chuyện gì?” Tiền Hòa Bách kinh ngạc tăng nhanh cước bộ, nhìn vị bảo vệ to con như hung thần ác sát hỏi. “Vì sao không cho phụ nhân vào?”

Bảo vệ sợ tới mức nhanh chóng hướng Giang Minh Nhân cung kính cúi đầu xin lỗi: “Thực sự thật xin lỗi, tôi không biết ngài là tổng giám đốc phụ nhân.”

“Không quan hệ.” Người không biết vô tội, Giang Minh Nhân cũng không cùng bảo vệ so đo, vội vàng quay đầu nhìn về phía Tiền Hòa Bách. “Tiền thư ký, Triển Hoàng Tu đâu?”

“Tổng giám đốc?” Tiền Hòa Bách sững sốt. “Ách, tổng giám đốc hiện tại không ở công ty.....”

“Vậy anh ấy ở nơi nào?” Giang Minh Nhân nổi giận.

“Tôi hôm nay có một bữa tiệc từ thiện, người phụ trách các xí nghiệp lớn đều tham dự, cho nên tổng giám đốc rất sớm đã trở về nhà chuẩn bị..... Cần tôi giúp phụ nhân gọi điện thoại xác nhận tổng giám đốc còn ở nhà sao?”

“Không cần, anh chỉ cần nói cho tôi thời gian cùng địa điểm bữa tiệc là tốt rồi.” Giang Minh Nhân không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nói vào trọng điểm.

“Bảy giờ tối nay, ngay tại lầu một Hội nghị trung tâm.”

“Tốt lắm!” Giang Minh Nhân cho một tiếng tán thưởng, sau đó quay đầu bước đi, đi được vài bước, dường như nhớ tới cái gì, lại đi vòng vèo trở về, sau đó thực không khách khí đem Tiền Hòa Bách từ đầu đến chân đánh giá qua một lần.

“Ách, phụ nhân còn có cần cái gì sao?” Tiền Hòa Bách bị nhìn xem cả người sợ hãi.

“Anh vì sao mặc đồ dự tiệc?”

“Bởi vì tôi đang muốn đi qua cùng tổng giám đốc hội hợp.”

“Tốt lắm!” Giang Minh Nhân mỉm cười gật đầu, sau đó vỗ vỗ đầu vai anh, làm một cái let’s go thủ thế, liền kéo anh ra ngoài.

Tiền Hòa Bách không hiểu ra sao, ngượng ngùng nhìn trang phục nữ bộc trên người Giang Minh Nhân, thực do dự có nên hay không nhắc nhở cô, trang phục hiện tại thực không thích hợp tham dự tiệc từ thiện đêm nay.....

Càng trọng yếu hơn, tiệc từ thiện đêm nay nhất định có rất nhiều chó săn đến đây, mà cấm kỵ lớn nhất của tổng giám đốc chính là để lão bà xuất hiện trước công chúng – nếu mà như vậy, vị trí công tác của anh chỉ sợ khó mà giữ được !

Trước mắt là hình thức tiêu chuẩn của xã hội thượng lưu, cao cấp mỹ thực, sâm panh, rượu đỏ, lễ phục dạ hội của các nhà thiết kế nổi tiếng, còn có các đại nhân vật đến từ các xí nghiệp lớn mang theo bạn gái như hoa như ngọc bên người, tất cả đều là tiêu điểm truy đuổi của đèn flash.

Nơi nơi đều thấy các bóng dáng xinh đẹp, nhân viên phục vụ bận rộn xuyên qua nhóm tân khách, thỉnh thoảng đưa lên thức ăn cùng đồ uống lạnh, cung cấp phục vụ tốt nhất.

Đây là lần đầu tiên Giang Minh Nhân tham gia loại tiệc tối này, nhìn xem mà hoa mắt hỗn loạn, cảm thấy chính mình như xông vào thế giới khác.

Tiền Hòa Bách phải mất một phen công phu giải thích cùng nhân viên gác cổng, rằng cô gái xinh đẹp mặc trang phục nữ bộc đáng yêu bên người anh không phải nhân viên phục vụ, mà là thê tử của vị đại nhân vật nào đó.

“Phu nhân, mời ngài trước không cần chạy loạn, tôi đi tìm tổng giám đốc, báo cho tổng giám đốc.....”

“Không quan hệ, tôi với anh cùng nhau tìm.”

“Nhưng là phu nhân..... Ách, ngài ăn mặc rất bắt mắt, rất bất tiện, vẫn là trước tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, để tôi đi tìm Tài quản lý đến.”

Suy nghĩ cả nửa ngày, nguyên lai Tiền thư ký là ghét bỏ đồng phục làm thêm của cô. Giang Minh Nhân cúi đầu, nhìn nhìn váy màu đen rậm rạp trên người mình, thật sự có chút khóc không ra nước mắt.

Cô thật là ngu ngốc, cư nhiên lại quên thay trang phục nữ bộc, khó trách vừa rồi bước vào hội trường, liền cảm nhận thấy rất nhiều ánh mắt quái dị, như là phát hiện quái thai nào đó xen lẫn trong bọn họ, kỳ quái vì sao nhân viên hội trường không đem cô ngăn lại?

“Được rồi, tôi đây ở bên kia ngồi chờ.” Giang Minh Nhân nhận mệnh gật gật đầu, sau đó chỉ cái ghế trong góc, nhích người đi qua.

Lúc cô ngồi xuống, tầm mắt đã không thấy bóng dáng Tiền Hòa Bách, người đến người đi, không có lấy nửa gương mặt quen thuộc, cảm giác bất an càng lúc càng lớn.

“Tiểu thư, phiền toái cô lấy hai chén sâm panh lại đây.”

Đột nhiên có người thô lỗ vỗ vỗ đầu vai Giang Minh Nhân, miệng thực không khách khí, như sai sử hạ nhân nhà mình.

Giang Minh Nhân thực không thoải mái, quay đầu trừng mắt nhìn người nọ liếc mắt một cái.

“Thực xin lỗi, tôi không phải nhân viên phục vụ.”

“Đừng nhàn hạ, trả tiền mời các người tới nơi này là để phục vụ tốt khách nhân, không phải cho cô ngồi ở chỗ này nhàn hạ.” Người nọ mất hứng thét to.

“Tiên sinh, mời anh tôn trọng một chút.....”

Vốn đang muốn cùng người nọ tranh cãi, nhưng ánh mắt Giang Minh Nhân vừa vặn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc cách đó không xa, cô cũng lười lại lãng phí vô mồm, đứng dậy bước đi.

“Này, đây là cái thái độ gì.....” Người nọ cảm thấy chính mình bị coi rẻ, không có lấy chút mặt mũi, tức giận dùng một tay giữ chặt Giang Minh Nhân.

Giang Minh Nhân bị cứng rắn lôi kéo lui ra phía sau vài bước, cánh tay cũng bị túm thật đau, cô đành phải tức giận mà liều mình đá động khuỷu tay, ý đồ giãy khỏi hành động vô lễ này.

Người bên cạnh cũng bắt đầu chú ý, ngừng trò chuyện, ào ào nhìn về phía Giang Minh Nhân cùng vị tiên sinh mặt đỏ tai hồng này, trên mặt có một chút ngượng ngùng.

Đứng cách đó không xa, Triển Hoàng Tu đang cùng người kia hàn huyên cũng theo ánh mắt mọi người nhìn qua, gương mặt không chút biểu cảm lập tức trầm xuống vài phần.

“Tổng giám đốc, cái kia.....” Tiền Hòa Bách rốt cục ở trong biển người mênh mông cũng tìm được thủ trưởng, khẩn trương hề hề đề thấp âm lượng. “Phu nhân cô ấy.....”

“Tôi biết.” Triển Hoàng Tu thanh âm lạnh như băng. “A!” Tiền Hòa Bách hậu tri hậu giác phát hiện đoàn hỗn loạn kia, sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra.

Triển Hoàng Tu tay cầm ly rượu, chuyển động đôi chân dài, tao nhã hướng tiêu điểm hội trường đi tới.

“Tiên sinh, tôi thực sự không phải nhân viên phục vụ, mời anh buông tôi ra!”

“Mặc thành như vậy còn nói chính mình không phải nhân viên phục vụ, kia bằng không cô làm gì mặc thành như vậy? Cô cho là tiệc từ thiện là vũ hội hóa trang sao? Cười chết người!”

Người này cũng quá phiền đi thôi? Giang Minh Nhân quả thực mau tức chết.

“Đủ rồi, tranh cãi trước mặt mọi người như vậy không khỏi quá khó coi.” Một đạo thanh âm lạnh như băng chen vào tiếng tranh cãi của hai người, lập tức lại thu hút càng nhiều ánh mắt.

Giang Minh Nhân sững sờ, vui sướng quay đầu, quả nhiên thấy khuôn mặt tuần mi của Triển Hoàng Tu.

“Hoàng.....”

“Cô ấy không phải nhân viên phục vụ ở đây, chính là đi nhầm nơi thôi, Hoàng tổng không nên khó xử vị tiểu thư này.” Triển Hoàng Tu không nhìn Giang Minh Nhân, nói chuyện với vị tiên sinh kia.

Giang Minh Nhân lập tức ngậy người, đáy lòng trở nên lạnh lẽo.

“Nga, là Triển tổng giám đốc.”

Hoàng tổng bị nhắc nhở, tự biết thất lễ, nhanh chóng rời lỏng tay, nét mặt già nua có vài vết đỏ cùng Triển Hoàng Tu gật đầu chào hỏi. “Xem ra thật là tôi nghĩ sai rồi, thật có lỗi.”

“Còn thất thần làm cái gì? Nhanh chút rời khỏi đây.” Triển Hoàng Tu rốt cục đem tầm mắt chuyển hướng Giang Minh Nhân, mặt vẫn như cũ không chút biểu cảm, thanh âm cũng lạnh như băng.

“Anh..... bảo em đi?” Giang Minh Nhân khó có thể tin tưởng lớn hai mắt.

“Em đi nhầm chỗ, nơi này không phải chỗ em nên đến.” Triển Hoàng Tu lạnh nhạt nói.

Giờ khắc này, bất an cùng sợ hãi lúc trước tất cả đều đã được chứng thực, Giang Minh Nhân cảm thấy máu toàn thân đều kết băng, cái gì cũng nhìn không thấy, không nghe thấy.

Đây là cái thái độ gì.....

Một lòng ước gì cô nhanh chóng biến mất, giống như cô tồn tại sẽ hại anh mất mặt, cô rõ ràng là một sự sỉ nhục!

Nga, phải không? Anh thật đối đãi thê tử của mình như vậy sao..... Không đúng, phải nói là vợ trước mới đúng. Đã xem thường cô, lúc trước vì sao muốn kết hôn cùng cô? Nếu cảm thấy sự tồn tại của cô sẽ mang đến cho anh rất nhiều phiền nhiễu cùng sỉ nhục, kia vì sao phải lựa chọn cô?

Cô không hiểu, thực sự không hiểu thái độ của anh.....

Có lẽ, cô cũng không cần phải hiểu..... Bởi vì, anh đã không cần cô.

Giang Minh Nhân không biết, Triển Hoàng Tu chính là còn đang nổi nóng, mà bây giờ cô chạy tới đây chính là phạm vào cấm kỵ của anh – muốn bảo hộ cô không phải chịu ánh mắt khắt nghiệt đàm tiếu của người ngoài — cho nên mới tận lực bày ra tư thái lạnh lùng này.

Cô một lòng chỉ cảm thấy ủy khuất vô cùng, cảm thấy nhục nhã vì tận lực bị coi thường, hơn nữa còn cảm giác khổ sở cùng bất an lúc trước rốt cục dập tắt một tia kỳ vọng cuối cùng của cô.

“Triển Hoàng Tu, em với anh thực sự triệt để xong rồi!”

Giang Minh Nhân cầm lấy túi da luôn niết chặt trong tay, hướng bóng dáng cao lớn mặc tây trang anh tuấn ném qua, nhân lúc Triển Hoàng Tu nhú mày nhặt lên liền chạy đi.

Xong rồi..... Hết thấy đều xong rồi.....

Nam nhân cô để ý nhất không cần cô, bởi vì cô làm anh cảm thấy hổ thẹn, bởi vì anh cho tới bây giờ cũng không dự tính để mọi người biết cô là thê tử của anh.

Cô cùng anh, thật sự xong rồi!

6. Chương 6

Tiểu ngu ngốc Giang Minh Nhân kia mất tích rồi!

Lục tung cả Đài Bắc cũng không thấy người, Mạnh Mộng cùng La Hiểu Uy thay phiên nhau tìm người, đến một loạt nơi Giang Minh Nhân có thể đến, lại ngay cả cái bóng đều tìm không thấy.

Hết cách, các cô đành phải gọi điện thoại về nhà mẹ đẻ của Giang Minh Nhân ở Đài Nam.

“Không có..... Thực sự không có, Nhân Nhân không có về nhà, cũng không có gọi điện thoại cho chúng ta, dì cùng ba nó cũng thực phiền não, cả ngày ngồi nhà chờ điện thoại.”

Giang mẫu một bên nghe điện thoại, một bên nhìn nữ nhi tránh ở cạnh cửa đang điên cuồng ra dấu, trên mặt rõ ràng là chột dạ.

Giang Minh Nhân chấp lại hai tay, đem Giang mẫu giống như bò tót sống không ngừng bái a bái, còn tê mi lộng nhân (nháy mắt ra hiệu) khẩn cầu Giang mẫu ngàn vạn lần không thể tiết lộ hành tung của cô.

“Hảo, dì đã biết..... Nếu con bé có liên lạc, dì sẽ báo cho các cháu trước tiên. Ngượng ngùng, Nhân Nhân đưa nhỏ này luôn phiền toái các cháu, hại các cháu lo lắng..... Hảo, dì sẽ giữ liên lạc, gặp lại sau.”

Điện thoại vừa kết thúc, Giang Minh Nhân mới ngừng lặp lại động tác quỳ lạy buồn cười, thở một ngụm khí lớn ngồi phịch trên sofa, nhìn bồn Đa Nhục Vương Phi Lô Thần Bạch Phúc Luân trên bàn kia. (Hạ : mọi người không biết là cây gì luôn >.<) (=“” tiểu=“” :=“” cây=“” đa=“” nhục=“” chuong1=“” tỷ=“” đã=“” giải=“” thích=“” a~=“”>

Cô thật vô dụng, trước khi mất tích còn không quên mang theo tiểu Hoàng Tu.

Chậu cây Đa Nhục này là giống cây cực kì hiếm thấy, là loại cây anh yêu quý nhất, đem tâm hồn anh tự tay giao cho cô, nhưng cũng báo trước cho cô tương lai phải cùng chậu thực vật này từ từ trải qua đêm dài.....

Cô luôn ôm tiểu Hoàng Tu tựa vào trên sofa, một người không phải làm bầm lầy bầu thì là tự phát càu nhàu, chẳng khác kẻ ngốc là bao.

Muốn ném nó đi không để ý tới lại không nỡ, đã thành thói quen, mặc kệ đi đến nơi nào đều mang theo tiểu Hoàng Tu, bằng không trong lòng sẽ hoảng hốt, sẽ hỗn loạn, giống đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi, chuyện gì cũng không thể làm.

“Con đứa nhỏ này cũng thật là, đều đã kết hôn, còn muốn làm cho chúng ta hai cái thân già này thay con lo lắng.” Giang mẫu bắt đầu toái toái mắng, không biết nữ nhi vì sao cố ý muốn trốn tránh bằng hữu, sống chết ở nhà mẹ đẻ không chịu về Đài Bắc.

“Mẹ, mẹ tạm tha con đi! Mẹ cùng ba đều đã niệm hơn nửa tháng, hai người không phiền nhưng lỗi tai con đều nhanh bị chai rồi.”

“Con cùng A Tu xảy ra chuyện gì? Cãi nhau? Con lại cùng nó cẩu kính?” Giang mẩu không nhìn được bắt đầu quan tâm vấn đề tình cảm của đôi trẻ.

“Không có.” Giang Minh Nhân yếu ớt phủ nhận.

Trốn về nhà ở Đài Nam đã hơn nửa tháng, mỗi ngày có cái gì vui?! Chính là nằm ngẩn người, hoàn toàn không dám nói với cha mẹ chuyện li hôn, có thể giấu giếm một ngày liền tốt một ngày, mười phần tính tình đà điều.

Vạn nhất làm cho cha mẹ quan niệm bảo thủ lại cố chấp biết, nữ nhi bảo bối của họ lúc trước âm ỹ muốn cưới chui cư nhiên duy trì hôn nhân không đến ba năm liền ly hôn, lại còn bị lão công hưu, đến lúc đó khẳng định sẽ là một hồi mưa gió, nói không chừng còn có thể bắt cô quỳ gối trước từ đường tự mình kiểm điểm!

Nhưng mà cô cũng không thể ở nhà cả đời, phải nghiêm túc lo lắng tính chuyện tương lai thôi.....

Xem ra sau khi về trường làm xong giấy tờ, phải nghiêm túc tìm một phần công tác ổn định, hoặc là đem nhà cùng xe đứng tên cô bán quách đi, sau đó sẽ đem số tiền này đầu tư hoặc mở một cửa hàng thật tốt.....

Vừa nghĩ đến mấy chuyện phiền não rườm rà này, Giang Minh Nhân thật đau đầu, giống như bị ngàn vạn cây kim châm vào đầu.

“Thế nào vẫn chưa gọi về? Lâu như vậy không về nhà, A Tu hẳn là sẽ lo lắng đi?” Giang mẩu than thở lắm bầm.

“Nơi này chính là nhà của con, anh ta có cái gì phải lo lắng?” Giang Minh Nhân nhỏ giọng lải nhải.

Thực tế là cô căn bản không dám khởi động máy, sợ hãi khi mở máy sẽ tìm không thấy số di động của Triển Hoàng Tu trong một đồng cuộc gọi nhờ, cô nhất định sẽ suy sụp mà khóc lớn ngay tại chỗ.

Nhưng chính vì lá gan của cô nhỏ, nên cô không biết rằng trong di động có gần một trăm cuộc gọi nhờ, tất cả đều là số của Triển Hoàng Tu.

“Con đã là vợ người ta, nên thành thực một chút, không cần yêu cẩu kính giống trước kia, hơn nữa qua vài năm nữa sẽ làm mẹ, nên học độc lập một chút.....”

“Mẹ, con còn trẻ, không nghĩ sẽ phải làm mẹ.” Cô cũng không muốn nhanh như vậy liền trở thành thiếu phụ mang thai ngồi nhà, lúc nào cũng lo lắng lão công sẽ thay lòng đổi dạ.

Bất quá chuyện bản khoản này đại khái không cần thiết..... Cô ngay cả lão công đều không có thì làm sao có đứa nhỏ?

“Con cùng A Tu có tránh thai sao?” Giang mẩu không nhìn được quan tâm hỏi.

“Mẹ!” Giang Minh Nhân đỏ mặt, tổng cảm thấy bàn luận chuyện này trước mặt cha mẹ rất quái, hơn nữa lại ngượng ngùng.

“Mẹ đây là đang quan tâm con.”

“Loại chuyện này chúng con chính mình tự biết, mẹ không cần lo lắng a!” Trời mới biết hiện tại cô muốn sinh đứa nhỏ với ai? Giang Minh Nhân âm thầm cười khổ.

“Con đứa nhỏ này..... Đều làm vợ người ta rồi, loại chuyện này có cái gì thẹn thùng?” Giang mẩu cười mắng.

“Mẹ, con hỏi mẹ nga, lúc trước mẹ gả cho ba, có từng hối hận không?”

“Thế nào đột nhiên hỏi cái này?” Giang mẩu kinh ngạc.

“Liền..... Liền tò mò nha!” Giang Minh Nhân chột dạ nói.

Giang mẩu không chút nghi ngờ, bản thân bắt đầu hồi tưởng. “Lúc gả cho ba con, công việc của ông ấy còn chưa có ổn định, mỗi ngày đều phải cùng đối tác xã giao đến khuya, năm ngày ba bữa sẽ đi ra ngoài nói chuyện làm ăn, mẹ thực không có cảm giác an toàn, cảm thấy lão công tùy thời đều có thể vứt bỏ mình, hoặc là lão công căn bản không yêu mình, nên mới không thích về nhà, càng nghĩ càng sợ hãi, buổi tối đi ngủ thường thường một mình trốn trong chăn bông mà khóc.”Giang Minh Nhân bừng tỉnh đại ngộ.

“Thì ra mẹ cùng ba cũng có một đoạn như vậy nga.....” Đây đúng là cảm giác của cô nha! Thật không hổ là mẹ con, ngay cả cuộc sống hôn nhân đều giống nhau.

“Bất quá về sau mẹ dần dần nghĩ thông suốt, ba con cũng là vì mẹ cùng cực căng trong bụng mà cố gắng làm việc, mẹ không nên nghi thần nghi quỷ, hai ngày ba bữa lại lấy chuyện nhỏ này ra cãi vã với ông ấy. Mẹ đã là vợ ông ấy, nên giúp ông ấy phân ưu giải lao, nên trở thành hậu thuẫn của ông ấy chứ không phải lại làm cho ông ấy thêm phiền lòng. Nghĩ thông suốt, trong lòng liền cảm thấy tốt hơn, tình cảm với ba con cũng càng ngày càng tốt, sẽ không lại vì chuyện lông gà vỏ tỏi mà cãi nhau.”

Nhắc tới chuyện cũ ngọt ngào, Giang mẩu trên mặt tràn đầy thẹn thùng nữ nhân, dường như lại nhớ tới tân hôn năm đó, ký ức hãy còn mới mẻ.

Giang Minh Nhân nghe xong, nội tâm tràn đầy hổ thẹn.

Là nha, Triển Hoàng Tu phải gánh vác cả một tập đoàn lớn, sở hữu sinh kế của biết bao nhiêu nhân viên cao thấp, lưng còn phải đeo kỳ vọng của cha, mỗi ngày bận rộn giống như con quay, căn bản không có thời gian rảnh rỗi.

Mà cô, mỗi ngày có ăn có mặc, sống trong hào trạch xinh đẹp, chuyện gì cũng không cần làm, chỉ cần tận tình ngồi mát ăn bát vàng là tốt rồi, lại còn mỗi ngày oán trách lão công cái này cái kia.....

Cô thực sự không tốt mà!

Nhưng khi nhớ đến thái độ luôn muốn đem cô giấu đi của Triển Hoàng Tu, trong lòng cô lại bốc lên một trận chua xót.

Cô thực sự kém như vậy sao?

Làm cho anh sợ hãi để cô sáng tỏ như vậy, cũng không dám để cô bởi anh cùng nhau dự các đại trường hợp, giống như tình nhân trong bóng tối, hai người chỉ có thể trộm đến ám đi cùng nhau.

“Ai nha, đều đã đã trễ thế này, ba con cũng mau tan tầm, mẹ phải nhanh chút đi nấu cơm.”

Giang mẩu trong say mê tỉnh lại, không phát hiện dị trạng của nữ nhi, một lòng chỉ vội vàng nấu cơm cho lão công thân ái ăn.

Giang Minh Nhân nằm trên sofa, tiếp tục làm kẻ vô dụng, trong đầu không ngừng suy nghĩ một chút loạn thất bát tao lại vô dụng ai oán.

“Nhân Nhân, hết nước tương rồi, con ra siêu thị đầu ngõ mua một chút.” Tiếng Giang mẩu nhờ vả truyền đến từ phòng bếp.

“Nga.” Tự biết đã làm sâu gao lâu lắm, Giang Minh Nhân đành phải nhận thức bốn phận của mình

Cầm ví tiền ra khỏi nhà, Giang Minh Nhân lười biếng đi đến siêu thị.

Vào siêu thị, cô một bên tìm khu vực bày biện nước tương, một bên nhàn nhã đi dạo.

“Băng vệ sinh giảm giá..... áo lót cũng có chiết khấu.” Giang Minh Nhân bị đồ dùng phụ nữ hấp dẫn, không tự giác dừng bước, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Sau khi mua thêm một ít đồ dùng hằng ngày, cô tiếp tục đi về phía trước, thấy bao cao su rực rỡ muôn màu, đang muốn nhanh chóng đi qua, khóe mắt lại phát hiện vật nhỏ thần kỳ.

“Que thử thai.....” Không thể tưởng được hiện tại cửa hàng lớn thật là cái gì cần có đều có.

Thừa dịp bốn bề vắng lặng, cô làm bộ như không có việc gì đi đến quầy hàng bày đầy các loại que thử thai, một mặt tỏ mò ngắm nghía.

Đúng rồi, kinh nguyệt của cô thế nào còn chưa đến?

Chẳng lẽ là cô nhớ nhầm ngày? Hay là tháng này vừa khéo chậm?

Không có khả năng nha, kinh nguyệt của cô nhất định đúng giờ, không có khả năng sẽ tới trễ a.....

Giang Minh Nhân đột nhiên bất động, giống như bị sét đánh trúng, cô hai mắt trừng lớn, hô hấp dồn dập, toàn thân cứng cứng.

Không thể nào! Vừa rồi mẹ vừa nhắc tới chuyện tiểu hài tử, cô thật sẽ không may mắn như vậy, sau khi li hôn lại trúng thưởng đi?

Không có khả năng! Trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy! Chuyện khoa trương thể này chỉ có thể xảy ra trong phim truyền hình, tuyệt đối không có khả năng xảy ra trên người cô!

Cũng không phải là diễn phim thần tượng, làm sao có thể chứ! Mua vé số cũng chưa chuẩn như vậy, loại “Vận may” này tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người cô.

Đúng, tuyệt đối không có khả năng!

Giang Minh Nhân vỗ vỗ cái bụng bằng phẳng, sau đó cũng không quay đầu đi đến khu gia vị, cầm một lọ nước tương liền nhanh chóng đi đến quầy tính tiền, về mặt lại có vẻ không yên lòng, thậm chí liên tiếp quay đầu nhìn về cái góc bày cái kia.

“Tiểu thư, xác định tính tiền sao?” Học sinh làm part-time tri kỷ hỏi.

“Àn, như vậy là đủ rồi.”

Giang Minh Nhân trấn định bản thân, ngàn vạn lần không thể hoảng, trên thế giới không có chuyện trùng hợp như vậy, vận khí của cô cũng tuyệt đối không có “tốt” như vậy.....

“Chờ một chút!” Giang Minh Nhân đột nhiên hô to, khiến học sinh làm part-time sợ tới mức tim thiếu chút nữa là ngừng đập. “Tôi, tôi còn muốn đi lấy vài thứ.”

Cô hít sâu một hơi, sau đó quay lại cái góc kia, tùy tiện lấy một cái que thử thai, sau đó cúi đầu một lần nữa trở lại quầy tính tiền.

Đợi đến đêm khuya, Giang Minh Nhân giống như kẻ trộm, lén lút cầm que thử thai, trốn trong phòng tắm, bắt đầu nghiên cứu hướng dẫn sử dụng.

“Âm tính là chưa mang thai, dương tính là có mang thai..... Ngô, thật đơn giản dễ hiểu.”

Cô nghiêm túc đọc hướng dẫn sử dụng, sau đó hít sâu một hơi, bắt đầu tiến hành thí nghiệm vĩ đại, trong lòng liệu mình cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng là dương tính, ngàn vạn lần đừng là dương tính.....

Năm phút sau –

“Không thể nào!” Trong phòng tắm truyền ra một tiếng hô the thé.

Giang Minh Nhân một tay bịt cái miệng nhỏ nhắn, một tay nắm chặt que thử thai, hai mắt trừng lớn, trông mắt đều nhanh rớt xuống.

Dương tính..... Cự nhiên là dương tính!

Làm sao có thể là dương tính?

Làm sao có thể có loại chuyện này! Đây, đây thật sự là rất khoa trương..... Cô không tin!

Nhưng là, sự thật trong tay, muốn giả bộ không biết cũng không khả năng.

“Nhân Nhân, con ở phòng tắm làm cái gì?” Nghe được tiếng thét chói tai, Giang mẩu ở bên ngoài gõ cửa dồn dập. “Có phải hay không té ngã? Có hay không bị thương?”

“Không, không có, chỉ là không cẩn thận vấp một cái, con không sao, mẹ trở về ngủ đi.” Giang Minh Nhân liền thanh âm đều đang run run, trong gương phản chiếu khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập mờ mịt cùng kích động.

Cho đến khi tiếng bước chân Giang mẩu đi xa, Giang Minh Nhân mới cả người vô lực ngồi xổm xuống, hai mắt vẫn gắt gao trừng que thử thai dương tính.

Ly hôn xong mới phát hiện chính mình mang thai, ông trời cũng thật thích trêu đùa cô đi?!

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Tiểu baby mới là một cái tiểu phôi thai chưa thành hình, nhưng đã không có ba ba, chỉ còn có mẹ sống nương tựa lẫn nhau, thật đáng thương nga! Hơn nữa, cô thực sự còn chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ, cô rất khản trương cũng thật sợ hãi.

“Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ.....” Giang Minh Nhân vỗ về cái bụng bằng phẳng, biểu cảm càng thêm ai oán.

Không biết tại sao, trong lòng đột nhiên nhớ tới khi Giang mẫu nói chuyện ban sáng còn có biểu cảm ngọt ngào trên mặt lúc ấy, lại nghĩ đến bộ dáng chính mình mang thai cô đơn mà đáng thương, trong lòng nhất thời thật là khó chịu.

Hiện tại nhận sai còn có thể sao?

Vì tiểu baby mà cúi đầu trước đáng giá sao? Nhưng bụng là do hai người cùng nhau làm lớn, chung quy cũng không thể để cô một người gánh vác chuyện phiền não này đi? Hơn nữa ly hôn xong mới phát hiện đã có thai, đứa nhỏ này rốt cuộc là theo ai?

Chẳng lẽ còn muốn ra tòa tranh quyền giám hộ? Trước mặt truyền thông trình diễn tiết mục vì tiểu hài tử mà xé rách mặt?

Nếu, lúc trước cô không xúc động như vậy, không tùy hứng hồ nháo như vậy, không suy nghĩ kiliên ký giấy thỏa thuận li hôn, hiện tại có phải hay không sẽ không đi đến bước này?

Nếu, lúc trước cô kéo tây trang của anh, giống cái người đàn bà chanh chua chất vấn anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì, mắng to anh vì sao muốn đem cô giấu ở trong nhà, không cho người khác biết cô là thê tử của anh, có lẽ sẽ không có kết cục như bây giờ?

Nếu, chính là nói nếu..... Có nhiều lắm “nếu”, nhưng chuyện ly hôn trước mắt cô là thật, bao nhiêu “nếu” cũng không hữu dụng.

Đều do cô yếu đuối, không có dũng khí đem sợ hãi quanh quẩn dưới đáy lòng từ trước tới nay đều nói hết ra, hết thấy đều là cô gieo gió gặt bão, không trách được ai.

Giang Minh Nhân càng nghĩ càng khổ sở, thấp giọng nghẹn ngào đi ra.....

Cô thực sự..... Thực sự rất nhớ anh..... Tưởng niệm cái nam nhân vô tình lạnh lùng kia, rất muốn rất muốn gặp lại anh.

Nhưng anh còn nguyện ý nhìn đến cô sao?

Có thể hay không vừa thấy cô liền xoay mặt ra chỗ khác, hay là lại đối cô lộ ra biểu cảm lạnh lùng không chút liên quan, liền ngay cả nhìn cũng không thèm liếc nhìn cô một cái?

Cô rất bất an, rất sợ hãi, không biết bây giờ phải làm sao với tiểu baby trong bụng, lúc này đây, bên người thể nhưng không có ai để dựa vào.....

Cô thực sự..... Rất muốn thấy mặt anh.

“Tổng giám đốc, có cần tôi ngày mai liên hệ vài văn phòng thám tử trừ danh, nhờ bọn họ hỗ trợ tìm người?”

Tiền Hòa Bách một bên lái xe, một bên nhìn kính chiếu hậu trộm dò xét Triển Hoàng Tu ngồi ở phía sau.

Triển Hoàng Tu chỉ là cánh tay chống cái trán, không có trả lời, nhưng Tiền Hòa Bách biết, bình thường tổng giám đốc không có phủ quyết thì chính là ngầm đồng ý.

Lại nói anh có thể bảo trụ bát cơm hẩm là anh gặp may mắn, ngày đó anh chưa được sự cho phép của tổng giám đốc mà tự tiện đưa phu nhân đến bữa tiệc, làm hai người bọn họ thiếu chút nữa tranh cãi một trận ầm ỹ.....

Chỉ là nhớ lại tình hình ngày hôm đó, Tiền Hòa Bách nhin không được mà đánh cái rùng mình.

Không nghĩ nữa, vẫn là chuyên tâm lái xe, an an toàn toàn đem tổng giám đốc đưa về nhà quan trọng hơn.

Tổng giám đốc phu nhân đã mất tích một tháng, trong khoảng thời gian này, toàn bộ tập đoàn Hoàng Duệ đều bị áp suất thấp bao phủ, người người cảm thấy bất an.

Xem ra, tổng giám đốc thực sự thực yêu tổng giám đốc phu nhân..... Thực sự không hiểu vì sao tổng giám đốc phu nhân ba ngày hai buổi lại chọc tổng giám đốc phiền toái, hại tổng giám đốc đau đầu phiền lòng, làm cho người bên cạnh cũng bị liên lụy?

Tiền Hòa Bách đem xe chạy vào đại trạch xa hoa, không nhịn được lại nhìn kính chiếu hậu liếc mắt một cái, vẻ mặt tổng giám đốc vẫn là u ám lạnh lẽo, so với khí thế đàm phán trên thương trường còn làm cho người ta sợ hãi hơn.

“Tổng giám đốc, chủ tịch Triển gọi điện tới, ông ấy nói có một chút chuyện muốn cùng ngài gặp mặt nói chuyện.”

“Tôi biết.” Triển Hoàng Tu đáp lại cực lãnh, phảng phất người được đề cập trong lời nói cùng chính mình không chút nào liên quan.

“Có cần tôi giúp ngài cùng chủ tịch an bài thời gian gặp mặt hay không.....”

“Không cần.”

Ách..... Khẩu khí tổng giám đốc không được tốt lắm, đây là ý tứ xử lý lạnh sao? Nhưng là thái độ chủ tịch Triển trong điện thoại có vẻ hỗn hển, tựa hồ đã cùng tổng giám đốc cãi nhau một trận, lại âm ỹ chưa ra kết quả.

“Vậy tổng giám đốc.....” Tiền Hòa Bách dừng xe xong, không nhịn được run lấy bầy.

“Chuyện này tôi chính mình sẽ xử lý.” Triển Hoàng Tu bài ra bộ dáng không muốn tiếp tục bàn luận.

“Vâng.” Tiền Hòa Bách thực thức thời nhanh chóng ngậm miệng.

chương 6.2

“Trở về đi!” Triển Hoàng Tu nhàn nhạt nói, ôm lấy công văn tư liệu chưa xử lý xong xuống xe.

Đèn trong vườn chiếu lại đây, làm thân hình thon dài cao lớn của anh kéo thành một đạo bóng đen thật cô đơn, bước chân luôn luôn tự tin cùng tao nhã, lúc này cũng có chút lực bất tòng tâm.

Đã một tháng..... Không có tiểu thê tử bên người, thế nhưng đã một tháng.

Không có cô, căn nhà như là mất đi sinh mệnh, trống rỗng cùng u ám; Không có cô, anh ngay cả hô hấp đều cảm thấy thực khó khăn, thế giới xung quanh chỉ còn lại hai màu trắng đen, mất hết tất cả sắc thái vốn có.

Không có cô, anh thực sự biến thành một cái máy kiểm tiền chỉ biết đi lại, lúc ăn cơm không có cô ở bên tai ồn ào cái này ăn ngon, cái kia không thể ăn, thức ăn dù hương vị có ngon đến đâu với anh cũng thật nhạt nhẽo.

Ban đêm thời điểm đi vào giấc ngủ không có nhiệt độ cơ thể của cô làm bạn, anh chính là lẳng lặng mà nằm, thân thể dường như mất đi tri giác, không biết lạnh nóng ra sao.

Anh thực buồn bực bản thân, vì sao lại chọn thời điểm cha chạy đến quấy rối mà cùng cô hờn dỗi? Càng giận chính mình, cứ nhiên lại ở trước mặt mọi người đối xử lạnh nhạt với cô.

Điều làm anh phẫn nộ nhất là, cha mua chuộc người giúp việc trong nhà không biết đã bao lâu, không chỉ giám thị cuộc sống vợ chồng của bọn họ từng li từng tí, còn tự tiện lấy đi giấy thỏa thuận li hôn Giang Minh Nhân nhất thời tức giận mà ký tên.

Không chỉ như thế, cha còn tìm người bắt chước chữ ký của anh, hơn nữa khắc ấn con dấu của anh, sau đó ký tên và đóng dấu lên giấy thỏa thuận li hôn — đơn giản là cha anh rất rõ ràng, đưa con duy nhất do một tay mình bồi dưỡng, tuyệt đối không có khả năng sẽ tố cáo ông ngụy tạo văn thư (giả mạo giấy tờ).

Anh biết phụ thân luôn rất bất mãn về cuộc hôn nhân của anh, thân là con trai độc nhất, anh từ nhỏ đã bị đưa ra nước ngoài học tập, còn chưa hiểu chuyện đã bị tội luyện thành một tiểu đại nhân trưởng thành

hiếu chuyện, anh rất ít khi ngộ nghịch cãi lời cha, cũng luôn làm hết phận sự của người nối nghiệp tập đoàn, không làm các loại hành vi hoang đường.

Cha huấn luyện anh thành một cái máy kiếm tiền lạnh như băng, anh không có dị nghị, đem thanh xuân cùng sinh mệnh đều kính dâng hết thảy cho tập đoàn Hoàng Duệ, anh cũng không có dị nghị, điều kiện duy nhất chính là quyền tự chủ trong hôn nhân, không chấp nhận một cuộc hôn nhân kinh tế.

Bởi vì anh đã gặp qua rất nhiều cuộc hôn nhân không có sinh mệnh, cha mẹ anh là ví dụ tốt nhất, lúc anh còn nhỏ đã ở riêng, tuy rằng ở cùng một mái nhà, cũng đều có cuộc sống riêng, chỉ có các trường hợp trọng yếu mới có thể tay dắt tay xuất sắc biểu diễn một màn thân mật.

Anh không cần loại hôn nhân đã chết như vậy, anh muốn tìm một nữ nhân mà mình thật tình muốn bảo hộ, anh muốn tạo nên một cuộc hôn nhân có sinh mệnh có huyết nhục, tìm được căn xương sườn trên người anh bị rơi mất kia, đem cô khảm vào trên người mình, làm nên một sinh mệnh hoàn chỉnh.

Người này chính là Giang Minh Nhân, tiểu thê tử của anh.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh liền động lòng vì cô, vì tuổi trẻ và tinh thần phấn chấn của cô, hoạt bát sáng sủa, như là một đóa hoa hồng xán lạn vĩnh viễn không bao giờ héo rũ, càng giống ánh mặt trời ấm áp, chiếu sáng sinh mệnh lạnh như băng của anh.

Anh thật sự rất yêu cô, nhưng lại không biết nên thế nào kể ra tấm lòng tràn đầy tình yêu, chỉ có thể sủng cô, dỗ cô, chỉ cần cô vui vẻ, cái gì cũng theo cô.

Nhưng anh rất rõ ràng, ánh mắt hà khắc của ngoại giới cùng với tâm tính lạnh lùng của xã hội thượng lưu, ắt sẽ làm cô trở thành tiêu điểm để mọi người soi mói, trở thành đề tài chế nhạo lúc trà dư tửu hậu.

Chim sẻ biến thành phượng hoàng vĩnh viễn là câu chuyện đồng thoại mọi người trầm nghe không ngấy, đương nhiên cũng sẽ có rất nhiều người khó nén tâm tính ghen tị, khẳng định sẽ dùng ngôn ngữ vừa khắc nghiệt vừa chua xót để công kích.

Từ nhỏ sinh trưởng trong giới thượng lưu, anh rất hiểu người trong giới này, bọn họ tán gẫu chuyện phiếm với nhau nhìn như lễ phép khách khí, thực chất chính là dùng ngôn ngữ ác độc đàm luận cô.

Có thể nghĩ, một đồn mười, mười đồn trăm, bọn họ sẽ dùng mọi biện pháp bịa đặt thành các phiên bản khác nhau, suy đoán bối cảnh cuộc hôn nhân này.

Nguyên nhân vì việc này quá mức rõ ràng, anh sợ cô sẽ bị tổn thương, không hy vọng cô phải chịu loại soi mói cùng bình luận vô vị này, càng lo lắng cô sẽ vì vậy mà chịu đả kích lớn hoặc lưu lại bóng ma trong lòng, khiến cho tình cảm vợ chồng bọn họ bị ảnh hưởng mà biến hoá theo chiều hướng xấu, cho nên anh mới nghĩ hết cách đem cô giấu đi, không cho đại chúng có cơ hội thăm soi xem xét cô, cũng không làm cho cô phải cả ngày sống trong sợ hãi bị đội chó săn truy đuổi.

Không muốn cô hiểu rõ mọi chuyện, là phương thức anh bảo hộ cô, đem cô giấu đi, lại là biểu hiện anh quá yêu cô.

Triển Hoàng Tu không biết, loại thái độ này lại làm cho Giang Minh Nhân hiểu lầm.

Bọn họ đều có nỗi sầu riêng, cũng đều có bất an. Hai người bọn họ, một người không giỏi bộc lộ cảm xúc, một người khuyết thiếu dũng khí mà không dám thẳng thắn với nhau, cho nên liên tiếp tạo thành vô số hiểu lầm.

Triển Hoàng Tu không dự đoán được, cha anh thế nhưng sẽ chọn thời điểm mãnh cảm này mà nhảy ra làm rối, thậm chí không tiếc nguy tạo văn thư để chia rẽ bọn họ.

Anh chưa từng phần nộ như vậy, sau khi làm cô xoay người chạy đi, anh nhặt lên túi da bên chân, mở ra liền thấy rõ ràng chồng tài liệu kia, phần nộ của anh đối với cha tựa như một phen liệt hỏa hùng hực, tới bây giờ chưa hề tiêu giảm nửa phần bán hào.

Không cần đối chất nhau, cũng không cần hỏi, anh có thể đoán được cha làm cái chuyện tốt gì với tiểu thê tử của anh; Mà lúc đó anh cái gì cũng không biết, còn bày ra tư thái lạnh lùng như vậy với cô, khiến cô càng thêm tin tưởng giấy thoả thuận li hôn có chữ ký và con dấu của anh là thật.

Một khắc cô xoay người chạy đi kia, trên mặt lộ ra thần sắc yếu ớt lại đau thương đến nay vẫn khắc thật sâu trong tâm trí của anh, thường thường hiện lên trước mắt, khiển trách lương tâm của anh.

Anh có thể nào thương tổn cô như vậy? Cô nhất định thực đau lòng, rất khổ sở, mới có thể trốn đi, không cho bất luận kẻ nào tìm được cô.

Vừa nghĩ đến đây, Triển Hoàng Tu liền đối chính mình tràn ngập tức giận, chỉ có thể liên tục không ngừng công tác đến mất ăn mất ngủ trừng phạt chính mình.

Ngắn ngủi một tháng, thể trọng của anh đã tụt hơn 3 kg, gương mặt tuần mỹ có vẻ gầy hơn, thân thể lại ốm đi thấy rõ.

Anh mỗi ngày trở về ngôi nhà không có tiểu thê tử, cảm giác chính mình là một cái xác không hồn, chỉ có thể đối với ngôi nhà lớn trống rỗng này ném thử một mình cô tịch.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, anh đẩy ra cửa lớn, đứng ở cửa vào, ánh sáng mờ nhạt ấm áp của ngọn đèn trong phòng khách phối hợp với thanh âm nấu nướng của a di giúp việc ở phòng bếp, hết thấy đều có vẻ không còn ý nghĩa.

Anh thậm chí đã không còn cảm thấy đói, mỗi ngày chỉ ăn một bát cơm, còn lại đều dựa vào lượng lớn cà phê đen để nâng cao tinh thần.

Anh đi vào phòng trong, đem tài liệu ném lên sofa, cởi ra áo vét màu đen, tháo xuống cà vạt trói buộc gáy cả một ngày, đi đến bên cạnh cửa sổ, sắc mặt âm trầm ngăm nhìn một chậu xương rồng.

Phòng bếp liên tục truyền ra tiếng thái rau có quy luật, còn có thanh âm sôi sùng sục canh nóng cùng thịt bò trong lò nướng, mùi hương từng đợt thổi đến, trêu chọc khứu giác cùng vị giác.

Triển Hoàng Tu càng nghe càng phiền, rõ ràng đã phân phó a di giúp việc không cần chuẩn bị bữa tối, còn phải rời đi trước khi anh về nhà, vì sao a di giúp việc chính là không hiểu mệnh lệnh của anh?

Anh hai tay dút vào túi quần, xoay người đi hướng phòng bếp, một khắc trước khi bước vào phòng bếp, lại nghe thấy một tiếng hô đau rất nhỏ.

“Nóng quá!”

Triển Hoàng Tu sửng sốt, bước chân không tự giác dừng lại, đứng yên ở cửa phòng bếp, ánh mắt thâm u dừng trên bóng lưng nhỏ bé đang bận rộn kia.

Tiểu thê tử mất tích đằng đằng một tháng, giờ khắc này đang đứng ở trong phòng bếp, tóc dài buông xuống trước ngực, trên người mặc tạp dề trắng tinh, một tay cầm dao thái, một tay ấn củ hành tây, cố gắng nhin xuống cảm giác cay nồng, không cho nước mắt rơi xuống.

Cô cắt quá mức chuyên chú, hoàn toàn không phát hiện ánh mắt nóng rực phía sau.

Đây là lần đầu tiên trong đời Giang Minh Nhân xuống bếp, cũng là thành quả nghiệm thu từ cuộc đặc huấn hơn nửa tháng của Giang mẫu, từ đi chợ chọn lựa nguyên liệu nấu ăn đến rửa rau, thái rau, hạ nồi đun nấu, mọi thứ xuất đều do chính tay mình làm.

Cô làm một đồng tự kiểm điểm, buổi tối khi mất ngủ thì úp mặt vào tường sám hối, tính ra từ lúc kết hôn đến ly hôn, cô hình như chưa làm tròn nghĩa vụ của một người vợ.

Kết quả càng nghĩ càng vã mồ hôi, quyết định trước bắt đầu từ điều cơ bản nhất – nấu nướng, theo giúp đỡ Giang mẫu ở phòng bếp, học tập như thế nào vì lão công thân ái mà đun nấu ra bữa ăn tốt nhất mỹ vị nhất.

Có lẽ anh sẽ không cảm kích, thậm chí là khinh thường mà không thèm nhìn đến, nhưng ít nhất trước khi hai người triệt để kết thúc, cô muốn tự tay vì anh xuống bếp, nấu một bữa tối tràn ngập yêu thương cùng quan tâm.

Cho dù không thể vẫn hồi, cho dù hết thấy vất vả chỉ đổi lấy thành quả cuối cùng là sự lạnh nhạt của anh, cô vẫn như cũ tự nguyện làm, hơn nữa lấy việc này để giảm bớt nội tâm áy náy.

Bất quá..... Này hành tây cũng quá sắc đi? Hại cô nước mắt như là không cần bàn trước liền liền mình chảy ra, ánh mắt cũng khó mà mở ra được, vừa rồi lúc nếm nếm canh còn không cần thận bị bỏng lưỡi.

Giang Minh Nhân một bên cắt, một bên lau quệt nước mắt trên mặt, phát hiện thịt bò đã chín, cô buông dao thái, dự tính nếm thử một chút hương vị.

Đang lúc cô phải đi đến bếp lò, một đôi cánh tay ấm áp lại đột nhiên từ phía sau ôm lấy thắt lưng của cô, cường ngạnh đem cô cuốn vào một khối ấm áp quen thuộc.

Cô kinh ngạc sửng sốt, còn chưa có mở miệng, bên tai tức khắc truyền đến tiếng nói khàn khàn đầy nhớ nhung của Triển Hoàng Tu.

“Nhân Nhân, thực xin lỗi, tất cả đều là anh sai, em mất hứng có thể đánh anh mắng anh, không cho em lại rời khỏi tầm mắt của anh lần nữa.”

Anh không chút do dự mở miệng xin lỗi, đơn giản là tôn nghiêm đàn ông đứng trước tình yêu đều trở nên nhỏ bé yếu ớt, không có cô, chính là đánh mất ý nghĩa để sống, cho dù có được hết thảy cũng chẳng khác gì người chết.

“Hoàng.....” Cô dùng giọng mũi dày đặc hô một tiếng, tuyến lệ bị hành tây kích thích qua, hai mắt lại bắt đầu nổi lên sương mù.

“Không cần lại rời anh đi.” Anh buộc chặt hai cánh tay, như là muốn chặt chẽ chứng minh cô trong lòng không phải ảo ảnh.

“Em không có rời đi..... Em tưởng anh không cần em.” Giang Minh Nhân khóc thút thít nghẹn ngào nói.

“Anh không có không cần em, là lỗi của anh, anh không nên hờn dỗi với em, để em chịu ủy khuất.” Triển Hoàng Tu sâu kín thở dài, sau đó cúi người hôn gáy cô, hai tay khóa thật chặt, sợ cô sẽ lại ra đi không lời từ biệt.

“Nhưng là..... Anh đã ký tên vào giấy thỏa thuận ly hôn.....”

“Kia không phải anh, là cha anh tìm người bắt chước chữ kí của anh, cho dù muốn anh buông tha tất cả, anh cũng sẽ không cho em rời đi.”

“Cha vì sao muốn làm như vậy?” Giang Minh Nhân không tin, đơn giản là ngày đó ở tiệc từ thiện, gương mặt lạnh nhạt của anh như đối đãi với người xa lạ còn khắc sâu trong tâm cô.

“Ông ấy hy vọng anh ly hôn, sau đó dựa theo an bài của ông tiến hành một cuộc hôn nhân kinh tế, làm cho tập đoàn Hoàng Duyệt có thể mở rộng làm ăn.” Triển Hoàng Tu không còn trầm mặc ít lời, vì cởi bỏ khúc mắc cùng hiểu lầm giữa hai người, anh giải thích kỹ càng tỉ mỉ cẩn thận, chỉ sợ cô không tin.

“Thật vậy chăng? Anh thực sự không gạt em?” Cô rất sợ hãi đây chỉ là ảo tưởng của bản thân, càng sợ hãi một khi xoay người, anh lập tức liền biến mất không thấy.

“Anh yêu em, anh không thể không có em.”

Triển Hoàng Tu thần nhiên không hề do dự thấp giọng thông báo, sau đó đem tiểu thê tử vui đến phát khóc trong lòng quay lại đối mặt chính mình, một đôi mắt sâu thẳm gắt gao khóa lại khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc sụt sùi của cô.

“Nhưng mà..... Vì sao anh có vẻ rất sợ người khác biết em là vợ của anh, vì sao ngày đó muốn làm bộ như không biết em? Thái độ này làm cho em cảm thấy chính mình rất tệ, hình như là một sự sỉ nhục làm anh mất mặt.”

Thì ra, nội tâm cô bất an là vì thế.

Triển Hoàng Tu thở dài một hơi, càng thêm buồn bực chính mình biểu đạt vụng về, làm hại tiểu thê tử thân ái đem chính mình nghĩ đến không chịu nổi như vậy.

“Nhân Nhân, là lỗi của anh, anh không nói rõ ràng, làm em hiểu lầm.”

“Hiểu lắm?” Cô khóc thút thít ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn đôi mắt tràn ngập trù mẫn vô hạn của anh.

“Anh làm như vậy, là vì không muốn cho em bị thương, không muốn để bất quái truyền thông nhằm chán này bình luận em, không muốn cho em sống trong ánh mắt xem xét của ngoại giới, anh muốn cho em cuộc sống tự do tự tại, chứ không phải mỗi ngày chú ý đại chúng đối đãi em thế nào, hoặc là suy đoán hôn nhân chúng ta ra sao.”

Triển Hoàng Tu thâm thía giải thích, đem nội tâm chân thực nhất của mình cùng suy nghĩ khát vọng thủ hộ cô, không chút nào giữ lại toàn bộ nói ra.

Giang Minh Nhân nghe được liền sửng sốt, mới bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra (convert: nguyên lai) nguyên nhân chân chính anh mọi cách không muốn để cho cô sáng tỏ là xuất phát từ yêu, anh dùng hết tâm cơ cùng biện pháp để bảo hộ cô, mà cô lại nghi thần nghi quỷ tưởng anh ghét bỏ chính mình.

Liền nói mấy câu đơn giản như vậy, cô lại ngại cho mặt mũi mỏng manh cùng với lòng tràn đầy tự ti, mà thủy chung không dám mở miệng hỏi, chính mình miên man suy nghĩ, hiểu lắm cái này lại hiểu lắm cái kia.....

Cô thật là một người vợ không tốt..... Cô thực sự rất hổ thẹn, thực xin lỗi lão công yêu thương của cô.

“Em cũng có sai..... Em rất tùy hứng, liền thích cổ tình gây sự, anh mỗi ngày đi làm mệt như vậy, em lại còn không sẵn sóc..... Em thật là cái đại ngu ngốc!”

Giang Minh Nhân vừa khóc vừa nhận sai, hai tay gắt gao bầu chặt hai tay lão công, thân mình mềm mại vùi vào trong lòng anh, triệt để bày tỏ ủy khuất cùng tưởng niệm lâu nay.

“Nhân Nhân, đừng khóc.” Anh ôn nhu dỗ, đem thân mình mềm mại đồng dạng tưởng niệm đã lâu ôm chặt, bù đắp lại hư không to lớn cùng tịch mịch trong khoảng thời gian này.

“Hoàng, em không muốn ly hôn với anh, em rất yêu anh.” Cô rất thương anh, thực sự rất thương anh.

Triển Hoàng Tu nở nụ cười, sau đó cúi đầu, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng, rất ôn nhu hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn đang khóc nức nở của cô, một tay nâng lên eo mảnh khảnh, làm cho cô gần sát thân hình tràn ngập khát vọng mãnh liệt của anh.

Thịt bò trong lò còn đang sôi, mùi hương lan chậm chậm trong không khí, khiêu khích khứu giác cùng vị giác bọn họ, hai người lại hồn nhiên đã quên đói, chính là khẩn thiết hôn nhau.....

7. Chương 7

May mắn còn chưa kịp bày bàn, đồ ăn cũng còn chưa mang lên

Triển Hoàng Tu đem cô vợ nhỏ bị hôn đến choáng váng ôm lấy, kéo chiếc ghế dựa vương bận ra, động tác vội vàng luống cuống đem Giang Minh Nhân ôm đến trên chiếc bàn dài cẩm thạch màu trắng ngà.

Cô thẹn thùng nhiễm đỏ hai gò má, anh lại hoàn toàn không cho cô thời gian mở miệng kháng nghị, lập tức cúi người che lại cánh môi của cô.

Anh giống như là thèm khát thật lâu, điên cuồng dùng đầu lưỡi mút lấy ngọt ngào trong miệng cô, quần lấy cái lưỡi non mềm ẩm ướt, khéo léo liếm mút cánh môi cô, thậm chí còn phát ra mút thanh rất nhỏ (Tiểu : thanh âm liếm mút á *đỏ mặt~) , làm hai gò má cô càng thêm đỏ ửng.

Bàn tay to thô lỗ tham lam phủ lên trên cao ngất đầy dầ, xuyên thấu qua vật liệu may mặc khi nặng khi nhẹ chà xát, một bàn tay còn lại vuốt ve qua lại giữa hai chân trắng mịn của cô, còn vén cao làn váy, khiến hai đùi ngọc bạch cân xứng lồ lộ ra.

Có lẽ là tịch mịch rất lâu, hiện tại lại nồng nhiệt ôm hôn cùng âu yếm nơi tư mật của cô đã trào ra đại lượng thủy tuyến ngọt ngào, khiến cô theo bản năng muốn khép hai chân lại.

Nhưng anh lại cường ngạnh chế trụ hai chân cô, sau đó đem cô ôm lên trên bàn, để cô hoàn toàn nằm hẳn ở trên bàn cơm cẩm thạch, thân thể cường tráng theo đó phủ lên đem cô vây dưới thân thể cao lớn.

“Không cần.” Giang Minh Nhân đột nhiên cự tuyệt ra tiếng, sau đó khởi động thân trên, tại trên khuôn mặt tuần tú đang kinh ngạc kia khẽ hôn nhẹ giống như lông chim lướt qua.

Cô vụng về hôn lại triệt để khơi dậy dục vọng cực nóng trong cơ thể anh, cô chủ động đưa đầu lưỡi ngọt ngào trong miệng khẽ thăm dò, anh chế trụ sau gáy cô, cho cô một cái hôn sâu vô cùng nhục dục.

“Lần này..... để cho em bắt đầu trước.....” Cô vợ nhỏ mê người dùng vẻ mặt e lệ đáng yêu nói.

Triển Hoàng Tu phảng phất giống như say, ánh mắt sắc bén dần nhu hòa, thu liễm khát vọng cường đại vận sức chờ phát động, khuôn mặt tuần tú ôm lấy cô ôn nhu cười yếu ớt, cùng cô vợ nhỏ then thùng trao đổi vị trí.

Giang Minh Nhân vươn đôi tay nhỏ bé mềm nhũn, học theo nữ nhân trên phim dụ dỗ nam nhân, đem Triển Hoàng Tu đẩy ngã trên bàn dài.

Sau đó cô khom người, học theo anh liếm hôn môi của anh, chiếc mũi cao thẳng cùng khuôn mặt tuần mỹ như pho tượng, hai tay run nhẹ vội vàng cởi caravat, lại cởi bỏ từng nút từng nút khuy áo.

Bàn tay tuyết trắng mềm mại ta nhỏ bé kia xoa ngực cứng rắn, Triển Hoàng Tu phát ra một tiếng thở dài dày đặc, phảng phất như chiếm được thỏa mãn thật lớn.

Cô còn không có ý tốt thưởng thức ngực trần trụi của lão công thân ái, đường cong cơ thể hoàn mỹ cùng làn da màu lúa mạch thoát nhìn vô cùng gợi cảm, nhớ tới thân mình tinh trắng này lúc trước như thế nào cuồng dã ở trên người cô, tiến hành tra tấn ngọt ngào, mặt cô nhất thời lại hồng giống như hoa hồng.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động, thực sự rất then thùng nga.....

“Hôn anh.” tư thế nằm ngửa khiến cho vẻ mặt Triển Hoàng Tu nhìn qua lưỡi biếng lại bề nghệ, tuy rằng bị cô bắt nằm ở dưới thân, lại vẫn như hoàng đế quân lâm thiên hạ.

Giang Minh Nhân cắn môi dưới, hai gò má ửng hồng, lòng bàn tay dán tại trong ngực nóng bỏng, bắt an mà chuyển động, rung động khiến anh sắp đè nén không được tình hỏa.

Cô tràn ra một nụ cười hồn nhiên lại mềm mại đáng yêu, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, cái miệng nhỏ hơi hơi mở ra khẽ hôn loạn trước ngực anh, chiếc lưỡi thơm tho khẽ thăm dò chơi đùa.

Thân thể Triển Hoàng Tu nháy mắt kéo căng, song chưởng (Tiểu : hai tay) chế trụ eo cùng mông của cô, toát ra biểu cảm bao hàm đè nén cùng thống khổ, lại tựa hồ có loại sung sướng thỏa mãn.

Cô phỏng theo cách anh dạy dỗ, hôn nụ hoa cứng rắn nam tính, lại không biết chính mình đã triệt để châm lên lửa dục vọng mãnh liệt.

Đợi đến lúc nam nhân bên dưới đã bị cô trêu chọc đến cực hạn, cô mới từ giữa ngực anh thông thả nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn e lệ, sau đó động thủ cởi bỏ tạp dề trên người, hơn nữa còn đưa cánh tay trợ giúp người phía dưới kéo xuống âu phục.

Cô vợ nhỏ đang ngồi ở trên người bỏ đi đồng quần áo vướng víu, chỉ còn lại chiếc áo ren nhỏ màu hồng đào cùng với chiếc ren quần lót (Tiểu : hảo nương a~ * lấy tay che mẹn *), mà vật nam tính giữa hai chân anh đã sưng trụ, không chút nào che giấu khát vọng đối với cô.

“Hoàng..... Anh muốn em sao?”

Biểu cảm của cô hồn nhiên lại vô tà, tiếng nói giống như mật ngọt yêu kiều, hai tay thưởng thức dây áo nhỏ, kéo xuống một chút rồi lại kéo về chỗ cũ, nơi non mềm phía dưới cũng nhẹ nhàng cọ vật cứng rắn kia, khiến cho anh một loại khoái cảm vui thích khác lạ.

“Muốn.” Anh khàn khàn đáp lại, dường như bàn tay to đã kiềm chế không được, phủ trên bầu ngực cao ngất bị ren màu hồng đào che phủ.

Nghe được anh không chút do dự xác thực cô hảo vui vẻ, bất an cùng sợ hãi từ trước nhất thời trở thành hư không, cô cơ hồ có thể nghe thấy khát vọng trong cơ thể anh hướng cô kêu gào.

Sâu thẳm trong mắt anh chỉ nhìn thấy cô, một mình cô, loại thỏa mãn này khác xa so với các kỹ xảo tình ái lại càng khiến cô cảm thấy vui sướng.

Dường như là phần thưởng, cô sẵn sàng để sát vào trên thân, khiến anh có thể tận tình xoa nắn tuyệt nhũ no đủ.

Anh bắt đầu cảm thấy không thỏa mãn, thô lỗ đem chiếc áo nhỏ kéo xuống khiến cho hai đóa hoa tường vi nở rộ ra ngoài, kích thích thần kinh thị giác của anh.

Mà cô cũng nhu thuận cúi người xuống, đem hai cánh tay mảnh khảnh chống xuống hai bên khuôn mặt tuần tú của anh, chủ động đưa nơi nở nang mềm mại đến làm cho anh chỉ cần lưỡi nhấc há miệng, có thể tận tình nếm thử.

Anh thậm chí dùng lòng bàn tay thô ráp ở trên nhũ hoa vân vê qua lại hoặc vuốt phẳng, thẳng đến khi hai khóa ngọt ngào đứng thẳng, anh mới đưa chúng nó tiến vào trong miệng, dùng miệng lưỡi hảo hảo an ủi một phen.

“A.....” Lúc anh dùng chiếc lưỡi ẩm nóng cuốn lấy nhũ phong mẫn cảm, tầng tầng khoái cảm nháy mắt tập kích mà đến, cô ngẩng chiếc gáy trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn bật ra tiếng nức nở động tình.

Âm thanh nức nở này giống như thúc giục anh, làm cho anh phần khởi sắp điên cuồng.

Anh không thể tiếp tục tư thế bị động, lại một lần nữa áp lại đây, đem cả thân mình phần nộn đặt ở dưới thân, thô lỗ tháo xuống chiếc áo nhỏ màu hồng, để bầu ngực duyên dáng mềm mại triệt để bày ra.

Cô không che không giấu, quyết tâm muốn hóa thân thành tiểu ma nữ dụ hoặc người triệt để sa đoạ, tận lực dập dờn nhũ ba, làm cho ánh mắt anh càng trở nên thâm trầm càng thêm cuồng nhiệt, khát vọng của cô cũng đã mau phá tan điểm giới hạn.

Anh luân phiên mút hôn hai nụ hoa ngọt ngào, đầu lưỡi uốn lượn tại nhũ quang màu phấn hồng, khi thì cuốn lấy, khi thì liếm cắn, thẳng đến khi cô phát ra thanh âm yêu kiều cũng không chịu bỏ qua.

Cô cũng không biết, anh có bao nhiêu khát vọng nàng cô, ngay cả máu đều đã sôi trào như lửa, nam tính cứng rắn nghi lập tức tiến vào nơi non nớt ngọt ngào của cô, cảm thụ cảm giác hòa làm một.

Nhưng trận hỏa này vô cùng mãnh liệt, anh sẽ không để nó tắt quá nhanh.

Anh có thời gian cả một đêm thời gian, trừ phi anh kêu ngừng, bằng không trận tình dục chi hỏa này sẽ vẫn cháy lan xuống.....

Nhũ phong anh đào bị anh liếm mút đã không còn khiến anh thỏa mãn, môi ẩm nóng bắt đầu theo nhũ phong trượt xuống, một đường hôn tới bụng bằng phẳng, tận lực lưu lại ở mắt rốn đáng yêu, khiến cho vật nhỏ nhu nhuận dưới thân càng nhiều xuân triều.

Cô khẽ bắt lực cắn ngón tay mình, thanh âm rên rỉ dâm đãng lại không dùng được bật ra từ cái miệng nhỏ nhắn, thúc giục anh càng thêm như dã thú.

Môi của anh đi đến đùi nàng, tay lưu loát cởi ra quần lót vô vị đang che lấp, sau đó đem hai chân bạch ngọc đẩy ra, bàn tay to nâng lên mông tuyết trắng, đem mặt phủ xuống hoa viên cấm kỵ đang chảy mật kia.

“A..... Làm sao có thể như vậy..... Anh hư hỏng..... Anh không thể.....”

Thân thể trần truồng mềm mại xinh đẹp của Giang Minh Nhân rung động, dùng thanh âm ngọt ngào lên án tội ác của anh. Anh thể nhưng dùng cái miệng của anh, còn có đầu lưỡi liếm mút nơi đó..... Cô hội thẹn thùng chết mất.

Chiếc lưỡi tà ác nồng nhiệt hăng say hôn mút nơi nữ tính của cô, đài hoa yếu ớt non nớt bị hôn ửng hồng, tình triều mãnh liệt không ngừng tràn ra.

Như vậy còn chưa đủ, anh tham lam đưa một ngón tay vào thăm dò, đầu lưỡi thì ở trên đài hoa uốn lượn rút ra đưa vào, cô cao giọng rên rỉ, phảng phất toàn bộ nơi nữ tính đều bị anh ngâm trong miệng, thân thể

cùng linh hồn đều trở thành nô lệ của anh (Tiểu : cấp cứu , cấp cứu ta cần máu gấp * che mũi , ngửa mặt lên trời *) .

Anh mút hôn âm nhu mềm mại, hoặc là dùng đầu lưỡi giao hoạt đùa giỡn, thậm chí phát ra tiếng vang âm thầm, làm cho nàng thẹn thùng đến tận đỉnh, càng đem hai chân đặt lên trên vai anh, khiến cho u động thần bí ẩn ướt kia hoàn toàn lộ ra ở trước mắt anh.

“Không được.....” Cô ngượng ngùng phát ra nức nở.

Anh lại lộ ra mỉm cười mê người, sau đó lại lần nữa cúi người vùi vào hoa viên dính đầy xuân lộ, ôn nhu mà mút hôn, chiếc lưỡi đậm đậm dò xét, thậm chí tiến thẳng vào u kính ngọt ngào, càn quét đỉnh hoa mảnh mai mẫn cảm.

Cô giống một khối bơ dần dần hòa tan ở bên trong miệng lưỡi của anh, chỉ có thể yêu kiều rên rỉ.

Dục thủy ẩm ướt không ngừng chảy ra đến cái miệng của anh, tay anh, còn có bàn ăn cẩm thạch, làm cho anh muốn vĩnh viễn chôn ở bên trong nhạc viên trơn ướt ngọt ngào.

Anh hưng hăng ném thử cô, giống như chỉ có như thế mới có thể giải trừ vết hầu khô nóng, thẳng đến khi cô bị dung nhập vào bên trong cao trào lốc xoáy, ý thức đều vỡ thành mảnh nhỏ, anh mới bằng lòng dừng lại.

“Hoàng..... Không cần.....” Vui thích mạnh mẽ tới , cô rất sợ hãi loại cảm giác này.

“Ngoan ngoan, anh sẽ cho em càng nhiều.”

“Không cần.....”

Anh lại lần nữa chuyển qua bầu ngực tuyết trắng căng tròn của cô, mở ra môi ẩm ngậm lấy nhũ phong bên phải , phảng phất một ngụm nuốt vào lòng của cô, một tay kia âu yếm nhũ hoa tình xảo khẽ run rẩy cần thận che chở.

Khoái cảm giống như bão táp cuốn lại , lần nữa đem cô dung nhập trong bể dục vọng, thanh âm dâm mị nức nở rên rỉ, hai tay bám chặt phía sau lưng rộng rãi của anh, nghênh đón khiêu khích của anh.

“Nhân Nhân, nói em yêu anh.” Anh cởi bỏ khóa kéo, khiến cho thân dưới như cự thú bị đói đã lâu chuẩn bị tiến hành một hồi săn bắn.

Vật nam tính cường tráng kia khẽ để ở mép u kính ướt át phấn nộn, ma sát vòng quanh, giống như cự thú đang kiểm tra con mồi ngon miệng sắp hạ, tiến hành tra tấn ngọt ngào.

chương 7.2

Cô giống như một cây cung, bị anh chặt chẽ kéo căng, không chiếm được thỏa mãn cuối cùng, trống rỗng cùng mất mát luôn luôn lắng trĩu nặng, khiến cô buông tha cho dè dặt cùng ngượng ngùng, chỉ có thể ở trước mặt tình dục giờ lên cờ trắng.

“Hoàng..... Yêu anh..... Em yêu anh.....” Cô hướng anh vươn hai tay trắng mịn, nhưng là lại không chiếm được cái ôm chặt chẽ của anh, anh có lẽ đẩy ra hai tay của cô.

“Nói cho anh, em muốn anh đối với em thế nào?” lòng tham trời dấy, dán tại bên tai cô, một tay ở trên nhũ lõi vân vờ chà xát, tiếng cười trầm thấp khàn khàn trên chốc vùng mẫn cảm của cô.

Cô e lệ cắn một tiếng yêu kiều, cảm giác môi của anh khẽ cắn thùy tai của cô, mang đến một trận xúc cảm ấm nóng, cần thận khiêu khích khiến toàn thân cô nổi lên vui thích.

“A..... Yêu em..... Em hy vọng anh yêu em.....” Vô luận là tâm hồn, hay là thân thể, cô đều cần anh yêu.

Trần đầy lửa nóng, cuồng dã, chỉ cần là đến từ anh, cô đều phải đòi.

“Anh yêu em, Nhân Nhân.” Hắn ở bên tai cô phát ra tiếng thở dốc nồng đậm, thẳng lưng tiến vào địa phương ngọt ngào cực chặt của cô, nam tính dâng trào làm va chạm, mỗi một lần đều muốn đưa linh hồn cô đến địa phương xa lạ .

Giống như muốn triệt để xuyên qua thân thể cô, cùng nhau xuyên suốt linh hồn, anh ôm chặt cô, giống như mất lý trí không ngừng rong ruổi tiến lên.

Thuận theo tiết tấu của anh, cô yêu nhiều vũ động, phảng phất cùng anh triệt để hòa làm một thể, nữ tính ẩm ướt gắt gao hấp thụ nam tính của anh, thật sâu khảm hợp, anh hơi lùi lại thân, mềm mại nộn nhụy liền co rút run run, phảng phất khóc cầu anh lại lần nữa thẳng tiến.

Anh rất đau lòng, rất không nỡ, trong mắt tất cả đều là ôn nhu yêu thương, nhưng là mỗi một lần lại càng thêm trào dâng cuồng liệt sáp nhập cô, khiến cô trở thành ngọt ngào cấm kỵ của anh.

Đồ ăn còn ở trên bếp bởi vì bên trong còn không ngừng đun nấu mà phát ra tiếng vang lách cách kỳ dị hòa cùng tiết tấu luật động của họ tạo thành một bản hòa ca.

“Hoàng..... Hoàng.....” dường như cô bị trúng phải độc ma chú tình dục, không ngừng mà hô tên anh.

“Nhân Nhân, anh yêu em.” Hắn đem chính mình triệt để dung nhập vào thân thể ngọt ngào của cô, ôn nhu hôn cái miệng nhỏ nhắn đang kêu khóc của cô, hai tay phân biệt cái khaimở ra hai đùi tuyết trắng, làm cho nơi tư mật cấm kỵ hoàn toàn hiển lộ ra ngoài.

Anh hung hăng xâm chiếm, lại ôn nhu rời khỏi, mỗi một lần tiết tấu đều có những biến hóa bất đồng, khiến cô vĩnh viễn chìm vào bên trong khoái cảm xa lạ, một lần lại một lần bức ra cực hạn vui vẻ của cô.

Tiếng nước nở dâm lãng hóa thành khúc nhạc buộc chặt tâm hồn anh, tứ chi giao triền là nghi thức thần bí thật tình dâng lên cho nhau.

Anh mất đi lý trí, cô mất đi ý thức, mê loạn mà nguy hiểm, chỉ có thể đi theo sóng triều dục vọng, từng bước kéo lên đỉnh núi cao nhất, ở giữa lửa nóng khoái cảm của chính mình mà mê loạn.

Ánh sáng màu bạc của tủ lạnh phản chiếu ra ảnh ngược hai thân thể giao hoan, cô e lệ muốn nhắm mắt lại, anh không bằng lòng, cường ngạnh chế trụ chiếc cằm tinh xảo của cô, miệng lưỡi liếm hôn cô thở gấp không nghỉ.

“Em nhìn xem, anh yêu em thế nào.” Anh nói xong, mạnh mẽ nắm eo mỏng hung hăng cắm ra rút vào, đảo ra càng nhiều ngọt lộ, làm dịu đi hạ thân cứng rắn nóng bỏng của anh, cũng làm giảm khát vọng của cự thú.

“Hoàng..... Không cần..... Quá mất mặt.....” Cô thẹn thùng cầu xin tha thứ, bởi vì khuôn mặt nhỏ nhắn bị anh quần chế, không thể rời đi tầm mắt, chỉ có thể mờ mịt nhìn ảnh ngược hai thân thể giao triền.

“Em cũng yêu anh như vậy.” Anh không để ý tới cầu xin tha thứ, ra sức xâm chiếm ẩm ướt mềm mại của cô, đem chính mình dung nhập và giữa nơi mềm mại cực chặt.

Mặt kính nhỏ hẹp cuộn cuộn không dứt phun nuốt cự thú đói khát, như là phiếm hương ngọt ngào có độc, một khi hưởng qua sẽ triệt để bị cuốn vào không cách nào thoát khỏi.

Như là muốn đem khí lực toàn thân cao thấp đều hao hết tại lần hoan ái này, anh không hề giữ lại, hoàn toàn kính dâng tinh lực sở hữu trong cơ thể, thẳng đến khi cô từ làn sóng cao trào rơi xuống, anh mới thoáng thu liễm.

Tiểu thê tử diễm đam đáng yêu đáng thương bị anh khi dễ, dường như mất đi trọng lực ngồi phịch ở trên bàn dài bằng đá cẩm thạch, khuôn mặt nhỏ nhắn ẩm ướt vẫn phát ra tiếng nước nhỏ nhỏ vụn, bầu ngực tuyết nộn no đủ vẫn còn ở giữa dư âm cao trào, dập dờn thành một cảnh đẹp lóa mắt.

Thân mình trắng nõn giống như băng tuyết giờ nhiễm lên màu hồng như tường vi , hai cánh tay mảnh khảnh bị hắn giữ trên đỉnh đầu, khuôn mặt xinh đẹp thoát ra khỏi mê vọng của cao trào, bất lực làm người ta muốn hảo hảo thương tiếc.

Ôm lấy tiểu thê tử mệt mỏi, không nỡ để cô nằm ở mặt bàn cẩm thạch lạnh như băng, săn sóc để áo sơ mi của mình ở phía dưới.

Cô lộ ra vẻ mặt không hiểu..... Không phải là đã xong rồi sao?

“Hoàng?” Phát hiện anh không tính về phòng ngủ chính, cô buồn bực nhìn anh.

“Ngoan, tay anh còn không yêu em đủ.”

“Cái gì.....”

Còn không kịp hiểu hết ý anh, thân mình phần hồng mẩn cảm đã bị anh cuốn lại, tư thế xa lạ làm cô cảm thấy sợ hãi, giấy tiếp theo vật nam tính nóng bỏng vẫn cứng rắn đã để ở phía sau tuyết đồn.

“Hoàng..... Không cần..... Như vậy rất kỳ quái.....”

Cô còn chưa có kháng nghị xong, một cái thẳng tiến hung ác thiếu chút đánh bay linh hồn của cô, xâm nhập tê dại khuấy khoả tập kích chỗ ân ái, bức ra thanh âm yêu kiều vừa bình ổn lại.

“A..... A a.....”

Thanh âm ngọt ngào của cô cơ hồ còn trong cổ họng, theo quy luật vận động cường hân không ngừng xâm nhập mà phát ra, tuyết nhũ càng không ngừng ma sát với áo sơmi vải dệt trên bàn, cảm xúc của tơ tằm da thịt cùng trắng noãn đều trơn nhẵn như nhau, làm cho anh có thể an tâm cuồng dã xâm nhập cô, không cần lo lắng bởi vì nhũ lõi bị chiều chuộng mà nhận lấy thương tổn gì .

Như thế nào đều yêu cô không đủ, anh thật muốn dùng hết các loại phương thức, các loại tư thế, hung hăng mà nếm thử cô, khiến cô từ trong ra ngoài đều tràn ngập ấn ký của anh, nhiệt độ cơ thể cùng mùi vị của anh.

“Hoàng..... Không cần..... Người ta không cần.....” Loại cảm giác này thật xa lạ, giống như mau bị anh lôi ra hết, một chút cũng không lưu.

“Muốn, muốn như vậy, em muốn anh, anh cũng nghĩ muốn em.”

Hô hấp dày đặc của anh để ở sau tai cô, hai tay cường tráng hữu lực từ phía sau vòng eo của cô đưa lên, chặt chẽ nắm lấy, cho dù là tư thế lưng đưa lại có thể căn cứ vào cảm giác quen thuộc với thân thể cô, dễ dàng tìm được đóa hồng mai đang đứng thẳng, lấy lòng bàn tay vân vê, hoặc vịn xoắn hoặc vo vê, làm ra những khoái cảm càng thêm khác lạ.

Khát vọng nhiệt liệt giống như vĩnh viễn không thể dừng, chỉ có càng thêm mãnh liệt, càng thêm cuồng dã, cơ hồ vô cùng vô tận.

Thẳng đến khi cự thú chôn sâu ở trong cơ thể cô phun ra một dòng nhiệt khí nóng rực, thân thể nam tính mới hoãn hạ tốc độ, để cô nằm sấp ở trên áo sơmi, tất cả đều là mùi hương chỉ thuộc về anh.

Anh thỏa mãn phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, thân hình ôn nhu nằm ở sau lưng cô, nam tính sừng trưởng chậm chạp không chịu rời khỏi, tham luyện chôn sâu ở trong mật kính trơn ướt.

Anh cúi khuôn mặt tuần tú lưỡi nhấc đặt một nụ hôn ẩm ướt xuống chiếc lưng tuyết trắng cùng đường cong xinh đẹp của cô , giống như dã thú sau khi mệt mỏi liếm láp bạn lữ của mình, trì hoãn sự mệt mỏi của cô.

“Hoàng, ôm em.” cô mệt mỏi yêu cầu.

Anh mỉm cười, rốt cục lùi lại, sau đó đem cô ôm lấy, nhìn thấy tiêm nhũ kia bởi vì ma sát quá độ mà ửng hồng, anh không nỡ nhìn vậy lại dùng miệng lưỡi hảo hảo an ủi, khiến cô lại phát ra tiếng rên yêu kiều, lại lần nữa đem nam tính dâng trào đỉnh nhập trong cơ thể cô.

“Không được.....” Cô mệt mỏi quá, đã không thể làm tiếp.

Anh một bên khuyên dỗ, một bên chính diện đem cô ôm lấy, bàn tay to cẩn thận nâng lên mông trơn nhẵn tốc độ thông thả tiến hành hiệp xâm chiếm tiếp theo.

Rất ôn nhu..... cơ hồ khiến cô trầm mê vào bên trong kết hợp tình xảo kia, ý thức mê loạn, tuyết trắng nhũ phong cạ vào ngực cứng rắn của anh, để cho anh cảm thụ mềm mại cùng mẩn cảm của cô.

“Em nhìn, chúng ta cỡ nào yêu nhau.” Anh dùng tiếng nói trầm thấp khêu gợi dụ dỗ cô nhìn nơi hai người kết hợp, cô lại đỏ bừng hai gò má chỉ dám vụng trộm liếc mắt dò xét một cái, cảm thụ thị giác quá mức tình sắc đánh sâu vào.

Biểu hiện e lệ của cô khiến anh nở nụ cười, vòm ngực cường tráng bởi vì tiếng cười mà ù ù chấn động, tiến tới ma sát hai nhũ lõi màu hồng, sau đó lại rực rỡ tươi đẹp đứng thẳng dậy.

Anh ở bên trong nữ tính ẩm áp lần nữa phóng ra, khiến cô yếu đuối nằm xuống, sau đó đứng dậy đi tắt bếp, giải cứu nỗi thịt bò sắp bị hầm đến cạn hết.

Nhưng là anh lập tức lại nhớ tới bên trong cơ thể cô, kéo cô ngã vào trong lòng mình, đem cô ôm lấy, cô sợ bị rơi xuống, hai chân bạch ngọc gắt gao ôm lấy hông hẹp của anh, anh thấp giọng nở nụ cười, bàn tay to khi nặng khi nhẹ xoa ả hai cánh hoa búp rùn của cô, sau đó bước lên cầu thang đi lên lầu hai.

Chỗ kết hợp bởi vì tiết tấu đi lại mà đông đưa đè ép, tuyền lộ vì tình dục mà chảy xuống dọc theo hai chân, cô phát ra tiếng kêu giống như con mèo nhỏ bất an, ôn nhu an ủi so với cao trào lỗ mãng còn khiến cho người nào đó mê muội hơn.

“Nhưng là..... Hoàng, anh không đói bụng sao?”

Cô xuất phát từ thật tình quan tâm, lại không biết biểu cảm vô tội hồn nhiên trên mặt cùng với câu hỏi ái muội, giống như là mời nam nhân đem cô thưởng thức.

Triển Hoàng Tu lấy khuỷu tay mở cánh cửa phòng ngủ, dưới ánh sáng mờ mờ cúi đầu lộ ra một chút tươi cười ma mị, hai mắt thâm thúy như ác ma chuẩn bị hưởng thụ tế phẩm ngọt ngào phía trước tràn ngập hưng phấn.

Cả người cô nổi lên một cổ khoái cảm, cảm giác được vật nam tính chôn ở trong cơ thể lại cứng rắn lên rất nhiều.

“Anh đói bụng thật lâu, thật lâu.” Hắn khàn khàn nói, sau đó đóng cửa lại, đem hai người vây ở giữa ẩm phòng tình dục chẳng phân biệt được ngày hay đêm.....

8. Chương 8

Thế giới tình dục tựa hồ không có hạn chế thời gian, chỉ có không ngừng trầm luân cùng sa đọa.

Hơi nóng nồng lung một trận lại một trận bắt đầu bốc lên, trong phòng tắm rộng mở sáng ngời, ở dưới mái nhà là cửa sổ trong suốt được thiết kế đặc biệt, có thể một bên tắm bồn một bên thưởng thức bầu trời đầy sao tươi đẹp, thích ý hưởng thụ thời gian chung sống tư mật của mình.

Giang Minh Nhân lười biếng tựa vào trong bồn tắm lớn có thể chứa được gần mười người, cơ thể cùng ý thức đều mềm nhũn, uống sâm panh lão công tự tay đưa tới, khuôn mặt tràn đầy đỏ ửng nhìn ngon miệng như quả anh đào.

Pha một chút tinh dầu dâu tây vào bồn nước ẩm áp, tẩy đi hương vị đồ ăn trên người cô, cả người phấn nộn nộn, thực sự như là một viên dâu tây đường mềm mại ngọt ngào.

“Thật thoải mái nga.....” Cô buồn ngủ ngáp một cái, vừa muốn nhắm lại hai mắt, hai cánh tay cường tráng chậm chậm vuốt ve cái lưng bóng loáng của cô, như là vuốt ve bộ lông mềm mại của con mèo nhỏ, bàn tay to vỗ về qua lại chơi đùa.

Cô mở to hai mắt, quay lại khuôn mặt nhỏ nhắn thực hồng, thấy lão công thân ái mỉm cười sùng nịch, tuần mỹ đến không có thiên lý.

Cô rên rỉ hai tiếng, tiến vào giữa hai cánh tay anh đang mở rộng, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vào sau gáy anh, hết sức làm một tiểu thê tử đang làm nũng.

Anh thấp giọng bật cười, thu hồi cánh tay, đem cô vòng vào trong ngực, một tay khác tìm kiếm dưới mặt nước, thay cô mát xa thắt lưng mỏi nhừ.

“Ân.....” Lực đạo mát xa thật sự rất thoải mái, cô không nhịn được phát ra thả lỏng rên rỉ, nghe vào trong tai nam nhân nào đó lại cực kỳ kích thích.

Anh cúi đầu, dọc theo cái gáy trắng nõn của cô, một đường hướng lên trên cắn hôn cái cằm khéo léo của cô, khiến cô liên tiếp phát ra yêu kiều ngâm nga, sau đó che lại cánh môi vẫn còn sưng đỏ của cô.

“Đêm nay không thể lại..... Không thể a.....” Kháng nghị không có hiệu quả, đầu lưỡi tà ác đã khiêu khai hàm răng của cô, tìm kiếm cái lưỡi e lệ thơm tho trong khoang miệng, đem hơi thở của mình quán nhập trong miệng cô, nhu bọt giao triền.

Lực đạo mát xa cũng dần dần chuyển thành lửa nóng trêu chọc, cọ xát bên trong bắp đùi mẫn cảm, trêu chọc u kính chảy ra từng trận ẩm triều, may mắn là ngâm ở trong nước ấm, bằng không thực sự quá mất mặt.

Cô muốn ngăn cản anh, tay nhỏ bé mềm mại cũng đi theo tìm kiếm trong nước, muốn kéo ra bàn tay to có ý đồ đốt lửa lần nữa kia, nào ngờ cổ tay lại bị anh chế trụ, sau đó ấn vào nơi cứng rắn to lớn của anh.....

Cô rõ ràng ngẩn ngơ, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt nóng bừng.

Nhưng là, ánh mắt anh dần dần sâu thẳm, biểu cảm rõ ràng là niềm sung sướng giải thoát, một loại cảm giác có thể chinh phục nam nhân đột nhiên nảy lên trong lòng, khiến cô trở nên hưng phấn và lớn mật.

Tay nhỏ bé bắt đầu lung tung chơi, thậm chí tò mò mà dùng đầu ngón tay vuốt ve lửa nóng nam tính, anh hô hấp càng ngày càng nặng nề, trực tiếp chống đỡ cô, đem cô bức tiến bể góc, không còn đường trốn.

Cô cho rằng mình làm đau anh, nhanh chóng thu hồi tay nhỏ bé đang nghịch ngợm, hai tay tuyết trắng vội giơ lên cao, dường như chứng minh mình tuyệt đối không có xằng bậy.

Cô nhất thời đã quên chính mình cả người trần trụi, nên khiến cho nhũ lõi tiên diễm chìm trong nước hoàn toàn lộ ra, đứng thẳng như đoá hồng mai nở rộ trên đỉnh núi tuyết trắng, hoàn toàn là tự chui đầu vào lưỡi.

Anh cao giọng nở nụ cười, hơi chút cúi đầu có thể thoải mái ngâm lấy nụ hoa găng gượng kia, đầu lưỡi vẽ quanh quầng nhũ, thậm chí dùng bàn tay xoa bóp chơi đùa, dùng từng cơn lại từng cơn khoái cảm làm tan rã chống cự của cô.

“A.....” Cô nức nở thở gấp, chán ghét chính mình luôn nhanh như vậy liền bại dưới khiêu khích của anh, lại không thể kháng cự anh.

Ngón tay anh gầy gầy dài hoa mềm mại, sau đó lẳng tứ rút ra thọc vào, một ngón còn chưa đủ, tiếp tục tham tiến ngón thứ hai, tận lực đụng chạm chỗ mẫn cảm kia một chút, đem cực hạn của cô ép đến cơ hồ hồng mắt.

Cô bám chặt trong ngực cường tráng của anh, phát ra tiếng khóc ngâm phóng dâng lại yêu kiều.

Anh phát ra thở dài vì không chiếm được thỏa mãn, sau đó chế trụ sau gáy cô, hôn thật sâu, một tay kéo lên đùi tuyết trắng dưới mặt nước, đem dục vọng dần dần thức tỉnh đỉnh hướng bí cảnh ẩm ướt.

Miệng lưỡi lửa nóng liếm mút nhũ lõi, tuyết nhũ bị anh tùy ý chà xát chơi đùa, ngon mềm như bơ, trong cơ thể cô dâng lên một cỗ hư không, khát vọng anh hoàn chinh tràn ngập trong cô.

“Hoàng..... Yêu em.....”

Cô khóc hô, vắn vẹo xoay người, mở ra hạ thân lớn mật chủ động tới gần nam tính bùng bùng phần chấn, chỉ cầu anh hung hăng tiến vào cô, bổ khuyết nội tâm cùng thân thể hư không.

“Anh sẽ, chỉ cần em ngoan một chút.”

Hai tay anh phủ trên lưng cô, đem cô ôm lên thành bể, lưng tựa vào tường đá cẩm thạch, mà anh lại còn ngâm trong nước.

Cô ngồi ở trên thành bể, hai tay chống đỡ hai bên hông, bất lực nhìn xung quanh anh, khát vọng trở lại bồn tắm ấm áp.

Anh cũng không cho cô như ý nguyện, cường ngạnh đem hai chân cô tách ra, làm cho đài hoa âm nhu tràn đầy mật lộ hiện ra trước mắt anh, đài hoa thậm chí bởi vì anh chuyên chú thâm u nhìn chăm chú mà run rẩy co rút, tiết ra lượng lớn mật nước thơm ngọt ngào.

“Không nên nhìn..... Anh đừng nhìn.....” Cô cắn đầu ngón tay, hốc mắt nổi lên ngượng ngùng lệ quang, cùng hạ thân ướt át đều ướt át như nhau.

Đẹp quá!

Anh dưới đáy lòng tán thưởng, đẹp dễ như hai bông đào trước ngực cô, thoải mái kéo hai chân của cô ra, phân biệt đặt trên hai bờ vai của mình, sau đó đem khuôn mặt tuần tú mai bên trong nhập nguồn nước u ám ngọt ngào, làm càn mứt vào, tiết tấu dồi dào phát ra âm thanh dâm lãng.

“A..... Anh làm sao có thể lại như vậy..... không thể như vậy.....”

Thân mình mềm mại phập phồng dong đưa theo liếm mứt của anh, tuyết trắng nhũ phong tới lui, nụ hoa đỏ tươi càng thêm găng gượng, dụ dỗ người ta đến hải, cô cũng mau hít thở không thông.

Anh đem đầu lưỡi đứt đoạn đâm vào u kính chật hẹp, khi thì xoay tròn, khi thì giảo hoạt, sắc dục ngậm mứt non nớt nhụy hoa, khoái cảm xếp thành sóng to, dần dần đem cô bao phủ gần như mất hết ý thức.

Cô the thé khóc kêu, bị cao trào chưa từng có hưng hăng đánh bại, bị đầu lưỡi anh hòa tan thành một bãi xuân thủy.

“Em thật ngọt, thật mềm.” Anh vẫn như cũ có quy luật liếm mứt, sau đó ngậm lấy nộn nhụy, đem nữ tính của cô ngậm ở đầu lưỡi, tận tình khi dễ không ngừng hút ngọt ngào trào ra, như đã bị khát thật lâu.

“Hoàng..... Thực sự không cần.....”

Cô đã vô lực chống cự, chỉ có thể mở ra hai chân gắt gao ôm lấy bờ vai rắn chắc của anh, hai tay ôm lấy đầu của anh, đem nữ tính ẩm ướt nghênh hướng trong miệng anh.

Hai tay anh ấn xoa mông cánh hoa tuyết trắng, miệng lưỡi thật sâu mai nhập bên trong ngọt ngấy ướt át kia, đào móc chỗ ẩn cảm cô giấu trong đài hoa ngọt ngào, tận tình vân vê xoay tròn, cảm giác đài hoa bởi vì quá độ hưng phấn mà co rút nhanh hút lấy lưỡi của anh, phát ra thanh âm như tiếng nhạc, dâm mị phóng đảng.

Anh rốt cục buông ra miệng lưỡi tà ác, nhìn vẻ mặt cô nức nở mê vờng vô lực, bởi vì đạt đến cao trào mà cả người tràn đầy hồng nhật đỏ ửng thân mình cũng ngã nghiêng như say rượu.

Anh yêu thương đem cô một lần nữa ôm vào trong bồn tắm ấm áp, đem hạ thân phần khởi cương cứng xâm nhập hạ thân hư không của cô, lúc nhanh lúc chậm cọ xát, một lần nữa kéo cô vào thế giới tình dục.

“Ôm anh.” Anh không vội tiến vào cô, khàn khàn ra lệnh.

Ý thức của cô đã mê mê trầm trầm, theo bản năng giơ lên hai tay trắng mịn tinh tế, ôm lấy đầu vai hữu lực rắn chắc kia.

Hạ thân anh khẽ húc, giống như trừng phạt cô, cúi đầu cắn cắn nhũ lồi ướt át.

“Không phải tay, dùng chân của em ôm anh.” Nói xong, không quên liếm hôn nhũ lồi run rẩy, thậm chí lưu lại ở trên mấy đạo dấu vết từ cánh môi ẩm ướt của anh.

Cô vô lực suy xét, chỉ có thể thuận theo mệnh lệnh của anh, đem hai chân phù phiếm vòng quanh eo hẹp mạnh mẽ của anh, thuận thế để cho vật cứng rắn to lớn tiến vào nhụy tâm nhu nhuận.

Bọn họ đều tự phát ra một tiếng thở dốc, phảng phất sớm nên một hợp như thế, từ trước đến nay hai người chính là xương cốt của nhau, xuyên thấu qua nghi thức giao hoan mới có thể hoàn chỉnh sinh mệnh.

Anh đầu tiên là ôn nhu, sau là thô bạo, thế nào cũng phải đem mỗi một phân ngọt ngào trên người cô đều ép ra mới bằng lòng đình chỉ, theo dòng nước lúc chìm lúc nổi áp vọt vào trong cơ thể cô, mỗi một lần lại càng sâu, càng mãn.

Cô ngẩng lên khuôn mặt đỏ bừng, mê loạn yêu kiều, cơ hồ khàn giọng ngâm nga, một tiếng so với một tiếng lại càng kiều mỹ yêu nhiều hơn, khiến cho anh hoàn toàn đánh mất lý trí, chỉ có thể theo bản năng dục vọng mà đã man rút ra thọc vào, đỉnh lạt chân tâm mềm mại nhẵn mịn kia, cuồng liệt cùng hưng hân.

Anh giống như con thú bị bỏ đói lâu ngày, ăn nhiều thế nào cũng không thấy ngán, anh vong tình ngậm đầy đà miên nhũ châu lồi, tốc độ va chạm càng ngày càng nhanh, cơ hồ không khống chế được.

“A..... A a.....”

“Ngoan, anh muốn nghe em kêu tên anh.” Anh dỗ cô, đầu lưỡi cùng hạ thân cùng nhau xâm chiếm, đảo tròn trong cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Hoàng..... Hoàng..... Em yêu anh.....” Cô rất yêu anh, yêu đến nguyện ý đem hết thân chính mình đều cho anh.

“Anh cũng yêu em.”

Anh thỏa mãn nở nụ cười, tiếp tục đem tâm lực đặt trên việc cố gắng uy no chính mình, thế nào cũng không phiền hà va chạm nữ thể mềm mại, dò hỏi yếu ớt mềm mại của cô.

Khắp bốn tám đều có dấu vết bọn họ hoan ái, bọn họ như là Adam cùng Eve bị nhốt ở vườn địa đàng, mới ném thử trái cấm mà không thể tự kiềm chế.....

Bọn họ điên cuồng mà làm tình, phảng phất thế giới ngoài cửa phòng là một mảnh hoang vu, hết thảy cũng không còn quan trọng, trừ bỏ nhu cầu sinh lý cơ bản phải xử lý, toàn bộ thời gian đều là hoan ái, giống như tận thế sẽ đến, mỗi một giây phút cũng không nguyện lãng phí, muốn đem toàn bộ ý thức cùng tinh lực đều hao phí trên người nhau, điên cuồng mà yêu đối phương.

Đèn treo tường phát ra thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, tạo nên bầu không khí lúc hoàng hôn, chiếu vào hai cổ thân thể giao triền không ngừng nghỉ, tiếng vang ướt át dâm mỹ ái muội thỉnh thoảng vang vọng bên trong phòng.

“Hoàng..... Không cần..... Không thể lại tiếp tục.....”

Giang Minh Nhân bị đẩy chen chúc tại cạnh tường, bắt lực cản mu bàn tay mình, nhịn xuống một tiếng lại một tiếng rên rỉ sắp thốt ra, cô thân mình mềm mại trần trụi ửng hồng, tuyết nhũ bị liếm hôn trơn ướt đứng thẳng cao ngất, một bên đùi ngọc bị kéo lên cao, thân thể cao trắng của anh chen vào giữa hai chân cô, không ngừng đào tác ngọt ngào của cô.

Anh thậm chí không có hoàn toàn cởi ra quần dài, chính là cởi bỏ khóa kéo phóng thích dục thú vĩnh viễn không ăn no, hung hăng lấp đầy cấm địa ướt đẫm mềm mại của cô.

“Còn chưa xong, chờ anh một chút, một chút là tốt rồi, ngoan ngoãn, anh sẽ không để em mệt chết.”

Triển Hoàng Tu luôn như vậy không ngại phiền hà quần quít dụ dỗ, trong lúc đó cũng ngang nhiên không ngừng tăng thêm lực đạo nhảy vào trong cơ thể cô, thẳng đến một lần lại một lần trong cơ thể ấm áp ẩm ướt của cô mới găm nhẹ phóng thích bản thân.

Anh tựa trán trên đỉnh đầu của cô, hôn cái mũi thanh tú của cô, hơi thở thô suyễn phả vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cùng nhau nghênh đón cao trào trí mạng làm linh hồn đều lâm vào thỏa mãn.

Đợi đến thân thể cùng linh hồn đều được giải phóng vui thích đến gần như hồng mất, cô đã đứng không vững, trọng tâm toàn thân đều dựa vào trên người anh, liên tiếp trải qua mấy lượt cao trào, cô đã đầu vầng mắt hoa, cái gì cũng vô pháp suy xét.

Thẳng đến dục vọng nóng bỏng dần dần bình ổn, anh mới từ trong cơ thể cô lùi lại, đem tiểu thê tử đã mệt đến không mở mắt nổi ôm đến trên giường, làm cho cô thoải mái duỗi thẳng tứ chi.

Cô mơ mơ màng màng ngủ một giấc, trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ, cô tựa hồ thấy anh cầm khăn nóng thay cô chà lau thân mình nhóp nhép.

Về mặt của anh chuyên chú như là cúng bái, giống hoàng đế cao cao tại thượng thân mật hầu hạ hoàng hậu chỉ thuộc về anh.

Chà lau xong, anh lại lấy đến quần áo, như là thay quần áo cho búp bê, vô cùng nhẹ nhàng mà giúp cô mặc vào.

Cô đã không còn đủ khí lực mà thẹn thùng, nhu thuận mặc anh đùa nghịch, còn buồn ngủ nhìn anh đem áo lót bằng ren hồng phủ lên phiếm tuyết nhũ ửng hồng, sau đó một mặt quyến luyến cúi đầu thâm thúy hôn nhũ cầu, thậm chí đầu lưỡi còn thăm dò mềm nhẹ liếm xoát.

Đến khi hai tuyết nhũ tràn đầy dấu hôn, anh mới chậm rãi mở ra hai chân của cô, tận lực thả chậm tốc độ thay cô mặc vào quần lót ren.....

Lần này cô nhắm lại hai mắt không dám nhìn, hai gò má nóng bừng như lửa thiêu, chỉ có thể dùng thân thể cảm giác, bàn tay to của anh thông thả lướt qua đùi mình, đem quần lót ren mặc tiến u kính thần bí đã được chà lau nhẹ nhàng khoan khoái.

Anh dùng đầu ngón tay mềm nhẹ lướt qua bên trong bắp đùi, tham lam xem xét mềm mại xinh đẹp kia đã bị anh hung hăng yêu vô số lần, đè nén khát vọng muốn đụng chạm, đem quần lót ren kéo lên, che đi cảnh đẹp cô diễm làm anh vô cùng khát vọng.

Một khắc khi mặc xong kia, Giang Minh Nhân vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

May mắn bàn tay xấu xa của anh không lại tác quái, bằng không cô thực sự sẽ ăn không tiêu.

Tiếng điện thoại ầm ỹ vang lên, phá hủy thời gian tĩnh mật ngọt ngào, Giang Minh Nhân than nhẹ một tiếng, dứt khoát kéo cao chăn che đầu, cự tuyệt bị quấy rầy.

Triển Hoàng Tu bị động tác trẻ con của cô chọc cười, đứng dậy bắt điện thoại, miễn cho tiểu thê tử đã mệt chết mất hứng.

“Là ta.” Triển Hoàng Tu nghe thanh âm quen thuộc ở đầu kia điện thoại, khẩu khí nháy mắt trầm xuống.

“Chúng ta ở ngoài cửa nhà con, lập tức mở cửa cho ta vào đi.” Triển Thiệu Bình không khách khí hạ mệnh lệnh.

“Cha, con hiện tại không rảnh.”

“Không rảnh? Con đã hai ngày chưa đến công ty, chẳng lẽ muốn vì cái nữ nhân mất tích kia mà trở thành phế vật tránh ở trong nhà sao, còn ra thể thống gì?”

“Con tôn kính cha, nhưng điều đó không đại biểu cha có thể tùy tiện nhúng tay vào hôn nhân của con.”

“Cô ta không thích hợp với con, thứ con cần là một nữ nhân có thể trợ giúp con cùng nhau quản lý công ty, hoặc là giúp con đem sự nghiệp đẩy lên một tầng cao.”

“Đủ! Nếu cha đến đây để nói chuyện này, thì mời cha trở về đi! Con sẽ không gặp cha.” Triển Hoàng Tu cố gắng áp chế lửa giận, vẫn không cẩn thận đề cao âm lượng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi của Giang Minh Nhân theo trong chăn thăm dò, cơn buồn ngủ cũng đã tiêu tan, đặc biệt khi cô nghe thấy thanh âm Triển Hoàng Tu đối với đầu kia điện thoại kêu “Cha”.

“Hoàng, em.....” Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Giang Minh Nhân mở miệng muốn nói, lại bị Triển Hoàng Tu dùng ánh mắt ý bảo cô dừng để ý.

“Triển Hoàng Tu, con đây là cái thái độ gì? Ta là cha của con, không phải nhân viên của con!” Tiếng Triển Thiệu Bình gầm gừ truyền ra từ điện thoại.

“Con cũng muốn nói như vậy, con là con của cha, không phải nhân viên của tập đoàn Hoàng Duệ, mời cha không cần dùng thủ đoạn quản lý nhân viên ép con đi vào khuôn khổ.” Triển Hoàng Tu lạnh nhạt đáp lễ.

“Lập tức mở cửa cho ta vào! Ta muốn giáp mặt cùng con nói chuyện.” Triển Thiệu Bình không khỏi phân trần tất mảy.

Rất ít khi tức giận Triển Hoàng Tu cũng nặng nề mà tắt điện thoại, dọa Giang Minh Nhân một cú sốc, tim bình bình đập loạn.

“Làm sao vậy? Anh cùng cha cãi nhau? Có phải hay không bởi vì chuyện của em?”

“Đây là chuyện giữa cha con anh, không quan hệ với em, em không cần tự trách mình.” Triển Hoàng Tu hoàn hạ khẩu khí không vui, dốc lòng trấn an tiểu thê tử đang lo sợ.

“Cha thực không vừa lòng con dâu này đúng không? Ông ấy cảm thấy em không xứng với anh, ông ấy cho rằng em là vì tài sản khổng lồ của Triển gia mà gả cho anh.....” Nhớ tới ngày đó không thoải mái, Giang Minh Nhân khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ thật uể oải.

“Nhân Nhân, hôn nhân là của chúng ta, không cần để ý người khác bình luận, cho dù người đó là cha anh cũng giống nhau.”

“Nhưng là.....” Cô rầu rĩ không vui cụp mắt. “Giữa chúng ta quả thật khác biệt rất lớn, mặc kệ là gia thế bối cảnh hay là cái gì..... Hoàng, em sẽ sợ, sẽ bất an, em không biết mình liệu có đủ tư cách đứng bên cạnh anh.”

“Có đủ tư cách hay không là do anh quyết định, không phải người kia.” Triển Hoàng Tu thở dài một hơi, đem tiểu thê tử mặt mày ngưng tụ ưu sầu thâm ô vào lòng. “Không cho phép em dao động, cũng không cho phép em miên man suy nghĩ.”

chương 8.2

“Anh lại sẽ cố ý không để ý tới em như lúc trước sao?” Đến nay nhớ tới trong lòng vẫn còn đau đớn.

“Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không.” Anh hôn gò má dư hồng của cô.

“Một ngày nào đó anh sẽ chán ngấy mà không cần em sao?” Cô ôm chặt lão công thân ái, cảm thụ hết thảy tốt đẹp đã tìm lại được, trong miệng lại hỏi ra những lời nói ngu ngốc.

“Đồ ngốc, anh làm sao có thể không cần em?” Anh buộc chặt hai tay, đem cô khảm nhập trong ngực.

Hoàng, em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

Thời gian ấm áp ngọt ngào duy trì không đến hai phút, tiếng điện thoại lại lần nữa vang lên, Triển Hoàng Tu không tiếng động thở dài, sau đó làm cho tiểu thê tử một lần nữa thoải mái nằm lại trong ổ chăn.

“Em mệt muốn chết rồi, hiện tại hảo hảo ngủ một giấc đi.” Anh cúi đầu nhẹ hôn môi cô.

“Anh đi đâu vậy? Anh không ngủ với em sao?” Cô giữ chặt Triển Hoàng Tu đang chuẩn bị đứng dậy xuống giường, hoảng loạn hỏi.

“Anh xuống dưới lầu xử lý một số chuyện, em ngoan ngoãn ngủ, mặc kệ nghe được cái gì đều không cần xuống lầu, à?”

“Anh sẽ không thừa dịp lúc em ngủ mà chạy đi chứ?” Cô rất lo lắng đây là một hồi rất chân thật mộng đẹp, sau khi tỉnh lại vẫn là cô đơn một người.

“Đồ ngốc.” Anh cười nhẹ, lại cho cô một cái hôn sâu. “Anh cam đoan đến lúc em mở mắt tỉnh dậy, em sẽ thấy anh ngay bên cạnh.”

Triển Hoàng Tu ngữ điệu ôn nhu mà dỗ Giang Minh Nhân, nhìn cô nghe lời nhắm lại hai mắt mới đứng dậy, sau đó nhanh chóng mặc chỉnh tề rời khỏi phòng ngủ chính.

lầu tràn ngập hơi thở ngọt như mật, dưới lầu lại là giăng co lạnh như băng.

Hai cha con đối chọi gay gắt, này vẫn là lần đầu tiên trong đời.

“Con cùng cô ta hợp lại?” Cho dù ngồi ở trên xe lăn, Triển Thiệu Bình uy nghiêm vẫn khiếp người như cũ, chỉ tiếc loại khí thế này từ nhỏ đến lớn Triển Hoàng Tu đã thành thói quen, không có tác dụng gì.

“Con cùng cô ấy luôn luôn ở cùng nhau, chưa từng có tách ra, càng chưa nói tới cái gì hợp lại hay không hợp lại.” Triển Hoàng Tu mặt không chút biểu cảm mà sửa đúng lời cha.

“Giúp việc đều đã nói cho ta, cô gái này bình thường ở nhà ngồi mát ăn bát vàng, suốt ngày chỉ biết cãi nhau, căn bản là không phải một người vợ tốt, cô ta đã muốn ly hôn, con hử là thành toàn cho cô ta mới đúng, vì sao còn để cô ta trở về?”

“Cha, đây là chuyện giữa vợ chồng chúng con, cha không cần hỏi đến.”

Lúc trước con kết hôn, ta không có can thiệp, đó là vì con đưa ra thỉnh cầu với ta, con nói con hy vọng có thể lựa chọn đối tượng mình thích, ta không phản đối, hơn nữa còn tuyệt đối tôn trọng.”

“Tôn trọng trong miệng cha, chính là lựa chọn không tham dự hôn lễ của con?” Triễn Hoàng Tu trào phúng hỏi lại.

Sắc mặt Triễn Thiệu Bình nháy mắt lại trầm xuống vài phần, giọng điệu bén nhọn lớn tiếng trách cứ: “Đó là bởi vì lúc trước ta rất tin tưởng con, kết quả con thế nhưng tuyển một đối tượng không ra gì như vậy để kết hôn, đối với toàn bộ tập đoàn Hoàng Duệ mà nói là sự vũ nhục, con biết không?”

“Con chỉ biết đây là lựa chọn của con, là hôn nhân của con, cùng toàn bộ tập đoàn Hoàng Duệ không quan hệ.”

“Bậy bạ! Con là tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Duệ, hết thảy của con đều liên quan đến tập đoàn Hoàng Duệ!”

“Cha hy vọng con làm thế nào?” Triễn Hoàng Tu không kiên nhẫn hỏi.

“Liên làm theo ý của ta! Lập tức cùng nữ nhân kia ly hôn, sau đó thân cận đối tượng ta an bài.” Triễn Thiệu Bình không chút khách khí hạ mệnh lệnh.

“Không có khả năng.” Triễn Hoàng Tu quả quyết cự tuyệt.

“Con là con của ta.....”

“Cô ấy là vợ của con, là nữ nhân duy nhất con yêu, là nữ nhân sẽ sinh hạ người thừa kế tương lai của tập đoàn Hoàng Duệ, muốn con cùng cô ấy ly hôn, trừ phi con chết, bằng không con không làm được.”

Nghe anh không chút dao động tuyên bố, Triễn Thiệu Bình tức giận đến cả người phát run, Giang Minh Nhân đang tránh ở cầu thang nghe lén cũng đỏ cả hai mắt.

Anh thực sự thực yêu cô..... Thế nhưng còn vì cô cãi lại lệnh cha, vừa nghĩ đến mình lúc trước tùy hứng, cô thực sự rất muốn đánh mình một trận.

“Con mang thai.”

Đột nhiên tới một câu, làm hai nam nhân trong phòng khách đều choáng váng.

Hai cha con Triễn gia không hẹn mà cùng nhìn về phía cầu thang, Giang Minh Nhân mặc âu phục rộng rãi, đang từ từ đi xuống, hai tay cô phủ trên bụng bằng phẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào mỉm cười.

Cái mỉm cười này ở trong mắt Triễn Thiệu Bình, cực kỳ giống kẻ thắng cuộc đang khiêu khích, lập tức càng thêm giận dữ.

“Nói dối! Mới gần gũi một tháng, cô làm sao có thể mang thai, rõ ràng là nói dối!”

“Nhân Nhân, đừng nói đùa.” Triễn Hoàng Tu vẫn còn đang khiếp sợ, hơn nữa biết rõ tâm tính nghịch ngợm của Giang Minh Nhân, không thể kết luận tin tức này có đúng hay không.

“Em không có nói đùa, là thật, em mang thai.” Giang Minh Nhân đi đến trước mặt anh, nắm bàn tay to đặt ở trên đùi của anh kéo đến, nhẹ nhàng đặt trên bụng mình. “Em lúc ở Đài Nam có mua que thử thai kiểm tra qua, là dương tính.”

Triễn Hoàng Tu chịu rung động thật lớn, thật lâu không thể hoàn hồn, hai mắt thâm u chuyển từ khuôn mặt e lệ của Giang Minh Nhân đến bàn tay to dưới bụng bằng phẳng.

Thật không thể tin được, này thân mình mềm mại làm anh yêu sâu đậm, thế nhưng đang chứa đựng kết tinh của hai người bọn họ.....

“Vì sao không nói với anh?” Anh ôn nhu hỏi.

“Bởi vì.....” Cô thẹn thùng nhìn anh liếc mắt một cái. “Anh căn bản không cho em cơ hội nói nha!”

Đang đẳng hai ngày đêm cô giam ở trong phòng, anh còn có mặt mũi nói!

Triển Hoàng Tu ánh mắt thâm thúy ôn nhu, đáy mắt tràn đầy nồng đậm cương chiều, anh dưới đáy lòng âm thầm thề, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn tiểu thê tử của anh cùng tiểu baby trong bụng.

“Rất hoang đường ! Ta không tin! Đây căn bản chính là nói dối!” Triển Thiệu Bình hờn hển gào thét.

“Cha ngàn vạn lần đừng quá kích động, nếu ảnh hưởng đến thân thể, cha có thể sẽ không có cơ hội nhìn đến tiểu baby đáng yêu trong bụng con.” Giang Minh Nhân cười meo meo nói.

“Đủ! Thật sự rất hồ nháo ! Trừ phi đứa nhỏ ra đời, bằng không ta không tin tưởng cô đã mang thai.” Triển Thiệu Bình lớn tiếng kêu Diên thư ký đang canh giữ ở ngoài cửa, nhìn cũng không thèm nhìn Giang Minh Nhân liếc mắt một cái.

“Cha, vô luận như thế nào, con đều sẽ không cùng cô ấy ly hôn.” Triển Hoàng Tu kiên định biểu thị công khai.

“Nằm mơ!” Triển Thiệu Bình vẫn không thay đổi nguyên bản tâm ý, tức giận tận trời rồi đi.

Nói không khó chịu là gạt người, Giang Minh Nhân thất vọng cúi đầu, vành mắt có chút ửng hồng.

“Không quan hệ, một ngày nào đó ông ấy sẽ buông tay.” Triển Hoàng Tu đem cô kéo vào trong lòng, bàn tay to vỗ nhẹ sau lưng cô, nhẹ nhàng trấn an.

“Cha thực sự chán ghét em đúng không?” Cô đã không có bối cảnh, càng không có đầu óc nhanh nhạy, chỉ có một cỗ tình yêu ngây ngốc dành cho Triển Hoàng Tu.

Cha anh chỉ để ý tốt xấu của tập đoàn, chuyện gì cùng tập đoàn có liên quan thì trong mắt ông ấy, chỉ chia làm có lợi ích hoặc là vô lợi ích, ông ấy căn bản không hiểu cái gì là yêu.”

“Hoàng, anh với mẹ anh như thế nào sống tới bây giờ?” Giang Minh Nhân tò mò hỏi.

Cho tới nay, Triển Hoàng Tu rất ít nói đến gia đình của mình, cho dù nói đến cũng chỉ nói qua loa.

Cô biết anh cùng cha cảm tình đậm đặc, nhưng anh rất ít khi ngỗ nghịch lệnh cha, hoàn hảo làm hết thân phận con trai cùng tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Duệ, đưa tập đoàn đến thời đại huy hoàng.

Nhưng là anh không vui vẻ, anh trầm mặc ít lời, trừ bỏ trên thương trường đàm phán cùng đối tác, anh rất khó biểu đạt tình cảm của mình.

Anh từ nhỏ đã nhận sự huấn luyện rất nghiêm, vô luận là cách nói năng hoặc cử chỉ đều phải tao nhã trang trọng, nhưng phối hợp với biểu cảm lạnh như băng kia, quả thực giống như là một người máy không có cảm xúc.

“Trong trí nhớ của anh, mẹ anh chưa từng vui vẻ qua, bà luôn chỉ có một người thực tịch mịch mà sống, liên ngay cả mong muốn đơn giản là cùng con trai trải qua cuộc sống hằng ngày cũng vô pháp thực hiện, đơn giản là cha anh từ sớm đã lên kế hoạch huấn luyện người nối nghiệp, tình thân trong mắt ông vẫn không quan trọng bằng lợi ích của tập đoàn.”

Trầm mặc một lát, Triển Hoàng Tu rốt cục mở miệng nói ra kí ức chẳng vui vẻ gì này.

“Hoàng..... Anh hiện tại còn có em.” Cô đau lòng nắm chặt tay anh.

“Anh biết.” Anh mỉm cười, đem cô ôm đến trên đùi mình, hai tay nhẹ nhàng vòng trụ eo cô, đem mặt dán vào trán của cô. “Bởi vì có em, anh mới chân chính biết được cái gì là gia đình.”

“Hoàng, anh làm em muốn khóc.” Cô hấp hấp mũi, bởi vì anh chân tình thông báo mà cảm động.

“Đừng khóc, phụ nữ mang thai không thể khóc.” Anh dỗ cô.

“Vì sao?”

“Sẽ giảm thị lực.” Anh nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hôn lên vành mắt ửng đỏ của cô.

Giang Minh Nhân then thùng nhanh chóng đành chỉ xúc động muốn khóc, tay nhỏ bé bò lên sau gáy Triển Hoàng Tu, giồng con mèo nhỏ chỉ yêu làm nũng, lười nhát hưởng thụ chủ nhân sủng ái.

“Hoàng, anh hy vọng baby là nam hay là nữ?” Cô ngây thơ hỏi.

“Khỏe mạnh so với cái gì đều trọng yếu hơn.” Anh nhàn nhạt thở dài một hơi.

“Vì sao thở dài?” Cô miễn cưỡng nhìn anh.

“Anh không nghĩ sớm như vậy đã làm em mang thai.”

“Vì sao?” Chẳng lẽ anh không muốn baby của hai người? Giang Minh Nhân khấn trương hề hề hỏi.

“Em còn trẻ như vậy, anh lo lắng em không thể thích ứng.” Anh săn sóc nói.

“Nhưng là em nghĩ muốn một cái baby giống anh, hơn nữa..... Chỉ có nhanh chóng sinh hạ baby, cha mới sẽ không luôn luôn chia rẽ chúng ta.”

“Mặc kệ cha anh nói thế nào, em cũng không thể chịu ảnh hưởng của ông ấy, biết không?” Anh lo lắng nhắc nhở cô, không hy vọng một màn quyết liệt lúc trước lại trình diễn một lần nữa, chẳng khác gì muốn mạng của anh.

“À, em biết.” Cô ôm chặt anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cái gáy ấm áp của anh. “Cho dù dùng thiên quân vạn mã đến kéo em, em cũng sẽ không rời anh đi.”

“Về sau cũng không cho phép em lại miên man suy nghĩ.” Anh dùng bàn tay to nhẹ nhàng mát xa bụng cô, trầm mê trong ngọt ngào.

“Mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều sẽ ở bên cạnh em đứng không? Sau khi sinh hạ baby, anh sẽ không lại giống lúc trước, mỗi ngày đem em cùng baby nhốt trong nhà đi?” Cô rầu rĩ không vui nhìn anh liếc mắt một cái, ánh mắt cực kỳ tội nghiệp, như là con mèo nhỏ sắp bị vứt bỏ.

“Nhân Nhân.....” Triển Hoàng Tu thở dài, nội tâm tràn đầy áy náy, âm thầm quyết định sau này muốn bồi bên cạnh tiểu thê tử nhiều hơn nữa, hảo hảo bù lại cho cô những lo âu ngày trước.

“Em hiểu dụng tâm của anh, cũng biết anh làm như vậy là muốn bảo hộ em, nhưng là em không thích loại tư vị bị giấu đi này, giống như em thực không dám gặp người, làm cho em đối chính mình thực không có tự tin.”

Tuy rằng anh đã sớm giải thích loại hành động giấu kín này là xuất phát từ yêu mến cùng lo lắng, mặc dù cô cũng cố gắng chấp nhận, nhưng vẫn khát vọng có thể quang minh chính đại cùng anh đồng tiến đồng ra, hướng chi cô hiện tại đã mang thai, tổng không thể vĩnh viễn trốn trốn tránh tránh như vậy, vợ cả lại sống như tình nhân, còn thể thống gì?

Triển Hoàng Tu không bỏ qua cô cúi mắt tịch mịch, quyết tâm đem bóng ma thuở nhỏ ẩn sâu dưới đáy lòng, chưa bao giờ thổ lộ với ai, toàn bộ đều nói ra.

“Biết mẹ của anh sao?”

Giang Minh Nhân nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhàn nhạt mà mê vông lắc tay, sau khi kết hôn bọn họ đắm chìm trong thế giới hai người, cơ hồ rất ít khi nhắc tới gia đình của nhau, anh luôn luôn trầm mặc ít lời, cùng cha mẹ cảm tình lại nhạt nhẽo, lại là càng rất ít đề cập đến.

“Mẹ anh sau khi gả cho cha luôn luôn không vui vẻ, nhưng là bởi vì bà rất quen xã hội thượng lưu mặt ngoài một bộ giả dối kia, quá lưu tâm để ý ngoại giới đại chúng phê bình cùng chú ý, cho nên bà thủy chung không có dũng khí ly hôn, cho dù biết bà cùng cha anh trong lúc đó đã không có yêu, bà vẫn là không thể dũng cảm theo đuổi cuộc sống của mình.”

“Hoàng.....” Xem vẻ mặt anh toát ra đau đớn vô cùng, cô rất đau lòng.

“Mà cha anh chỉ để ý tập đoàn, chuyện này với ông mà nói căn bản không trọng yếu, mẹ anh chỉ có thể thông qua bát quái tuần san hoặc là báo chí mới biết cha anh làm gì, ở đâu, còn có ông ấy lại cùng ai truyền ra

chuyện xấu. Kỳ thực mấy chuyện báo viết đều không thật, mà mẹ anh lại tin tưởng không nghi ngờ, thậm chí mắc chứng cuồng loạn, tóm lại một câu, bà rất dễ ý ánh mắt phê phán của ngoại giới, mà phê phán này thường thường đều là không có mấy phần thật, thêm mắm thêm muối, cuối cùng, mẹ anh rốt cục bị phê phán ác độc này đánh bại.”

“Hoàng, không cần nói nữa.....” Cô ôm chặt anh, hôn trụ cái miệng của anh, không cho anh tiếp tục đào móc chuyện cũ đau lòng này nữa.

“Nhân Nhân, anh không muốn để em giống mẹ anh, anh cũng không muốn ngoại giới tùy ý phê bình em, cho nên anh phải làm như vậy, chỉ có như vậy anh mới có thể an tâm.”

Anh không thể chịu đựng được cô phải nhận thương tổn, cho dù là văn tự ngôn ngữ vô tình, anh cũng vô pháp chịu được, bởi vì con người không phải máy móc, một khi xem nhiều, nghe nhiều, vẫn là sẽ chịu ảnh hưởng.

Có lẽ trong mắt đại chúng ngoại giới, anh là phú khả địch quốc, là đại tổng giám đốc không gì không làm được, nhưng anh lại chỉ có thể dùng phương thức này bảo hộ thể tử âu yếm của mình.

“Nhưng.....” Cô còn muốn nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy hoảng hốt trong mắt anh lại thật sự không nỡ.

“Nhân Nhân, anh cái gì đều có thể đáp ứng em, duy chỉ chuyện này không được, anh không thể mất em, cho nên anh không thể mạo hiểm, anh không muốn để em sáng tỏ, cho dù phải đem em cùng đứa nhỏ giấu cả đời, anh cũng sẽ làm như vậy.”

Ai, nguyên lai anh đối với hôn nhân lại khuyết thiếu cảm giác an toàn như vậy.....

Nam nhân này là như thế yêu cô, yêu đến phải dùng phương thức này mới có thể yên tâm.

Cô còn có thể nói cái gì đây?

Bởi vì quá mức yêu cô, bởi vì có bóng ma của mẹ tồn tại, cho nên anh mới có thể bất an như vậy, cùng anh so sánh, tự ti cùng bất an của cô căn bản là chuyện bé xé ra to, không ồm mà rên, quen tùy hứng, hiểu lầm này nọ.

“Hoàng, em đã biết.” Giang Minh Nhân nở nở cái miệng nhỏ nhắn, kéo mở một chút mỉm cười ý tứ không có gì đáng ngại. “Em sẽ không lại cố tình gây sự, chỉ cần có thể cho anh an tâm, tùy anh muốn đem em giấu đi thể nào đều có thể.”

Có lẽ theo suy luận logic của anh, nếu anh đã không còn yêu cô, hy vọng cuộc hôn nhân này nhanh chút kết thúc, hoặc là muốn triệt để chặt đứt quan hệ giữa hai người, mới có thể để cô tùy ý sáng tỏ trước mặt đại chúng đi?

Bởi vì đám chó săn nhảm chán này sẽ “giúp đỡ”, dùng con chữ cùng ngôn ngữ bén nhọn khắc nghiệt đánh giá hai người, đem tín nhiệm cùng cảm tình của hai người từng giọt từng giọt tiêu phí hầu như không còn.

Giấu càng sâu, đại biểu anh yêu càng nặng; Yêu càng sâu, nội tâm bất an càng nặng.....

“Nhưng mà, em có thể dùng thân phận khác bồi bên cạnh anh nha, không nhất thiết phải lấy thân phận vợ anh.” Giang Minh Nhân bướng bỉnh nói.

“Em lại muốn bày trò gì đây?” Triển Hoàng Tu sững nịch nhéo nhẹ chóp mũi cô.

“Em có thể hoá trang a! Có thể sắm vai thành nữ bộc của anh, có thể làm bộ như là người hầu trong nhà, tùy thân hầu hạ a!”

“Nhân Nhân, em thật sự là.....”

“Hi hi, thế nào? Em thực thông minh đi?”

Xem tiểu thê tử đáng yêu một mặt đắc chí, Triển Hoàng Tu thật sự không đành lòng hắt cho cô bát nước lạnh, đành phải tùy cô thiên mã hành không tận tình ảo tưởng, vẽ ra một đồng kế hoạch hoá trang ngớ ngẩn.

Có nữ bộc nào có thể giống cô, tùy hứng lại không nghe lời như vậy? Lại có nữ bộc nào có thể giống cô bây giờ, lớn mật ngồi trên đùi chủ nhân, nhận hết sủng ái cùng thương tiếc của chủ nhân?

Chỉ có cô, Giang Minh Nhân, vợ yêu của Triển Hoàng Tu.

“Hoàng, về sau ra khỏi nhà, em chính là nữ bộc của anh nga.....”

Tiểu nữ bộc đáng yêu vừa tùy hứng làm người ta đau đầu, lại vừa làm cho người ta muốn hảo hảo yêu thương.

9. Chương 9

Chỉ có thể nói, phim thần tượng cùng nhân sinh thực tế quả nhiên cách nhau một khoảng cách vô cùng xa.

Bình thường trong phim thần tượng, sau khi biết nữ nhân vật chính mang thai, không phải hẳn là cái gì lực cản cùng khó khăn trong nháy mắt đều hóa thành hư ảo sao?

Tất cả đều là gạt người vớ vẩn!

Triển Hoàng Tu thậm chí còn chưa có an bài xong thời gian cùng cô đến phụ sản khoa kiểm tra, Triển Thiệu Bình đã hoả tốc liên tiếp triển khai hành động, còn tự chủ trương liên lạc với Tiền thư ký, xác nhận hành trình buổi tối, còn tự tiện sắp xếp bữa tối thân thiết.

Mà lão công của cô lại không cho là đúng, Giang Minh Nhân quả thực bùng nổ !

Giấy thỏa thuận li hôn giả mạo trước kia đều đã thiêu hủy, tình cảm của hai người cũng khôi phục lại so với trước kia ngày càng ngọt ngào, trừ bỏ không thể tự do ở bên ngoài ân ái phơi nắng, thời gian còn lại đều như là ngâm mình ở bên trong mật đường, ngọt đến độ con kiến cũng chịu không nổi.

Nhưng là Triển Thiệu Bình vẫn chưa từ bỏ ý định, còn nói cho dù cô có đem đứa nhỏ sinh ra cũng không có chỗ, dù sao đứa nhỏ sinh ra cũng không nhận ra được mẹ, chỉ cần Triển Hoàng Tu nhanh chóng tái hôn, lão bà tái hôn có thể trực tiếp làm mẹ có sẵn, đem đứa nhỏ làm thân sinh nuôi dưỡng, còn giảm đi càng nhiều phiền toái.

Nghe một chút, lời này mà cũng có thể nói sao?

Bất quá không quan hệ, Giang Minh Nhân cô mới không dễ dàng bị đả bại như vậy! Có một lão công yêu cô yêu đến không thể tự kiềm chế làm hậu thuẫn, cho dù trời sắp xuống cô cũng dám quậy phá.

Giống như hiện tại –

Trong một khách sạn lớn năm sao, vô luận là đèn, điều hòa, không khí, mọi thứ đều là trạng thái tốt nhất, bất kể là cuộc hẹn thân thiết hay đàm phán hoặc là đơn thuần ăn cơm nói chuyện phiếm, tuyệt đối là lựa chọn đầu tiên.

“Thời điểm Triển tổng giám đốc không đi công tác thì làm cái gì?”

Đối tượng Triển Thiệu Bình chọn để tái hôn tất nhiên là thực nữ danh môn, vô luận là dung mạo, cử chỉ hay là dáng vẻ ngồi ăn, đều là hoàn mỹ không thể soi mói.

Nhưng về hoàn mỹ đó ở trong mắt Triển Hoàng Tu lại chỉ cảm thấy chán nản không thú vị, căn bản anh không có tâm để ý tới, chỉ chuyên chú dùng cơm của mình, một bên phân thân vùi đầu vào nhắc máy tính làm việc.

“Triển tổng giám đốc?” Không nhận được lời đáp lại, biểu cảm của Lí Thiển Thiển nhất thời trở nên vạn phần ngượng ngùng.

“Nếu không có gì chuyện trọng yếu, chúng ta liền tự an tĩnh dùng cơm đi!”

“Nhưng là.....” Tuy rằng không khí thực cứng ngắc, nhưng Lí Thiển Thiển vẫn cố gắng duy trì hình tượng thực nữ, đối mặt với cực phẩm nam nhân xuất sắc như vậy, nói thế nào cũng không thể để lỡ mất.

Triển Hoàng Tu cũng không thèm liếc mắt nhìn Lí Thiến Thiến một cái, tiếp tục cúi mặt xuống, đem toàn bộ tâm tư đều đặt hết lên trên máy tính.

Nam nhân này hơi quá đáng! Cô tốt xấu cũng là công chúa của tập đoàn tài chính Lí thị, bình thường có biết bao nam nhân tranh nhau dỗ dành mình, nào có chuyện đến phiên cô liền mình tìm đề tài, còn phải giống như những cô gái bán hoa bày ra khuôn mặt tươi cười? (Tiểu : Nguyên văn là xo- fa tiểu thư ta chịu ko tìm đc từ gì a~ hic)

Nếu không phải Triển Hoàng Tu thật sự rất hoàn mỹ hơn nữa còn là loại mà cô thích, cô đã sớm đá ghế dựa chạy lấy người.

“Công việc của Triển tổng giám đốc dường như rất bề bộn?” Lí Thiến Thiến nén đầy bụng lửa giận cùng ủy khuất, cố gắng mỉm cười.

“Àn.”

“Bình thường ăn cơm cũng đều bận như vậy?”

“Àn.”

“Thực sự rất vất vả, nhưng là, một bên vừa công tác vừa ăn cơm rất không tốt cho tiêu hóa.....”

“Àn.”

Lí Thiến Thiến cười đã có phần cương cứng, nhưng Triển Hoàng Tu tuyệt không chút nào để ý, từ đầu tới đuôi căn bản không nghiêm túc liếc mắt nhìn cô một cái, hại cô từ đầu tới cuối một mình lẩm bầm lẩm bầm giống như là một mình đơn độc nói chuyện.

“Các ngài có cần giúp rót rượu không?” Một đạo tiếng nói ngọt ngào đột nhiên vang lên, hợp thời hòa giải bầu không khí.

Lí Thiến Thiến thở dài nhẹ nhõm một hơi, buông xuống ly rượu đang cầm trên tay, nhìn về phía thanh âm cùng dung mạo ngọt ngào của nhân viên phục vụ, gật đầu ý bảo thay mình rót thêm rượu.

Kết quả, nữ nhân viên phục vụ diện mạo ngọt ngào thế nhưng không để ý tới mình, mà chuyển hướng sang Triển Hoàng Tu, hơn nữa thân thiết hỏi hân có cần rót thêm rượu không.

Lí Thiến Thiến tức giận nghĩ muốn chửi ầm lên, lại ngại gia giáo nghiêm ngặt không dám làm khó dễ, đành phải kiềm chế xuống, một mặt vui sướng khi người gặp họa chờ xem nữ nhân viên phục vụ bị đá trúng thiết bản.

Không ngờ rằng, nguyên bản Triển Hoàng Tu đang chuyên chú công tác thế nhưng ngẩng đầu, lộ ra một chút tươi cười tuần mỹ đủ để hòa tan đông tuyết, hai tròng mắt lạnh nhạt giống như rót vào mùa xuân bàn ẩm áp.

Lí Thiến Thiến nhìn thấy mà tim đập thành thịch, không thể tin được nam nhân lạnh lùng này khi mỉm cười nhưng lại đẹp mắt như thế.

Nhưng là..... Anh dĩ nhiên lại mỉm cười với nữ nhân viên phục vụ kia?

Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Hay là..... Giữa hai người này có gian tình gì không muốn mọi người biết ? Đại tổng giám đốc cùng nữ nhân viên phục vụ khách sạn? Rất vớ vẩn !

“Ăn cơm chưa?” Không để ý tới Lí Thiến Thiến đang trợn mắt há hốc mồm, Triển Hoàng Tu cười cười nhìn cô vợ nhỏ đang sắm vai nhân vật nữ nhân viên phục vụ.

Giang Minh Nhân ngưỡng chừng che miệng cười trộm, một mặt yêu kiều trả lời: “Còn chưa có.”

Lí Thiến Thiến hóa đá tại chỗ. Nay, hai người này là như thế nào? Cư nhiên ở trước mặt cô liếc mắt đưa tình!

“Ngồi xuống cùng nhau ăn đi .” Triển Hoàng Tu đứng lên thay Giang Minh Nhân kéo ra ghế dựa, không khỏi thanh minh đem nạng kéo đến chỗ ngồi.

“Như vậy không tốt đi..... Chủ nhân.” Giang Minh Nhân cố ý nhìn Lí Thiển Thiển liếc mắt một cái, sau đó ha ha cười trộm.

“Chủ, chủ nhân?!” Lí Thiển Thiển tiếng nói the thé, tròng lớn hai mắt về mặt khó có thể tin.

Tình cảnh này là Triển Hoàng Tu ở bên ngoài bao dưỡng tiểu tình nhân, hơn nữa còn ở trước mặt công chúng chơi trò chơi biến thái chủ nhân cùng nữ bộc?

Triển Hoàng Tu căn bản đem Lí Thiển Thiển trở thành không khí, triệt để coi như không nhìn thấy, căn bản đem bút tết cắt thành từng khối nhỏ, sau đó đưa tới trước mặt tiểu thê tử, thúc giục cô nhanh chóng dùng cơm.

“Cám ơn chủ nhân.” Giang Minh Nhân bày ra biểu cảm thụ sủng nhược kinh, thẹn thùng khả ái lấy một miếng bút tết nhỏ nhỏ đưa lên miệng ăn.

Triển Hoàng Tu vừa bực mình vừa buồn cười, vì thỏa mãn tiết mục biểu diễn của tiểu thê tử, hẳn đành phải phối hợp diễn xuất, tham dự một cuộc hẹn thân thiết do phụ thân một mình an bài.

Hiển nhiên tiểu thê tử của mình làm không biết mệt, mỗi lần đều sẽ hưng phấn mà an bài phương thức xuất hiện không giống nhau, ngẫu nhiên gả dạng thành tình nhân dụ dỗ, ngẫu nhiên lại là nữ bộc với thanh thuần khả ái, hoa chiêu chồng chất.

Cũng may mắn khách sạn này quản lý ra vào tương đối nghiêm khắc, ít có đội cầu tử truyền thông lui tới, hơn nữa quản lý nhà ăn còn thay bọn họ an trí dùng cơm ở trong lô ghế vip, cho nên không cần lo lắng vấn đề quyền riêng tư, Giang Minh Nhân cũng có thể yên tâm mà thi triển kỹ thuật diễn.

“Triển Hoàng Tu, anh đây là cái gì ý tứ?” Thấy đôi nam nữ trước mắt quang minh chính đại ân ái trước mặt mình, Lí Thiển Thiển rốt cuộc không thể chịu đựng được cái loại nhục nhã này.

“A, Lí tiểu thư tức giận.” Giang Minh Nhân cố ý, còn ra vẻ vô tội chớp chớp mắt to. “Ta thay chủ nhân xin lỗi Lí tiểu thư, lỗi của chủ nhân chính là lỗi của ta, Lí tiểu thư muốn mắng gì thì hướng về phía ta là được rồi, xin đừng giận chó đánh mèo đến trên người chủ nhân.”

“Các người thật sự là rất ác tâm!” Lí Thiển Thiển đã nhẫn nại đến cực hạn. “Hai người các người rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Giống như Lí tiểu thư nhìn thấy, quan hệ của chúng ta chính là thực thân mật.” Triển Hoàng Tu lạnh nhạt đáp lại, hơn nữa cũng không dự tính giải thích gì nhiều.

Ở trong nhận thức của hắn, hôn nhân vốn chính là chuyện của hai bên nam nữ, không cần bất kỳ ai gán ghép, hướng chi, hắn vốn không dự tính để cho nhiều người nhận biết bộ mặt thật của thê tử, cho nên cho dù hai người bị hiểu lầm thành cái quan hệ loạn thất bát tao gì cũng không sao, dù sao chân tướng chỉ cần hai vợ chồng bọn họ hiểu được là tốt rồi.

Nói trắng ra là, đôi vợ chồng Triển Hoàng Tu cùng Giang Minh Nhân này quả thực giống như là ở diễn cảnh thành thật luôn, lại vô cùng thích thú, căn bản không cần nhìn ánh mắt người kia.

“Triển Hoàng Tu, người làm sao có thể làm nhục người khác như vậy? Thật sự rất quá đáng! Sớm biết rằng như vậy, ta mới sẽ không đáp ứng lần thân cận này!”

“Thật có lỗi, người đáp ứng lần thân cận này là cha ta, không phải ta.”

“Người..... Người thật là khinh người quá đáng!” Lí Thiển Thiển cầm bóp lên, lập tức đứng dậy bỏ đi.

“Lí tiểu thư, người ăn no rồi? Món điểm tâm ngọt còn chưa có mang lên đâu!” Giang Minh Nhân cố ý ồn ào, lại chỉ đối lấy bóng lưng tức giận của Lí Thiển Thiển ngay cả đầu cũng không quay lại đi thẳng.

Ha ha, xứng đáng bị chọc tức!

Tuy rằng người đáp ứng bữa tối thân thiết này là Triển Thiệu Bình, Lí Thiển Thiển chính là kẻ hi sinh vô tội, nhưng là vừa rồi thấy Lí Thiển Thiển dùng ánh mắt sài lang, trần trụi nhìn chằm chằm lão công của mình, năng liên cảm giác toàn thân không thoải mái.

“Lí tiểu thư, không tiễn, mời đi thông thả.” Nàng giống như nữ nhân hư hỏng, hã hê cười ha ha a.....

“Tốt lắm, người đã đi xa, hiện tại em có thể hảo hảo ăn cơm đi?” Triển Hoàng Tu chỉ để ý cô có đúng giờ ăn cơm đi ngủ hay không, càng lo lắng tiểu baby trong bụng cô đói bụng.

“Hoàng, kỹ thuật diễn của em thế nào? Có hay không tiến bộ?” Giang Minh Nhân được tiện nghi còn khoe mẽdồi lão công tán thưởng.

“Anh chỉ muốn em hảo hảo mà chuyên tâm ăn cơm, không cần để ý những chuyện tình lung tung lộn xộn.” Triển Hoàng Tu dứt khoát làm thay cô, trực tiếp cắt một miếng thịt mềm đưa đến bên miệng cô.

Giang Minh Nhân đỏ mặt một ngụm nuốt xuống, hai tay vỗ nhẹ gò má, một mặt tươi cười hạnh phúc xán lạn.

Từ sau khi hiểu lầm tiêu tan, cảm tình hai người thực sự rất tốt, mỗi ngày đều là ngọt ngào như mật, hạnh phúc giống như đang nằm mơ.

Chỉ tiếc cha chồng của cô vẫn không chịu buông tha suy nghĩ muốn chia rẽ bọn họ, liệu mình ăn bài bữa cơm thân mật, hai vợ chồng bọn họ không được ở nhà thưởng thức bữa tối dưới nền ngọt ngào..... Ân, bất quá tình huống hiện tại tựa hồ cũng kém không nhiều lắm a!

“Hoàng, lần này đã là lần thứ năm, ngày mai ba sẽ lại ăn bài bữa cơm thân mật như thế nào?” Giang Minh Nhân đã nhanh chóng nghĩ ra đối sách cho ngày mai ở trong đầu.

“Anh không biết, anh cũng không muốn biết.” Triển Hoàng Tu sẵn sàng cầm lấy khăn ăn thay cô chà lau khóe miệng, tất cả tâm tư đều ở trên người cô vợ nhỏ, nơi nào còn quản được nữ nhân khác thế nào?

“Vậy được rồi, chúng ta vẫn nên trù tính trước cho tốt.” Giang Minh Nhân hưng phấn ngay cả đôi mắt to đều sáng lấp lánh, nhìn Triển Hoàng Tu nở nụ cười

Bất quá, cũng may mắn là cô có thể dùng cảm ứng kiên cường như thế, thậm chí có thể dùng phương thức như vậy để đối mặt với ba anh, nếu đối lại là nữ nhân khác, chắc hẳn đã không nhận được mà hoàn toàn hỏng mất, làm sao còn có khả năng dùng tâm tình nhẹ nhàng khoái trá như vậy đàm luận?

Cô vợ nhỏ đáng yêu của hắn, thay hắn mang đến ánh sáng sinh mệnh cùng ấm áp, triệt để hòa tan tâm tình lạnh như băng của hắn.

Có được cô, sinh mệnh của hắn mới có ý nghĩa, cho dù có nhiều tài phú cũng không bằng một nụ cười xán lạn của cô, dù nhiều quyền thế cũng không bằng một cái ôm của cô.

Anh yêu cô sâu đậm như thế.....

“Hoàng, sao anh dùng loại ánh mắt này nhìn? Như vậy người ta hội thẹn thùng nga.” Giang Minh Nhân hờn dỗi khẽ đẩy ngực lão công. “Nhanh chút ăn.”

“Làm sao luôn luôn thúc giục em.....” Cô không thuận theo hết lên.

“Bởi vì anh muốn nhanh chút mang em về nhà.” Triển Hoàng Tu để sát vào bên tai cô, đè thấp âm lượng không biết nói cái gì, sau vài khắc chung, chỉ thấy hai gò má cô đỏ bừng, mặt đỏ tim đập thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi trượt xuống.

“Chán ghét, anh thật sắc nga.....”

Đằng sau ghế lô đầu tiên là truyền đến một tiếng nũng nịu, tiếp sau là liên tiếp tiếng rên rỉ ái muội thẹn thùng.....

Sự thật chứng minh, Giang Minh Nhân thực sự không “Gặp may mắn” như vậy

Kết quả kiểm tra là cô không có mang thai.

Nhiều kiểu dáng que thử thai như vậy, cố tình cô lại chọn phải que có vấn đề, cho dù mua số xố cũng chưa chuẩn như vậy!

Sau khi kiểm tra đi ra, cô vừa đi vừa khóc đi ra khỏi khoa phụ sản, còn phải nhờ lão công ở một bên nâng đỡ bình an về đến nhà, còn bởi vậy mất ngủ vài ngày, thiếu chút nữa phải dựa vào thuốc ngủ mới có thể hảo hảo đi vào giấc ngủ.

“Ha ha.....”

Mạnh Mộng sau khi nghe được phản ứng đầu tiên là ôm bụng cười to, thiếu chút cười bay nóc nhà của “Điền Mật Mạnh mạnh”, cực kỳ không cho Giang Minh Nhân mặt mũi.

“Thối Mộng Mộng! Cậu làm sao có thể giễu cợt hảo bằng hữu thâm thương như vậy?”

Giang Minh Nhân tức giận đến nắm chặt hai tay, may mắn “Điền Mật Mạnh Mạnh” còn chưa tới thời gian mở cửa, bằng không mặt mũi của cô sẽ mất đến cả bã cũng không thừa.

“Cậu cũng quá khoa trương thôi? Khiến mọi người gấp đến long trời lở đất, một bộ suy nghĩ chuẩn bị cho cậu sinh hạ tiểu baby, kết quả suy nghĩ cả nửa ngày, cư nhiên là mua nhầm que thử thai hỏng!”

Mạnh Mộng không nhịn được tưởng hô to: Ông trời của ta a, thật sự là rất thần kỳ !

“Tốt lắm, cậu còn cười như vậy nữa, Nhân Nhân sẽ tức giận.” La Hiểu Uy ra tiếng ngăn cản bạn tốt giễu cợt quá mức.

“Đúng vậy đúng vậy, vẫn là Hiểu Uy hảo.....”

“Phốc — thật có lỗi!” La Hiểu Uy rốt cuộc không nhịn được, ghé vào trên bàn cất tiếng cười to. “Ha ha.....”

“Thực sự rất buồn cười a! Ha ha.....” Mạnh Mộng cười đến ngay cả khóe mắt đều là nước mắt. “Loại này chuyện ngu xuẩn này cũng chỉ có mình tiểu ngu ngốc này làm được!”

“Hai người các cậu! Thật sự quá đáng!” Giang Minh Nhân vừa quẫn vừa giận, lại không thể ngăn cản hai người bạn tốt nhạo báng, đành phải bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn hờn dỗi.

Chờ sau khi cười đủ, La Hiểu Uy lấy xuống kính mắt, lau nước mắt nơi khóe mắt, đẩy đẩy Giang Minh Nhân đang quay lưng lại, muốn cô xoay người lại hảo hảo nói chuyện.

“Tốt lắm a, đừng tức giận, hiện tại trọng yếu nhất là — trong bụng cậu không có cục cưng, kia không phải chính là hợp với ý lão ba của Triển Hoàng Tu hay sao sao?”

“Đúng vậy, ngay cả khi có tiểu baby còn có thể nói ra loại chuyện không có nhân tính này, vạn nhất bị ông ta biết cậu căn bản không mang thai, vậy chẳng phải để cho ông ta vui mừng hay sao?”

“Cho nên mình thực phiền não a! Hai gia hão các cậu không có nghĩa khí còn luôn luôn giễu cợt ta!” Giang Minh Nhân oán giận, không quên trừng mắt nhìn hai người các cô một cái.

“Ngốc nga! Mỗi ngày đều làm chuyện ấy, đảm bảo tháng sau liền mang thai.” Mạnh Mộng cười to đề nghị.

“Không đúng không đúng, hẳn là nên trước hỏi bác sĩ trước, để bác sĩ giúp các cậu an bài thời gian thụ thai thích hợp nhất, như vậy mới có thể vừa chuẩn xác lại vừa có hiệu suất.” La Hiểu Uy là phái tiêu chuẩn cùng lý trí, không thích cái kiểu tùy ý đánh loạn.

“Ai nha, ngăn cản chính là ngăn cản, muốn ngăn cũng không ngăn hết, căn bản không cần phiền toái như vậy!” Mạnh Mộng là theo lộ tuyến thoải mái, bất kỳ việc gì đều tùy ý là tốt rồi.

“đề nghị của các cậu đều tốt lắm, nhưng là.....” Giang Minh Nhân chán nản chống khuôn mặt nhỏ nhắn, một bộ dáng đáng thương im lặng mà hỏi trời xanh.

“Nhưng là cái gì?” Mạnh Mộng cùng La Hiểu Uy không hẹn mà cùng hỏi.

“Lão công của mình hẳn không chịu a!” Giang Minh Nhân ai oán nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì hẳn cảm thấy tuổi mình còn trẻ, không thích hợp làm mẹ, hẳn nói hẳn sợ tâm tình mình quá mệt mỏi nhất thời thích ứng không kịp.” Nhưng cô rất muốn tiểu baby nga!

“Triển Hoàng Tu như vậy cũng là vì muốn săn sóc cậu thôi, cậu hẳn là nên cao hứng mới đúng.” Mạnh Mộng không quên vượt mông ngựa đại cổ đông (Tiểu : vì anh Tu hùn vốn cho nhà hàng đó).

“Nhưng là, nếu ba anh ấy biết, nhất định sẽ nghĩ hết cách khiến các cậu ly hôn, chẳng lẽ anh ta cũng không lo lắng sao?” La Hiểu Uy cẩn thận phân tích mặt xấu trong đó. “Mặc kệ nói như thế nào, chỉ cần có tiểu

baby, chính là thêm một tầng bồn khoản cùng vương mắc, đến lúc đó chỉ cần lợi dụng tình thân đi mềm hoá, hoặc là dùng tiểu baby đời đi lực chú ý của ba anh ta, đến lúc đó việc thừa nhận cậu là con dâu chỉ còn là vấn đề thời gian .”

“Ai..... Mình cũng nghĩ như vậy nha!” Giang Minh Nhân thập phần đồng ý liệu mình gạt đầu.

“Cho nên kết luận vẫn là có một tiểu baby có vẻ an toàn.” Mạnh Mộng đưa ra kết luận.

“Vấn đề là.....” Giang Minh Nhân bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn ủ rũ , rất giống một đóa hoa héo rũ.

“Cái gì?”

“Anh ấy ờ không cho mình cơ hội mang thai a!” Giang Minh Nhân đột nhiên tức giận lớn tiếng reo hò.

“A?” Mạnh Mộng cùng La Hiểu Uy hoảng sợ. “Triển Hoàng Tu đình sản?”

“Không phải a!” Một các cô còn nghĩ ra được, thật là đủ khoa trương! “Hiện tại thời điểm chúng ta thân mật, anh ấy đều sẽ làm tốt công việc phòng hộ, mặc kệ trường hợp có thể khống chế được hay không, anh ấy tuyệt đối sẽ không phóng túng chính mình..... Cái kia, các cậu biết ý tứ của mình đi?”

“Nga..... Đã hiểu.” Mạnh Mộng cùng La Hiểu Uy trăm miệng một lời.

“Cho nên mình thực phiền não, không biết nên làm cái gì bây giờ.” Giang Minh Nhân vô lực rũ đầu, khuôn mặt phờ phạc ỉu xiu uống đồ uống lạnh.

“Ngu ngốc!” Mạnh Mộng mắng một tiếng, nhanh tay đem cốc nước bỏ thêm một lượng lớn đá lạnh lấy đi. “Muốn mang thai còn uống đồ lạnh, tử cung bị lạnh thì sao có thể mang thai?”

“Đúng vậy a, hiện tại cậu nên bắt đầu hảo hảo chú ý thân thể, cũng phải đúng giờ bồi bổ mới được.” không nói nhiều lời vô nghĩa, La Hiểu Uy mở laptop ra , bắt đầu tuần tra thuốc Đông y nào có thể trợ giúp mang thai bồi bổ thân thể.

“Dù sao anh ấy cũng không cho mình cơ hội, một mình mình làm thế nào mang thai?” Vô luận cô khuyên can thế nào, Triển Hoàng Tu vẫn không chịu gạt đầu, loại chuyện mang thai này, một người thật sự diễn không được a!

“Khâm phục..... Cậu quả nhiên là một tiểu ngu ngốc không hơn không kém.” Mạnh Mộng vươn ngón tay chọc vào mi tâm Giang Minh Nhân, hơn nữa sức tay không chút lưu tình, đâm cho cô liệu mình kêu đau.

“Mình lại làm sao vậy?” Giang Minh Nhân đau đến ớn ào. Thối Mộng Mộng! Mỗi lần đều kêu cô là tiểu ngu ngốc, vạn nhất thực sự bị cô kêu đến ngốc thì làm sao bây giờ?

“Mình hỏi cậu, thời điểm hai người thân mật thì ở nơi nào?” Mạnh Mộng hỏi.

“Đương nhiên là trong nhà a!” Đây là cái vấn đề vô nghĩa gì a ?

“Cái này đúng rồi! lão công cậu đều đem bao cao su đặt ở nơi nào?” Mạnh Mộng lại hỏi.

“Đương nhiên là ngăn tủ trong phòng!” Bằng không để đâu? Chẳng lẽ quang minh chính đại đặt tại phòng khách hay phòng bếp sao?

“Vậy đúng a! Cho nên cậu không được cùng anh ta thân mật ở nhà, muốn anh ta không kịp trở tay, làm cho anh ấy ngay cả bao cao su đều không kịp mua liền xong việc.”

“A? Không cần ở nhà?” Giang Minh Nhân ngại ngần bắt an đứng lên. “Vậy thì ở nơi nào?”

“Ngu ngốc! Cậu năm lần bảy lượt đến văn phòng của anh ta đi, lấy cớ là muốn đột ngột kiểm tra gì đó , sau đó bắt đầu dụ hoặc anh ta, đem anh ta mê đến thần hôn điên đảo, ngay cả chính anh ta là ai cũng quên hết, đến lúc đó anh ta làm gì còn có công phu nhớ tới cái gì bao cao su?”

“À, chủ ý này nghe qua thực không sai, mình tán thành cả hai tay.” La Hiểu Uy khó được khi hát đệm.

“Thật vậy chẳng?” Giang Minh Nhân nhăn mũi. “Nhưng là tự chủ của anh ấy tốt lắm nha, tốt kinh người, biện pháp này có thể làm sao?”

“Có thể hay không thì phải xem sức quyến rũ của cậu, còn có chiêu số dụ hoặc, tóm lại, thử thì biết!”

“Ta cũng đồng ý.”

Xem hai người bạn tốt trăm miệng một lời, Giang Minh Nhân thật sự là bán tín bán nghi, bất quá để sớm đột phá khốn cảnh trước mắt, được rồi! Cái phương pháp gì cô cũng đều nguyện ý dùng cảm nếm thử.

Thân ái lão công, chờ tiếp chiêu đi! Ha ha.....

Nhận được một cuộc điện báo cấp tốc của tổng giám đốc phu nhân, Tiền Hòa Bách quả thực bị dọa đến ngây người, bất chấp đang ở tham dự hội nghị cao tầng, tùy tiện tìm cái cớ chạy ra khỏi phòng họp.

“Phu nhân, lúc này cô làm sao có thể.....” Tiền Hòa Bách ở đại sảnh lầu một tiếp đãi Giang Minh Nhân.

“Tiền thư ký, sự kiện lần trước thật sự là ngượng ngùng, nghe nói anh bị tổng giám đốc trách cứ, tôi thực sự cảm thấy có lỗi với anh.” Giang Minh Nhân chân thành xin lỗi.

Tiền Hòa Bách cảm giác sợ hãi sâu sắc liền mình gật đầu. “Nào có nào có, không có gì, phu nhân ngàn vạn không cần để ở trong lòng, tổng giám đốc cũng chỉ là mắng tôi vài câu nhỏ nhỏ, thực sự không có gì quan trọng.”

“Ngượng ngùng nga, lần này tôi lại muốn phiền toái anh một việc.” Giang Minh Nhân hai mắt ngập nước nhìn hẩn, lại không biết loại bộ dáng hồn nhiên vô tội này ở trong mắt Tiền Hòa Bách quả thực chính là ma nữ hạ phạm đến quấy rối.

Trời ạ! Đứng lại tới nữa! tổng giám đốc phu nhân lại muốn gây phiền toái gì đây?

“Phu nhân mời nói.” Tiền Hòa Bách thật sự không có dũng khí cự tuyệt cô, đành phải kiên trì hỏi.

“Tôi nha, muốn cho lão công một kinh hỉ, cho nên có thể hay không phiền toái anh vụng trộm mang tôi đi vào phòng làm việc của hẩn?”

“A? Nhưng là..... Nhưng là tổng giám đốc đang ở họp, hơn nữa buổi chiều cũng còn có lịch trình khác.....”

“Một lát là được rồi, thực sự! Tuyệt đối sẽ không chậm trễ nhiều thời gian, tôi cam đoan!”

Đối mặt với cái chấp tay hành lễ không ngừng của Giang Minh Nhân Tiền Hòa Bách quả thực là khóc không ra nước mắt, vận mệnh của hẩn cũng quá nhấp nhô thôi? Vì sao năm lần bảy lượt lại bị cuốn vào việc riêng nhà này?

Oán giận thì oán giận, nhưng là biết rõ Giang Minh Nhân ở tổng giám đốc trong lòng chiếm giữ vị trí quan trọng so với sinh mệnh càng trọng yếu hơn, Tiền Hòa Bách sao dám chậm trễ? Đương nhiên là rất hầu hạ, lợi dụng thời gian công ty họp, thần không biết quỷ không hay đem Giang Minh Nhân thành công tiến vào văn phòng tổng giám đốc.

Văn phòng sáng ngời rộng mở, cũng như cũ không thấy bất kì hoa tươi gì, mà là vài chậu cây xương rồng cùng với cây Đa Nhục, trang hoàng đơn giản gọn gàng, sắc thái vẫn thế, giống như thời gian hơn hai năm trước Giang Minh Nhân bị điều đến văn phòng tổng giám đốc, không hề thay đổi.

Giang Minh Nhân đứng ở trước cửa sổ được lau trơn bóng đang tỏa sáng, đánh giá chính mình một thân trang dung được trang điểm tỉ mỉ.

Trước khi ra khỏi nhà cô còn tắm rửa, từ đầu đến chân tẩy thơm ngào ngạt, còn bôi thêm hương phấn nhũ có thể khiến da thịt thêm sáng bóng, thay đổi một bộ quần lót mới tinh, hơn nữa còn là màu đen ren thần bí lại khêu gợi.....

Khụ khụ, địch nhân còn chưa có hiện thân, cô không thể trước tự mình trầm mê ở giữa ảo tưởng.

Tóm lại hết thấy đều thực đúng chỗ, có thể nói hoàn hảo, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên dụ hoặc lão công của mình, cô muốn vững vàng một chút, cường ngạnh một chút, lần này tuyệt đối không thể bị anh nắm mũi đi!

Giang Minh Nhân thay chính mình kêu gọi, sau đó nhìn ảnh ngược của bóng hình xinh đẹp ở trên cửa sổ sát đất lộ ra mỉm cười hoàn mỹ, thoáng nâng lên chiếc cằm tinh xảo, cố gắng để mình thoát nhìn giống nữ hoàng cao cao tại thượng.

May mắn áo gió đồ thắm cùng giày cao gót trên người cô tăng thêm không ít khí thế, cô thầm thấy may mắn là mình khiêu chiến đúng rồi.

Không ai biết, ở dưới lớp áo gió nhìn bảo thủ bị bao kín không kẽ hở kia là cảnh xuân rực rỡ khôn cùng đậm chất xuân sắc đang bị giấu giếm.....

“Vừa rồi ở hội nghị có trình lên báo cáo đánh giá của bên Hy Lạp kia–” Triển Hoàng Tu một bên phân phó công việc công tác cho Tiền Hòa Bách, một bên bước nhanh đi vào văn phòng, một khắc mở cửa phòng liền lập tức sững sờ.

Tiền Hòa Bách ở một bên đang nhắm mắt theo đuôi lập tức thầm kêu không ổn. “Tổng, tổng giám đốc, vừa rồi phu nhân gọi điện thoại cho tôi, nói là cấp cho tổng giám đốc một kinh hỉ, cho nên tôi liền vội trộm đem phu nhân mang vào, bất quá ngài yên tâm, vừa rồi dọc theo đường đi cũng chưa người nào nhìn đến.”

“Tôi đã biết, anh bận thì đi trước đi!” Triển Hoàng Tu mặt không đổi sắc trả lời.

“Dạ.” Tiền Hòa Bách giống như được đại xá, nhanh chóng rời khỏi văn phòng, còn không quên tri kỷ thay bọn họ đóng cửa, ngăn cách ngoại giới quấy nhiễu.

Không có vội vã tiến ra đón, Triển Hoàng Tu hai tay ôm ngực, thoạt nhìn có chút lãnh khốc nghiêm túc nhìn cô vợ nhỏ, làm hại trong lòng bàn tay Giang Minh Nhân thi nhau đổ mồ hôi lạnh, khẩn trương thiếu chút nữa rút lui.

Không được, tuyệt đối không thể lâm trận lùi bước! Hết thấy đều là vì tiểu baby đáng yêu, còn có tương lai tốt đẹp của hai người bọn họ, cô nhất định phải thành công dù hoặc anh đến hoàn toàn không khống chế được!

“Thế nào đến đây?”

“Đột kích kiểm tra thôi!” Cô tràn ra tươi cười hồn nhiên lại ngọt ngào vô tội, địch bất động ta cũng bất động, vì thế cô di chuyển chân cùng giày cao gót, tận lực đi một cách yêu nhiều lại vũ mị.

Triển Hoàng Tuhê nheo hai mắt, nhìn ra dụng tâm kín đáo việc đột kích kiểm tra trong miệng cô, cũng không vội vã hỏi cô ý đồ thật sự, rất có kiên nhẫn bởi cô chơi đùa.

“Hoàng.....” Cô yêu kiều cợt hân, ngọc thủ trắng mềm đem caravat cẩn thận nói lỏng, còn làm Armani tây trang hơi nhăn.

Triển Hoàng Tu tuy rằng không hề tỏ vẻ gì, nhưng là khuôn mặt rõ ràng căng thẳng, nam tính vĩ ngạn phía dưới tây trang nháy mắt bất dấy, hai tay thủy chung ôm ở trước ngực cũng có xu thế buông lỏng.

Thấy chiêu thức làm nũng có hiệu quả, Giang Minh Nhân âm thầm cười trộm, quyết định lại tiếp tục tăng mạnh thể công.

“Hoàng, anh không ở nhà, em rất tịch mịch nga..... Cho nên em mới vội vội chạy tới tìm anh, vốn chỉ muốn vội vội iếc mắt nhìn anh một cái là tốt rồi, nhưng là hiện tại em rất muốn anh ôm em một cái nga!”

“Đừng nháo, anh còn muốn công tác.” Hắn dè lại tay nhỏ bé không an phận của cô, hai đồng tử sâu thẳm lại lặng yên bùng lên hai ngọn lửa nhỏ.

Cô vẫn kiên cường, một tay bị anh chế trụ còn có một tay kia, tiếp tục không an phận chạy ở trên người anh, thậm chí cởi bỏ caravat cùng cúc áo sơ mi của anh, giống như sợ lửa tình thiêu không đủ tươi tốt, lại liên tiếp để sát cận môi thơm như bông hoa tường vi như có như không hôn lên hầu kết của anh.

“Nhân Nhân.” tiếng nói của anh trầm thấp vài phần, nhưng lại có chút nặng nề.

“Được rồi, em sẽ không âm ỷ anh, em sẽ ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa chờ anh, như vậy có thể đi?”

Giang Minh Nhân nói là nói như vậy, nhưng lại không an phận động thủ với văn phòng, đầu tiên là đem rèm cửa sổ văn phòng kéo hết xuống, sau đó mới chu đôi môi đỏ mọng ngồi vào trên sofa.

Triển Hoàng Tu dùng tự chủ hơn người của mình cố gắng bình ổn dục vọng kêu gào trong cơ thể, đang muốn ngồi vào vị trí tiếp tục xử lý công việc chồng chất như núi, Giang Minh Nhân ngồi trên sofa lại chọn cái thời khắc mấu chốt này mà cởi áo khoác. Ánh mắt hần đảo qua, dục vọng nóng bỏng nhanh chóng bốc lên.

Ở phía dưới áo gió của cô thể nhưng chỉ mặc một kiện áo lót bằng ren màu đen, hạ thân cũng là váy ngắn màu đen cùng kiểu dáng, đi đôi tất màu đen, đem da thịt bóng loáng phụ trợ càng thêm tuyết trắng.

“Điều hòa có phải hay không hỏng rồi? Em cảm thấy nóng quá nga!” Cô còn thực cố ý dùng tay nhỏ bé nắm áo lót đang chống đỡ bầu ngực đứng thẳng hơn nữa còn hơi rung động, nơi mềm mại nồn nà vì vậy mà càng thêm khiến người điên cuồng.

“Đem áo khoác mặc vào.”

“Không cần! Người ta rất nóng.” Cô ném bỏ áo gió đỏ thắm, tư thế mê người nằm nghiêng trên sofa.

Gân xanh trên trán Triển Hoàng Tu ẩn ẩn co rúm, hần quyết định tự mình động thủ cho mau!

Suy nghĩ liền làm, Triển Hoàng Tu nhanh chóng đi qua chỗ ma nữ mê hoặc, nhặt lên áo gió bị ném loạn xuống đất, tới gần cô vợ nhỏ cả người đang phát ra dụ hoặc ngọt ngào kia.

Đang lúc anh chuẩn bị đem áo gió phủ lên đường cong mê người của mình, Giang Minh Nhân lại nhanh tay lẹ mắt nắm lên một bàn tay khác của anh, sau đó đặt lên khuông ngực tuyết trắng của mình.

“Hoàng, Em thật khó chịu nga! Anh giúp em kiểm tra một chút, có phải hay không sinh bệnh?”

“Nhân Nhân, đừng đánh chủ ý.” Anh khàn khàn tiếng nói lạnh lùng cảnh cáo, nhưng là lòng bàn tay đang phủ ở trên bầu vú mềm mại lại bắt đầu nóng lên, hương thơm từ trên người cô cũng khiêu chiến lý trí của anh.

Giang Minh Nhân bắt đầu hạ mãnh được, nhuyển ngọc ôn hương ngã vào lòng, thân mình mềm nhũn dán lên ngực anh, hai tay trắng mịn gắt gao bám trụ bả vai anh, nhẹ nhàng uốn éo vòng eo, trêu chọc tình hỏa bị anh đè nén.

“Hoàng, anh ôm em một cái được không? Một cái là tốt rồi, như vậy em sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Cô kiều mỹ thỉnh cầu.

“Không được, anh còn muốn công tác.” Anh cơ hồ là cắn chặt răng đem lời nói phun ra.

“Kia bằng không anh sờ sờ em, được không?” Cô hảo vô tội hỏi.

“Nhân Nhân.....”

Không cho anh có cơ hội cự tuyệt, cô đã cởi bỏ áo lót ngay trước mặt, lộ ra nhũ lồi đỏ hồng như đóa hoa nhỏ, khiến anh cơ hồ không thể khắc chế, vật nam tính dưới quần tây đã thức tỉnh lửa nóng, mỗi một tác động trong cơ thể đều khát vọng cô, đều ở bên trong phấn khởi.

“Hoàng, anh sờ sờ em được không?” Tuy rằng hai gò má đã đỏ bừng, nhưng cô vẫn như cũ tiếp tục thể công dụ hoặc, lớn mật kéo tay anh xuống tìm được phiếm hoa viên ngọt ngào ẩm ướt, tiến hành một hồi thăm dò cảm kị.....

Giây tiếp theo, Triển Hoàng Tu giống như một đầu mãnh sư bị bùng tỉnh, cuồng dã đem tiểu sơn dương tươi mới ngon miệng này gục ở trên sofa, dùng nhiệt tình trước nay chưa từng có triệt để công chiếm nàng.....

Về phần cái gọi là chuẩn bị phòng hộ..... Tỉnh tỉnh đi! Đã sớm ném đến sau đầu, quên mất hết sự tình.

Ha ha, không thể tưởng được một lần liền thấy hiệu quả, không bằng sau này mỗi ngày đều đến công ty đột kích kiểm tra ngọt ngào, còn lo lắng sẽ không mang thai sao?

Tiểu baby chờ xem! không bao lâu mẹ sẽ có con! Vô luận cha chồng cường ngạnh cùng ngang ngược thế nào, nhất định cũng khó có thể vượt qua thể công của tiểu baby đáng yêu, thái độ mềm hoá chính là chuyện tình sớm hay muộn, ha ha.....

Hướng chi cô còn có chỗ dựa là lão công thân ái hỗ trợ, đến lúc đó có tiểu baby, hừ hừ, tóm lại, trời đất bao la, tuyệt đối có tiểu baby là lớn nhất.

Về phần hiện tại, hư..... Để cho cha mẹ cùng tận hưởng tình thú quá trình chế tạo tiểu baby đi!
[toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-tuy-hung-cua-hoang-de>